

မြန်မာ့အသံ

မပျံ့မိ

ကြည်တင်ပွင့် နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

၂၀၁၁ ခု ဇူလိုင် ၁ ရက်

BURMESE CLASSIC .com

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၁၄၇၄၀၀၀၉
ဗျက်နှာဖုံးနှင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၁၄၇၁၀၀၀၉
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ်၊
	၂၀၁၀၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးဖောဖောလွင် (၀၄၁၅၂)
	ရွှေဥစာပေတိုက်
	တိုက် ၄၊ စာခန်း ၁၀၊
	ပြည်တော်သစ်နိပ်သာ၊
	ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဗျက်နှာဖုံးနှင့်	- ဦးဖောဖောလွင် (၀၈၂၀၀)
အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ရွှေပဒေသာအောင်ဆက်
	အမှတ်၃၁/၃၃၊ ၅၃လမ်း
	ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊
ဖြန့်ဖြူး	- ၁၂၀၀ ကျပ်
အုပ်စု	- ၅၀၀ ကျပ်

မယ်နိုင် ၈၉၅ - ၈၃
 ကြယ်တစ်ပွင့်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း / မယ်နိုင် ။ - ရန်ကုန်
 ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၀၉ ။
 ၂၄၇ - စာ ၊ ၁၈ x ၁၂ စင်တီ
 (၁) ကြယ်တစ်ပွင့်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

အချစ်ဆိုတာ
 ဥသျှစ်သီးနဲ့တူတယ်လို့
 ခံစားလိုက်ရရင်မှာ
 စာရွက်ကြွလေးက လေထဲမှာ
 ဆိပ်မက်ထဲမှာ
 ဆီဝါရွက်စောင်းအလှည့်စား
 စာရွက်ကြွလေးကို တောင်းကပ်အဖြစ်
 ဝန်တီးပေးလိုက်တယ်။
 တောင်းကပ်ကြီးကိုတွေ့ကြည့်ပြီး
 ကျန်စစ်သာရဲ့
 အရှိဗ္ဗမာလုံနဲ့ပစ်ပေါက်လိုက်တာ
 ငှက်ကလေးအဖြစ်
 ငဲ့ရင်သက်ထဲ ရိုရာသွားတယ်...
 အချစ်ပစ်လယ်ပြင်မှာ
 အသိုက်လေးတစ်ခု ရွဲ့စဉ်းနေတယ်။
 ရင်ခုန်ခြင်းတဲ့...
 စကြာဝဠာထဲက
 အရှိပြင်းပြင်းကျလာတဲ့
 ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြားတစ်စင်းရဲ့အလင်းတန်းက

သံယောဇဉ်တဲ့...

ပြားလေးက

တောင်စဉ်မရေရာ ပင်လယ်ကြီးကိုပြတ်ပြီး

အသိုက်လေးဆီသို့...

ဝုန်း! ခနဲ...

ပေါက်ကွဲပြီး

ခိုဉ်နဲ့တဲ့သံစဉ်လေးက

အချစ်တဲ့...

ဒီလိုနဲ့ပဲ

ဝဲတာ...

ဥသျှင်သီးထဲမှာ

ခွေးထွေးမှုတွေနဲ့

စွေစွေလေး ဆိပ်ဖျော်သွားတော့တယ်။

အနား (၅)

“အူဝဲ...ဝဲ... အူဝဲ...ဝဲ”

ကလေးငိုသံက လေဖက်နိုးခက်ကြားထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာ၏။ အိပ်ခန်းထဲမှ ကလေးငိုသံကြောင့် အိပ်ရွှေခန်းမှလူများ ရုတ်ရုတ်ရက်ရက်ဖြစ်ကုန်သည်။

“ဘာလေးလဲဟေ့”

“မိန်းကလေးတွေ”

“ကျွန်တော်ဝင်လာလို့ရမလား”

“ခကလေးဟေး... ”

“ဟာ! မြန်မြန်လုပ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်သမီးမျက်နှာကိုကြည့်ချင်လှပြီဗျ။ ပန်းနုရော နေကောင်းလား”

“ကလေးရောလူကြီးပါ ကောန်းပါရှင်၊ ပန်းနုကတော့ ဗောလို့ထင်တယ်၊ ခဏစိန်းနေတယ်၊ ကလေးက ဖူးဖူးလှလှ ပြုပြုဖွေးဖွေးကြီးတော့၊ ကိုဖုန်းနိုင်... ရှင်တော့ပွတာပဲ၊ ယောက္ခမအခေါ်ခံရဦးတော့မှာပဲ”

“ဟုတ်ပါ၊ အိုးလေးလိုပဲ လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေ”

“ဟာဗျာ၊ ကျွန်တော်ဝင်လာခဲ့ပြီ”

ကိုဖုန်းနိုင်က ဇိုးဇိုးဇော်ဇော်နိုင်သူပီပီ သမီးလေးကိုမြင်ချင်လှသည့်စိတ်ဆန္ဒကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ၊ လိုက်ကာစကိုမင့်တာတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။ အနီးစပြုလေးနှင့်တုပ်ပွေ့ထားသောကလေးငယ်ကို အငမ်းမရပွေ့ချီကာ...

“ပေသမီးလေး”

အပြုံးမျက်နှာနှင့် ကလေးငယ်ကို ရွန်းရွန်းစားစားကြီးပွေ့ချီစားသောကိုဖုန်းနိုင်ကို လူအများက ကရုဏာမျက်စောင်းကြီးများနှင့်၊ ကိုဖုန်းနိုင်မှာ ဝါတွေကို ဝရမပြုနိုင်အား၊ ကလေးငယ်ကိုသာ ကရွံ့ရွံ့ပွေးနေတော့သည်။

“ပန်းနု... ပန်းနု၊ ကြည့်ပါဦး၊ ငါတို့သမီးလေးကို”

“အင်း... အဲ”

“ဟဲ့... ဖုန်းနိုင်၊ နင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ပန်းနုက ပင်ပန်းနေတဲ့ဟာကို”

“ဪ၊ ကန်တော့၊ ကျွန်တော်က ပန်းနုကိုအရမ်းပြချင်နေပြီဗျ”

“အင်း... ပန်းနုလည်း သမီးလေးကိုကြည့်ချင်ပါတယ်”

ထိုအခါကျမှ ကိုဖုန်းနိုင်ခံမှာ စိတ်ဆန္ဒပြည့်ဝသွားပုံနှင့် အားပေးတရ ပြုပြင်ကြီးလုပ်လာသည်။ ကလေးငယ်ကို သူတို့နှစ်ယောက်ခေါင်းချင်းဆုံကြည့်လိုက်ကြပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်တာ ပြုလိုက်ကြပြန်သည်။

“သမီးက အစ်ကိုနဲ့တူတာထင်တယ်နော်”

“အင်း... နှာခေါင်းနဲ့ပါးစပ်တော့ဟုတ်တယ်၊ မျက်နှာကျမိုကတော့ ပန်းနုအတိုင်းပါပဲ”

“အင်း၊ ပန်းနုလိုတူရင်တော့ ဆံပင်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

“မကောင်းရင်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ တို့သမီးလေးက သိပ်ချောနေတာကိုး၊ နောက်ဆို တို့သမီးလေးက ဝါဝန်ပြုလေးနဲ့သိပ်လှနေ

www.burmeseclassic.com

ဦးမှာ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး။ သမီးရဲ့ မျက်နှာလေးက လုံးဖောင်းဖောင်း လေးနဲ့ အိုးကလေးလိုပဲနော်”

“ဟုတ်ပါ။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေရော ဖူးငုံနေတာပဲ။ အစ်ကို့ သမီးလေးကိုတယ်လို့နာမည်ပေးရင် ကောင်းမလဲဟင်”

“အင်း၊ အိုးကလေးနဲ့လည်းတူတယ်။ နောင်အနာဂတ်များ စွာမှာလည်း ကြယ်တစ်ပွင့်လိုထွန်းလင်းတောက်ပစေချင်တယ်။ အဲ ဒီတော့ တို့သမီးလေးကို အိုးကြယ်လင်းလို့နာမည်ပေးရင် မကောင်း ဘူးလား”

“အိုးကြယ်လင်း... အိုးကြယ်လင်း... ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်။ အဲ့လိုပဲခေါ်မယ်”

နှစ်ယောက်သား အားရကျေနပ်သွားဟန်မျိုး တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် အရည်ကြည်တို့နှင့် ရှုန်းလဲ့စွာစိုက်ကြည့်လိုက်ကြ သည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့ ကြည့်နူးတာ နောက်ကိစ္စ၊ မင်းတို့အခုလိုပြော နေကြတာနဲ့ပဲ ကလေးက အအေးမိဦးမယ်။ ကလေးက နုတယ်ဟဲ့၊ ပန်းနုလည်းအနားယူတော့၊ ကဲ... သေးကြည်၊ ကျွပ်တို့လည်း ပြီး ရင်ပြန်ရအောင်။ မြေမှုန်းခြယ်အိမ် အိမ်သွားရဦးမယ်”

အခေါ်ကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့ အမှတ်တမဲ့စကားလုံးက သူတို့ နားထဲ ဝင်လာရသည်။

“မြေမှုန်းခြယ် ဟုတ်လား၊ သူ ရွာကိုပြန်ရောက်နေပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်ပါ၊ ဒါကို မင်းတို့မသိကြဘူးလား၊ ပြန်ရောက်နေတာ တောင် ကြာလှပြီ။ အခုဆို သူ့အိမ်မှာ ကောင်မလေးဆယ်ယောက် လောက်ရှိနေပြီ”

“သူ့အိမ်က အခုဘယ်မှာလဲ”

“ရွာပြင်အလုပ်ပဲ၊ ရွာပြင်မှာပေါ့”

“ကဲ... ကျွပ်တို့သွားကြစို့၊ သေးကြည် လုပ်ပါ၊ မြန်မြန် သွားမယ်၊ မိုးချုပ်နေဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ သူတ်သီးသူတ်ဖျာထွက်သွားကြသော အခေါ်ကြီး နှစ်ယောက်ကို မမြင်မကမ်းက လှမ်းကြည့်ရင်း...

“မြေမှုန်းခြယ် ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီဆိုတော့ တို့လင်းလေးက လူရှုပ် ဦးတော့မှာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ မြေမှုန်းခြယ်က ဘဝအကျည်းတန်ပေ မယ့် စိတ်ရင်းလည်းလှတယ်၊ လူလည်းလှတယ်”

“ခေါင်ရန်းပန်းလို့ပေါ့၊ အရောင်စိုပြီးလှပတယ်။ ကပင်မြင့်မှ

ပွင့်တယ်၊ တစ်ခိုင်မှာမှ တစ်ပွင့်တည်းရယ်ဆိုပေမယ့် ပန်ဖို့လည်း
မတင့်တယ်၊ ဘုရားလှူလို့လည်းမဖြစ်၊ အရှင်တစ်ယောက်က လှူပါ
တယ်ဆိုပြီး ကောက်ပန်မိခဲ့ရင်တောင် ကုလို့မရတော့ဘူးဆိုပြီးနဲ့၊
အမှန်တကယ်တော့ ခေါင်ရန်းပန်းလည်း အလှဆုံးသောပန်းပွင့်
တွေထဲက တစ်ပွင့်ပါ။”

“ပြီးတော့ မြေနှုန်းခြယ်က မနောလည်းလှသူပါ။ သူ့ကြောင့်
သာမဟုတ်ရင်၊ သူ့သာမကူညီခဲ့ရင် အစ်ကိုနဲ့ပန်းနုလည်း လတ်ထပ်
ဖြစ်ခဲ့မှာမဟုတ်သလို အိုးကြယ်လင်းလေးကလည်း လူ့လောကမှာ
ရှင်သန်လာမှာမဟုတ်ဘူး။”

အခုချိန်မှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အတွေးကိုယ်စီနှင့်
တိတ်ဆိတ်ဆွေးကြတော့သည်။ အတိတ်က ပုံရိပ်တွေက ကြီးမားသွား
ခဲ့ပါ။

မှန်ပါသည်။

မြေနှုန်းခြယ်ဆိုတဲ့ လှပသောအမျိုးသမီးကြီးအကြောင်းတွေ
ပါ။

မြေနှုန်းခြယ်ဆိုသောအမည်နာမကို ကြားလိုက်တာနှင့် သူတို့
ရဲ့မြို့နေလူတွေအားလုံးရဲ့မျက်ဝန်းထဲမှာ အသားဖြူဖြူ ဆံပင်ရှည်

ရွယ်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့်၊ တည်ကြည်တဲ့
မျက်နှာလှလှက အာရုံထဲမှာ တန်းခနဲ။

မြို့လေးက ကျယ်ပြန့်၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်သိရန်
အင်မတန်ခဲယဉ်းလှပေမယ့် မြေနှုန်းခြယ်ကိုတော့ ကလေးလူကြီး
အားလုံးလိုလိုသိကြသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မြေနှုန်းခြယ်ဆိုသော ခပ်လှလှအမျိုး
သမီးကညွှတ်ငှက်ထိန်းဆိုပြီး နာမည်ကြီးလှ၍ပါ။

သူမ တစ်ခါတစ်ရံခန့်ထွက်လှူလည်း အချိန်ကြာမြင့်တတ်
ပြီး ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြန်ရင်လည်း မိန်းမလှများစွာ ပါလာတတ်၍
ပါ။

ပန်းနုလည်း ပါလာတတ်သော မိန်းမလှများစွာတွေထဲက
တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ မြေနှုန်းခြယ်က မကောင်းတဲ့မိန်းမကြီး
ဆိုပေမယ့် သူ့အိမ်မှာရှိနေတဲ့ကောင်မလေးတွေကို ယောက်ျားတစ်
ယောက်က တည်တည်တံ့တံ့လက်ထပ်ယူချင်ပါတယ်ဆိုလည်း ကြည်
ကြည်ဖြူဖြူပင်။

ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ရင်ထဲမှာ နားလည်သားကြ
သည်က မြေနှုန်းခြယ်ဆိုသော ဘယ်ကရောက်လာမှန်း သိတဲ့အမျိုး

သမီးကြီးဟာ အတိတ်ဘဝကုသိုလ်ကံကြောင့်သာ ထိုဘဝမျိုးမှာ ကျင့်လည်ကျက်စားနေရတာပါလားဟုဖြစ်သည်။

ညဉ့်ဝက်ထိန်းဆိုပေမယ့်လည်း လူအားလုံးရဲ့ အထင်သေး ရွတ်ချမှုကိုမခံရလောက်အောင် တည်ကြည်လှပသူ၊ အပေးအကမ်း အလှူအတန်းရက်ရောသူပါပဲ။

သူတို့သမီးလေး အိုးကြယ်လင်းကို ကျေးဇူးရှင်မ ပြုစုနိုးခြယ် ထံ သွားရောက်ကြားပါရဦးမည်ဟုပဲ စိတ်ကူးလိုက်မိသည်။

အခန်း (၂)

“မာမိလေး ပြန်ရောက်နေတယ်ဆို”

“ပန်းနုတို့များ ပျောက်သွားလိုက်တာ၊ မာမိလေးပြန်ရောက်မှ ဝဲ လာဖော်ရတော့တယ်”

“အေးပါ၊ သူက လူကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ ဖူးစာဆိုသွားတာ တို့၊ တို့လိုလူတွေဆို ဘယ်လာတော့မလဲ”

အပေါင်းအသင်းဟောင်းများက ကြေကွဲဝမ်းနည်းသံနှင့် ခန်း ခနဲပြောလာကြသည်။

“မဟုတ်ရမိဘူးဟယ်၊ တို့က ဘဝထဲရောက်သွားလို့ပါ”

“ကိုဖုန်းနိုင်က တို့တွေဆီ ပလာစတိတ်လား”

“ဟုတ်ပါ။ တို့တွေဆီလာရင် သိက္ခာကျနေဦးမယ်”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ရပါဘူးဟယ်။ ရှင်တို့ကလည်း ကိုဖုန်းနိုင်က တို့တွေရဲ့ဘဝကိုနားလည်လို့လည်း ပန်းနုဆိုတဲ့ကျွန်ုပ်ကို လက်ထပ်ခဲ့တာပေါ့”

“ဒါနဲ့ ရှင်တို့စီးပွားရေးအဆင်ပြေကြရဲ့လား”

“အင်း... ဒီလိုပါပဲ”

“မပြေလည်ရင် အချိန်မရွေးပြောနော်။ တို့တွေက ရေကတော့ အမြဲမပြတ်ဖူးသော့”

“ကျေးဇူးပါပဲဟယ်”

“ဒါက နင်တို့ကလေးလား”

“အင်း”

“ချစ်စရာကြီးဟယ်၊ ဖြူဖြူခဲခဲနဲ့ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“အိုးကြယ်လင်းတဲ့”

“အိုးကြယ်လင်း... သိပ်လှပါလား။ ကိုဖုန်းနိုင်က အဲလိုကျတော့လည်း စိတ်ကူးကောင်းသားပဲ”

အချိန်အဝါအပြည့်နဲ့ စကားသံကြည်ကြည်ရှုတစ်ခုကြောင့်

နောက်ကျောဘက်ကို လှည့်ပြန်ကြည့်မိလိုက်သည်။ မှန်ပါသည်။ အချိန်အဝါတစ်မျိုးနှင့် ထွန်းလင်းတောက်ပြောင်နေတဲ့မိန်းမလူကြီး ဖြစ်ပန်းခြယ်ပါပဲ။

“သမီးက- သိပ်တိုရှင်းသန့်ဖွေးဥနေတာပဲ။ အနာဂတ်တော့ သက်ဝင်လှပဦးမယ်။ မှန်း... ပွေ့ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီလေး”

အားလုံးက မာမီလေးဟုခေါ်သော ဖြူဖုန်းခြယ်ကို တလေးတစားခွဲကြတာမို့ ကလေးကို ပိုးထုပ်ထဲမှဖြတ်ကာ ဖြူဖုန်းခြယ်လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဖြူဖုန်းခြယ်က ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲထွေးပွေ့လိုက်သည်နှင့် အမည်မသိနိုင်သောခံစားချက်တစ်မျိုးက နှလုံးသွေးကြောထဲ စိမ့်ဝင်လာမိသည်။ ကလေးရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်းနှင့်ပင် မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ မျက်ရည်ကြည်ဥတို့ တွဲခဲ့လာရသည်။ မိလိတ်ကြီး နှိုက်ငင်လိုက် ခိုတဲ့ခံစားချက်မျိုးကို သူမတစ်သက်တာမှာ ဘယ်ထောအခါမှာမှ ခံစားခဲ့ဖူးခဲ့။ ဘာကြောင့်လဲ... ဘာကြောင့်လဲ။ သူမကိုယ်သူမလည်း မသိနိုင်သလို၊ အထူးငြိမ်သက်နေတဲ့သူမကိုကြည့်ရင်းလည်း ထျန်လူများက မဝေခွဲနိုင်ခဲ့။

“တိုင်... တိုင်... တိုင်... တိုင်... တိုင်... တိုင်... တိုင်...”

တိုင်”

“ဟဲ့သော့... ဘာသံတုန်း”

“မီးဂလိုင်ထင်တယ်”

သူမတို့ပြောဆိုဝေဖန်၍ပင် မဆုံးလိုက်နိုင်။ ရွာထဲမှာ ဆူညံစွာဖြင့် လူတစ်အုပ်ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“မီးတဲ့ဟေ့... မီး... မီး... မီး”

“ဟယ်... မီးတဲ့။ ခုကွပါပဲ”

“တို့နဲ့ဝေးသလားမသိဘူး။ လာဟေ့! အပေါ်တက်ကြည့်ရအောင်”

ဟုတစ်ယောက်က ဆော်ဩလိုက်သည်နှင့် ကျန်လူများပါတစ်ယောက်မကျန် ဝုန်းခနဲပြေးတက်လာခဲ့ကြသည်။ သူမတို့အားလုံး မီးလောင်ရာအက်မှန်းဆကာ ဝရန်တာမှာ ထွက်ရပ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမတို့ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မီးလုံးကြီးတစ်လုံးက ဝုန်းခနဲအပေါ်ပျံတက်လာသည်။

“အမယ်လေး! လုပ်ကြပါဦး”

ပန်းနုတစ်ယောက် ကြောက်လန့်တကြား ရင်ဘတ်လေး ဖိတာ အော်မိလိုက်သည်။

“ပန်းနု... နင်တို့နေတဲ့ရပ်ကွက်ဘက်ကပဲ”

“မီးတောက်ကြီးက အင်မတန်ကြီးတာတော့”

“ဒီမီးတောက်အရဆိုရင် ဘယ်နှအိမ်တောင် ကူးသွားပြီလဲ မသိဘူး။ မီးအရှိန်က သိပ်ပြင်းနေတယ်။ လေသာဝေရင် တို့ဘက်လည်း ရောက်လာနိုင်တာပဲ။ ကဲ... ကဲ... ပစ္စည်းတွေသိမ်းစရာရှိတာသိမ်းထားဟေ့။ အရေးကြီးတာတွေပဲ တင်ထုပ်ပိုးထား။ အနားရောက်ခဲ့ရင်လည်း ကြောက်လန့်တကြား ထွက်မပြေးကြနဲ့။ လူစုကွဲသွားရင် အန္တရာယ်များတယ်”

မြဝန်းခြယ်ရဲ့အသံကြည်ရှုရပင် မဆုံးလိုက်နိုင်။ ဝရန်းသုန်းကားနှင့်ကောင်မလေးတစ်စု သိမ်းစရာရှိတာသိမ်းဆည်းနိုင်အောင် ပြေးထွက်သွားကြသည်။

ပန်းနုမှာတော့ ထိုအချိန်ထိ မီးတောက်ကြီးကိုကြည့်ကာကြက်သေသေမိနေဆဲ။

“ပန်းနု... ပန်းနု”

မြဝန်းခြယ်ရဲ့အသံကြားတော့မှ အိပ်မက်မှလန်နိုးလာတဲ့မျိုး

နှင့် ချက်ခွဲလေးစုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြစ်လာသည်။

“မာမိလေး ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ အဲဒါ ပန်းနုတို့ရုပ်ရွက်ဘတ်ကကြီး။ အစ်ကို့... အစ်ကို့... ကိုဖုန်းနိုင် ခုကွပါပဲ။ အစ်ကို့... အိမ်မှာ အစ်ကို့နေမကောင်းဖြစ်နေတာ။ လုပ်ကြပါဦး... အစ်ကို့ ထိုအခါကျမှ ရူးရွာတန်းကန်းနှင့် လှေကားကို ဝရန်းသုန်းကားပြေးဆင်းသွားပြန်သည်။

“ပန်းနု... ဟဲ့... ပန်းနု”

“အစ်ကို့... အစ်ကို့... အစ်ကို့ကိုကယ်ကြပါဦး။ အစ်ကို့”

“ပန်းနု... ဟဲ့... ပန်းနု”

“မြပန်းခြယ်၊ ဝရန်တာကသာ တကြော်ကြော်အော်နေရမယ့် ပန်းနုမှာ သူခင်ပွန်းကိုသာ တရွံ့ ပြေးထွက်သွားပေပြီ။ မြပန်းခြယ်မှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်သွားရသည်။

ပန်းနုနောက် လိုက်သွားရအောင်လည်း သူမရင်ခွင်ကြားမှာ ဟိုးကြယ်လင်းလေးက အိပ်ပျော်၍...

“ဟဲ့၊ ကောင်မလေးတွေ၊ ငါ့နားမှာ တစ်ယောက်မှမခိုအားလား။ ဟဲ့... သူလာ ပြုပြာ၊ မူယာ”

“ရှင်... ဓာပီ”

“ပန်းနု၊ ဖုန်းနိုင်ကိုစိတ်ပူပြီး ပြေးထွက်သွားပြီ၊ ထိုက်ကြစမ်း၊ သွေးနုနုသားနုနုနဲ့။ ဒီကောင်မလေးတော့ ခုကွရောက်တော့မှာပဲ။ ထိုက်ကြစမ်း... မြန်မြန်”

မြပန်းခြယ်၏အသံ ကြည်ရွှေဆုံးသွားတာနှင့် မိန်းကလေး သုံးယောက်မှာ ကစဉ့်ကလျားပြေးဆင်းသွားကြပြန်သည်။ မီးအပူ ချိန်က အဝေးဆီထိပါ ဟပ်လာ၍ လိုက်သွားကြသောသူမတို့သုံးယောက်လုံးက နောက်ဆုတ်ပြေးလာကြပြန်သည်။

ပန်းနုမှာတော့ ဇောအဟုန်ကြောင့် မီးအပူကြားထဲသို့ တစ်ခွတ်ထိုးပြေးဝင်မိသည်။

“ကိုဖုန်းနိုင်... ကိုဖုန်းနိုင်... အစ်ကို့... အစ်ကို့... နန်းနိုင်၊ ရှင်ဘယ်မှာလဲ။ အစ်ကို့ဖုန်းနိုင်... အစ်ကို့ဖုန်းနိုင်လို့။ အစ်ကို့ဘယ်မှာလဲ... အစ်ကို့ဖုန်းနိုင်”

လည်ချောင်းကွဲလှမတတ် အော်ခေါ်နေပေမယ့်လည်း ဆူညံနေတဲ့လူအုပ်ကြားထဲ သူမအသံက မထိုးဖောက်နိုင်။

“ကိုဖုန်းနိုင်ရေ... ကျွန်မ ပန်းနုပါ။ ကိုဖုန်းနိုင်... အစ်ကို့”

လူတွေအားလုံးက ကစဉ့်ကလျားနှင့် လောင်မြိုက်နေသော ဒီပုံကြီးကိုကျောပေးပြီး အော်ဟစ်ဆူညံစွာ အထုပ်ကိုယ်စီရွက်ကာ

ပြေးနေကြပေမယ့် သူမမှာတော့ ပြေးလွှားဆွဲဆွဲနေသောလူအုပ်ကြီးထဲ အတင်းတိုင်းဝင်လာခဲ့သည်။

“ကိုဖုန်းနိုင်... ကိုဖုန်းနိုင်ရေ”

လောင်မြိုက်နီရဲနေသောမီးတောက်ကြီးက သူမနားသို့အချိန်အဟုန်ပြင်းပြင်းပြေးကပ်လာခဲ့သည်။

“ဖုန်း... ဝုန်း”

မီးတောက်ကြီးထဲမှာ ဘာတွေပေါက်ကွဲလို့ ပေါက်ကွဲနေသည်မသိ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆူညံနေသည်။ မီးတောက်ကြီးတစ်ခုထက်တစ်ခုကြီးလာ၍ ပုံးစုတ်ကလေးနှင့် ကော်ကော်ပြိမ်းနေကြသူများက ပုံးကိုပစ်ချပြီး ပြေးသူကပြေးနှင့်မို့ ဆူဆူညူညူ။

“ကိုဖုန်းနိုင်... အစ်ကိုဖုန်းနိုင်”

မီးတောက်ကြီးနား တကြော်ကြော်အော်ရင်း တိုးကပ်သွားသော ပန်းနုရဲ့လက်ကောက်ဝတ်ကို လူတစ်ယောက်က ဆတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“ပန်းနု... နင်သေသွားချင်တာလား၊ မီးတောက်ကြီးထဲမှာ ဒီလောက်ပေါက်ကွဲသံတွေ ထွက်နေတာ၊ နင်သေသွားချင်ပြီလား”

“ကိုဖုန်းနိုင်ရော... ကိုဖုန်းနိုင်၊ ကိုဖုန်းနိုင်... ဘယ်

ရောက်နေပြီလဲ”

“လာစမ်းဟာ... လာ”

ကရုဏာနှင့် တခြားလူတစ်ယောက်က အတင်းစွတ်ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ မီးတောက်မီးလျှံတွေကြောင့် မျက်ဝန်းအိမ်မှမီးကျလာတဲ့မျက်ရည်ပူတို့ပါ နီမြန်းနေပါ၏။

မီးတောက်ကြီးကိုသာ လှည့်ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ သူမရင်ထဲမှာတော့ ကစဉ့်ကလျား ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်တည်နေသည်မသိ။ ထိုမီးတောက်ကြီးထဲမှာ ကိုဖုန်းနိုင်တစ်ယောက် ပါများသွားပြီလား။ ထိုဖုန်းနိုင်တစ်ယောက် လွတ်အောင်မှုန်းထွက်နိုင်ခဲ့လား။

မီးက ဘယ်ကဘယ်လို စလောင်လာတာလဲ။ ထိုမီးတောက်ကြီးထဲမှာပဲ လူတွေရဲ့ဆွေးသွေး အသက်တိုးအိမ်နှင့် ချမ်းသာခြင်းများစွာတို့ လောင်ကျွမ်းသွားပါပြီကော။

သူမကိုယ်ဝန်ရှိစတည်းက စုဆောင်းထားရှိခဲ့တဲ့ စုဘူးလေး၊ ဒါကရော...၊ သွားပါပြီ။ သူမရဲ့အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ ဘာဖြစ်လို့များ သူမရဲ့မျှော်လင့်ချက်များစွာကို ဝါးမျှိုဖျက်ဆီးပစ်ရတာလဲ။ သူမဘဝက အကြိမ်ကြိမ်အခါခါနှိုးနှိပ်ခဲ့ဖူးသည်။

လူ့ဘဝထဲ စဝင်တဲ့အခါမှာ အမိက ဆုံး၊ အဖို့ရယ်လို့ ရှပ်

ကွက်ထဲစဝင်ရမယ့်အချိန်မှာ အစ်မက ဆုံး၊ ငြိ... မနှစ်သက်ပါဘဲ ဝမ်းဓရေးအတွက် ပုရိသတို့နှင့်ဘဝကို ယှဉ်တွဲနေထိုင်၊ ဘဝကို တွက်ကိန်းကျကျ ကျယ်ပြောကာ တည်ဆောက်ပြီးချိန်မှ မီးကြမ္မာက စင်ရောက်နှောင့်ယှက်၊ ဒါက သူမဘဝတဲ့လား။

သူမဘဝကို ရေကြည်ဖြန်း လုံခြုံခွေးထွေးစေခဲ့သော အိမ်ဦးနတ်အရှင် ကိုဖုန်းနိုင်ကရော၊ အခုဘယ်မှာလဲ၊ သူမရင်ထဲ တားဆီးမဲ့ ဗလောင်သူလာသည်။

ဆွဲခေါ်ခြင်းခံနေရသော လတ်ကောက်စက်ကို အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန်ရှန်းမိပေမယ့် မြဲမြံလှသည်။ သူမအင်အားတို့ကလည်း ချညှိခဲ့လာပါ၏။ ကုန်ခန်းနေသောအင်အားတို့ကို 'မည်သို့မည်ပွဲ မွေးမြူရမှာလဲ။

သူမလိုက်ပါလာရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာလည်း သူမနည်းတူ အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေသူများ အတုန်းအရုန်း၊ မိခင်ပျောက်လို့ လိုက်အော်ငိုနေသော ကလေးငယ်၊ ကလေးငယ်ပျောက်လို့ လိုက်အော်နေသော မျက်ရည်တွေနဲ့မိခင်၊ မိသားစုနှင့်ကွဲသွား၍ တကြော်ကြော်အော်ဟစ်ပူဆွေးနေသော အိမ်ထောင်ဦးစီး။

ရွယ်ယုတ်တော်ဆူညံနေသူကြားမှာ သူမရဲ့သောက။

အော်ဟစ်ဆူပူနေသူတွေကြားမှာမှ ငှက်ကီးတောင်စားရှည်တိုဝံ့၍ မီးတောက်တွေကြား ပြေးဝင်လာသူ ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်ကြီး ဦးမြကြီး။

“ဘယ်မှာလဲ ဖုန်းနိုင်၊ ဟင်... ဘယ်မှာလဲ ဖုန်းနိုင်၊ တစ်ခါတည်း ခေါင်းဖြတ်ပြီး မီးပုံထဲထည့် သင်္ဂြိုဟ်မိမယ်၊ ဖုန်းနိုင်... ဘယ်မှာလဲ”

ထိုသို့အော်ဟစ်သံကြားတာနဲ့ပင် သူမဦးများ ညွတ်ငွေကျချင်လာသည်။ ဒါဆိုရင် မီးစလောင်တဲ့အိမ်က သူမတို့အိမ်ပေါ့။ ကိုဖုန်းနိုင်က နေမကောင်းလို့ အိပ်ရာထဲလဲနေတာပဲ။ ဘယ်က ဘယ်လို၊ ဩော်... သတိရပြီး သူမ ထမင်းဟင်းချက်ပြီး မီးဖိုထဲမှာ မီးမှသတ်မထားခဲ့တာ၊ သွားပြီ၊ သူမရဲ့အမှားတစ်ချက်ကို ကိုဖုန်းနိုင် လွတ်အောင်မှပြေးလိုက်နိုင်ခဲ့လား။

“ဖုန်းနိုင် ဘယ်မှာလဲကွ”

“ဒုက္ခပဲ... ပြဿနာတွေက မကြီးသင့်ဘဲ ကြီးကုန်ကြတော့မယ်၊ ကိုမြကြီး... အဲ့ဒီဘေးကြီးချထားပါဦး... ကိုမြကြီး”

“မချနိုင်ဘူး... ငါ့ဆွေးငါ့ဆွေးနဲ့လုပ်ခဲ့ရတာတွေ၊ တစ်နာရီအတွင်းနဲ့ ငါ့ဆိုင်ပြာကျသွားပြီ၊ ငါက ခွက်စုတ်နဲ့တောင်းအားရမှာ”

လား။ မထူးဘူး... ငါ၊ ဖုန်းနိုင်ကိုသတ်ပြီးမှ ကြီးစင်တက်မယ်။
ဖုန်းနိုင်ဘယ်မှာလဲကွ”

ဆူညံနေသောလူ့အုပ်ကြီးကြား ဦးမြကြီးရဲ့အသံက ဟိန်း၍
ညံ့ထွက်လာသည်။ ဖုန်းနုမှာတော့ ထိုအသံတွေအားလုံးကို မကြား
တစ်ချက်ကြားတစ်ဝက်။

“ဖုန်းနု”

“မာမိလေး ကယ်ပါဦး။ ကိုဖုန်းနိုင်ကိုကယ်ပါဦး၊ မာမိလေး”
အားကိုးဖွယ်ရာကောင်းတဲ့မြဖုန်းခြယ်ကို မြင်လိုက်ရသည်
နှင့် သူမက ငုံ့လင့်တကြီးအားကိုးမိပါတော့သည်။

“ညည်း ဒီမှာငိုနေလို့အပိပဲ။ လာ... ညည်းကိုတွေ့ရင် လူ
တွေသတ်ကြလိမ့်မယ်။ လာ... ပြေးတော့၊ ညည်း... အလှူချည်
လား”

ဟု စိတ်မရှည်နိုင်စွာဆွဲခေါ်ပြီး ပြေးလိုက်ကြသည်။ မြဖုန်း
ခြယ်ရဲ့အိမ်ရောက်တော့ ရွာထဲက မီးတောက်မီးလျှံတွေက တည်ငြိမ်
စပြုနေပါပြီ။

သောကရောက်နေတဲ့သူမရင်အစုံကို သမီးလေး အိုးကြယ်
လင်းရဲ့ငိုသံက စီးမိုးသွားသည်။

သူမသမီးလေးကို အားကိုးတကြီးကောက်ပွေ့ကာ...
“သမီးလေး”

“ကလေးက အပြစ်သိပ်ကင်းတယ်။ သူ့ခမာ ဆာနေရှာပြီ။
နို့တိုက်လိုက်ဦး”

“မာမိလေး... ကိုဖုန်းနိုင်”

“အားလုံးပြောကြတာက ညည်းတို့မီးဖိုချောင်က စလောင်
တယ်ဆိုပဲ။ ညည်းယောက်ျားကို ရဲတွေဖမ်းသွားကြတယ်တဲ့။ စစ်
ဆေးမေးမြန်းဦးမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲမာမိ။ ကိုဖုန်းနိုင်အတွက် အယူခံဝင်လို့
ရတယ်မဟုတ်လား”

“အိမ်ခြေ (၄၀)လောက်ဖြုတ်သွားတာတဲ့။ အနည်းဆုံးတော့
ထောင်ကျမှာ သေချာတယ်။ ငါ့ရဲ့စေတနာက ဒီအမှုထဲ ညည်းကို
မပါစေချင်ဘူး”

“မာမိ!”

“အဲဒီတော့ ညည်း ပြေးတော့၊ အကယ်၍ ညည်း မပြေးရင်
အားလုံးခုခံရောက်နိုင်တယ်။ ညည်းပြေးတော့”

“သမီးလေး”

၂၀ ☆ ပယ်နိုင်

“အိုးကြယ်လင်းအတွက် မပူနဲ့... ငါရှိနေတာပဲ၊ ညည်းသာ လွတ်အောင်ပြေး၊ အခြေအနေတည်ငြိမ်ပြီဆိုမှ ပြန်လာနဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ကိုယ့်နားနိုင့်”

“ငါတတ်နိုင်သလောက် စီစဉ်ပေးမယ်၊ ညည်းက ငါ့အိမ်မှာ နေခဲ့ဖူးလို့ စေတနာနဲ့ပါ။ ဟဲ့... မူယာ၊ ငါ့အိမ်မှာဘေးမှာ ပိုက်ဆံ အိတ်ယူခဲ့စမ်း”

“ဟုတ်ကို မာမီလေး”

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် မူယာရောက်လာသည်။ မူယာ၏လက်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို မြဲမှန်းခြယ်ကာ ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်ပြီး...

“ရော့”

ဟုဆိုကာ ပိုက်ဆံတစ်ထပ် လှမ်းပေးသည်။

“ရော့... ယူလေ၊ အဲ့ဒါ ညည်းအတွက် လမ်းစရိတ်”

ရက်စက်လှချည်လား... ကံကြမ္မာရယ်၊

တစ်လတောင်မပြည့်သေးတဲ့ ရင်ကဖြစ်တဲ့သမီးငယ်ကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးရမှာတဲ့လား။ ပြီးတော့ အားကိုးယုံကြည်ရပါသော

ခင်ပွန်းသည်။ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ။

လုံခြုံရေးထွေးခဲ့ပါသောအိမ်လေးကလည်း မီးငွေ့လှိုင်လှိုင်။ ဒါကိုလှည့်မကြည့်စတမ်း ချန်ထားခဲ့ရရင်လည်း သူမခြေလှမ်းတို့က ခိုင်မြဲပါမလား။ သူမရင်ခွင်ကြားမှာ အိပ်ပျော်နေခဲ့သောသမီးငယ်ကို ဘယ်လိုနှလုံးသားမျိုးနှင့် တခြားလူရင်ခွင်ထဲ အပ်ရမှာတဲ့လဲ။

ဒါပေမဲ့ သူမတောင် ဘယ်ကမ်းမှာဆိုက်ရမှန်းမသိ၊ ဘယ်လှေကိုမီးရမှန်းမသိဘဲ သမီးငယ်ကို ဒုက္ခတွင်းထဲဆင်းစို့ အဖော်ခေါ်ရဦးမှာလား။ သူမနှလုံးသားက မကြမ်းကြုတ်နိုင်။

သမီးရယ်... တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ အမေ၊ သမီးကိုလာခေါ်ပါ့မယ်။ သမီးကောင်းကောင်းမွန်မွန်ကြီးပြင်းရမယ်နော်။

သမီးငယ်လေးဘဝကို သူမ ဘယ်လိုဆုတောင်းများပေးပြီး ဘယ်လိုအင်အားနဲ့ နှုတ်ဆက်ရမှာတဲ့လဲ။ ထိုဘဝကြီးကို နာကြည်းမိပါ၏။

သမီးရယ်... မေမေ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။

www.burmeseclassic.com

နောက် ဆယ်နှစ်ခန့်တွင် . . .

အနား (၃)

“မြတ်ဗု . . . သမီးလေး အိပ်ပျော်သွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့မေ့၊ အခုထင်ပဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်”

ဟုဆိုကာ မြတ်ဗုက အိုးကြယ်လင်းလေးကို စောင်ပါးပါးတစ်ထည်လွှမ်းမြဲပေးပြီး တံခါးမကိုဖွင့်ချလိုက်သည်။ ခရီးညားလှပတဲ့ မြို့နန်းငြယ်ရဲ့ မျက်နှာဖွေးဖွေးက မီးရောင်အောက်မှာ ထင်ရှားလှပနေသည်။

“သမီးကို တော်တော်ချော့လိုက်ရသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နောက်ဆုံးကျတော့လည်း ငြိမ်ကျသွားတာပါပဲ”

“ဘာတွေပြောပြီး ငိုနေသေးသလဲ”

“သမီးက စကားသိပ်တတ်တာ၊ လူကြီးလေးလိုလည်း တွေးတတ်သေးတယ်၊ မေမေက အဲဒီလူကြီးလာခေါ်ရင် ဘာဖြစ်လို့လိုက်လို့က သွားတာလဲဆိုပြီး အော်နေတော့တာပဲ”

“မြတ်ပု၊ အမြဲမှတ်ထားပါ။ ဧည့်သည်လာတာနဲ့ အနောက်ဆောင်ဘက်ကနေ ထွက်မလာနဲ့။ သမီးလေးထွက်လာရင်လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ဆွဲခေါ်ထား၊ သိလား။ ဧည့်သည်နဲ့လည်း မျက်နှာပျက်စရာဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ သမီးလေးစိတ်ထဲမှာလည်း အနာသေးသေးလေးမှမရှိစေချင်ဘူး။ သမီးလေးက ငယ်သေးလို့ သာ ခွဲမနေချင်သေးတာ။ အမှန်တော့ သမီးလေးကို ဒီမှာမထားသင့်ဘူး။ ကဲကဲ... ညဉ့်နက်နေပြီ။ မြတ်ပုလည်း သွားအိပ်တော့။ ဩော်၊ မြတ်ပုကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါဆိုသလို မှာရဦးမယ်။ မြတ်ပုအတွက် သမီးရဲ့ဝေယျာဝစ္စကလွဲရင် ကျန်တာ ဘာမှအရေးမကြီးဘူးနော်။ သမီးကို လက်သည်းခွဲလောက်လေးတောင် ထိခိုက်ရှာမဖြစ်ပါစေနဲ့။ ကျွန်မခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့မမ၊ မြတ်ပု မှတ်ထားပါ့မယ်”

“ကဲ... သွားတော့”

သူမရဲ့မှာ ရှိရှိလေးထွက်ခွာသွားသောမြတ်ပုကို တစေတစောင်းကြည့်ရင်းက မီးရောင်ဝါဝါလေးအောက်မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းလေးများနှင့် တရှုရှုအိပ်ပျော်နေရှာသောသမီးလေးကို တရုဏာသက်စွာကြည့်နေမိသည်။

သမီးနဲ့ သူမရဲ့သံယောဇဉ်တို့က ဒီဆယ်နှစ်အတွင်း ပြောပြစေတတ်နိုင်လောက်အောင် ခိုင်မြဲလာခဲ့ပါ၏။ သူမကိုယ်သူမ ချစ်တတ်တဲ့နှလုံးသားမရှိခဲ့ပါဘူးဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့ပေမယ့် အိုးကြယ်ထင်းလေးက သူမရဲ့မာကျောတဲ့နှလုံးသားကို အနိုင်ယူ၊ အချစ်တို့ထိုထွေးပွေ့ထားခဲ့ပြီလေ။

အခုဆိုရင် အိုးကြယ်လင်းလေးမရှိရင် သူမဘဝက မရှင်သန်နိုင်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ ဒီလိုအတွေးမျိုးကိုတွေးမိတိုင်း ပန်းနုက အယ်ထောင့်ဘယ်နေရာက ဘူးခနဲပေါ်လာခဲ့မလဲဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးက သူမနှလုံးသားကို အရိပ်သဖွယ်ခြောက်လန့်နေဆဲ။

အိုးကြယ်လင်းလေးကို ဝတ်ကျောတန်းကျေ၊ လူမှုရေးပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ကျွေးမွေးထားခဲ့ရပေမယ့် အခုတော့ အိုးကြယ်ထင်းလေးကသာ သူမဘဝဖြစ်လာခဲ့ရတော့သည်။

အိုးကြယ်လင်းလေးက သမီးလေးဖြစ်နေတာကြောင့် တစ်

ချိန်ချိန်မှာ သူမအတွက် စိန်ခဲပြစ်လာနိုင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မျှော်ကိုးချက်မျိုးလည်းပါသည်။

သို့သော် အခုချိန်မှာတော့ ဒီစိတ်တွေက ဘယ်ထိလွင့်စဉ်သွားမှန်းမသိ။ လာသမျှစဉ်သည်များက ဘိုးကြယ်လင်းလေးကို တစေ့တစောင်းအကဲခတ်ခဲ့ရင်တောင် သူမနှလုံးသားက နာကျင်ပြီး မခံမရပ်ဖြစ်ရသည်ထိပင်။

ရင်ကဖြစ်ရတဲ့ သမီးရင်းလေးမတုတ်ခဲ့ပေမယ့် ရင်တစ်ခုလုံး နဲ့မဆန့်အောင်ပင် သူမရဲ့ဘဝ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အတိတ် အားလုံးကို ဘိုးကြယ်လင်းလေးက စိုးမိုးထားဆဲ။ အခုဆို သူမရဲ့မနက်ဖြန်တိုင်းကို ဘိုးကြယ်လင်းလေးက လွှမ်းမိုးလာတတ်ပါပြီ။

ဘိုးကြယ်လင်းလေးက သူမရဲ့အချစ်ဆုံး၊ ဖူးဖူးမှတ်ခံထားရတာကြောင့် အလွန်ဆိုးပါသည်။ အိမ်ပိုင်ကောင်မလေးတွေအားလုံးကလည်း ဘိုးကြယ်လင်းလေးရဲ့အာဏာစက်အောက်မှာ ပြားပြားဝပ်။ သူမကိုယ်၌ကလည်း သမီးငယ်ကို မျက်နှာညှိုးတစ်ချက်မခံခဲ့သူမို့ သမီးလေးက ပိုဆိုးနေသည်ထင်ပါရဲ့။

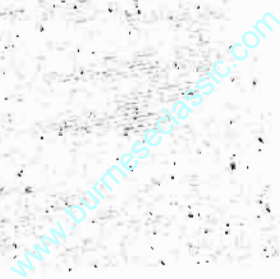
ဆိုးပါစေ...

ဘုံဒီလိုဆိုးတာလေးကိုပဲ သူမက အသည်းတုန်အောင် ချစ်

နေရသည်မတုတ်လား။ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးမှာ ပါးချိုင့်လေးတစ်ဖက်နှစ်ဝင်နေတာလေးတဖု ပို၍ချစ်စရာကောင်းနေသယောင်။ ဆံပင်ဂုဏ်ပဲ။ ဝါဝန်ဖြူ၊ ဒေါက်ဖိနပ်ချွန်လေးများကိုသာ မရိုးနိုင်အောင်ဝတ်ဆင်တတ်သော ဘိုးကြယ်လင်းလေးက ကြည့်လေ၊ ချစ်စရာကောင်းလေပါပဲ။

မျိုးရိုးဆိုတာ ပေါ်လွင်စမြဲဆိုသလိုပဲ။ ဘိုးကြယ်လင်းလေးက အသက်တစ်နှစ်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ ပန်းနဲ့ဆင်တူလာခဲ့သည်။ ဒါကိုအားလုံးသောလူများက သတိမထားမိကြပေမယ့် အမြဲစိုးရိမ်မှုများခဲ့နေလာခဲ့တဲ့မြေပွန်းခြယ်တတော့ ကွတ်ကွတ်ကွင်းကွင်းသိခြင်လာပါသည်။

ခုနေ ပန်းနဲ့ဆိုသော ပန်းနဲ့ရောင်များ ပေါ်လာခဲ့ရင်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးက သူမကိုချောက်ချားသွားစေပါသည်။ ဖီလိုချောက်ချားမျိုးနဲ့နေလာခဲ့တာ နှစ်များမနည်းတော့ပြီမို့ သူမစိုးရိမ်စိတ်တွေ အနည်ထိုင်စပြုလာခါမှ...

အနီး (၄)

“ဒါ... ဒေါ်မြမှန်းခြယ်ရဲ့ အိမ်လားရှင်”

အသံရွှင်ရွှင်နဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကြောင့် ကြည်ပြာ
ဩည့်မိလိုက်သည်။ အသားဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှင့် မှန်နေတောင်မှ လှ
ရက်နိုင်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။ လှပါတယ်ဆိုတာထက်
အုတ်သရေရိပါတယ်ဆိုတာက ပိုမည်ထင်ပါရဲ့။

ကိုင်ထားတဲ့လက်ကိုင်အိတ်ကလည်း မောင်းကားနေပြီး ဝင်း
ဆတ်တောက်ပြောင်နေသည်။ ကြည်ပြာခန့်မှန်းမိသလောက်တော့
အမျိုးသမီးက ပေါ့တော့တော့တော့မဟုတ်လောက်။ မြို့ရွာမှာ

လည်း ကားအကောင်းစားကြီးနဲ့ပါလား။ ပြဿနာရာမယ့်မိန်းမလား။ ကာစတာမာလား။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဘာတို့စွန့်လို့ပါလဲ”

“ကျွန်မ၊ ဒေါ်မြမုန်းငြယ်နဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

“မာမီလေး မရှိပါဘူးရှင်၊ ပြောစရာရှိရင် ကြည်ပြာနဲ့လည်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒီအိမ်မှာ မူယာတို့၊ သူ့ဇာတို့ရော မရှိကြတော့ဘူးလား”

“ရှင်က ဘယ်ကဘယ်လို သူတို့တို့သိနေရတာလဲ။ သူ့ဇာတာ နှစ်နှစ်ရှိပြီ၊ ကျွန်မက မူယာရဲ့ညီမပဲ။ မမူယာလည်း တရားရိပ်သာမှာ”

“ဪ... ပြောင်းလဲသွားကြပြီကိုး”

“မကြည်ပြာ ဘာလုပ်နေတာလဲ... ဒီမှာ အိုးပြန်လာတာ မတွေ့ဘူးလား”

“အိုး... အိုးလေးပါလား၊ မောလာပြီလား။ မကြည်ပြာဘာ လုပ်ပေးရမလဲ၊ ရေခပ်ပေးရမလား”

“အခုမှ အပိုတွေမပြနဲ့၊ ဒီအချိန် အိုးပြန်လာမှန်းသိတာပဲ။ အဆင်သင့်လုပ်ထားရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ကျွန်တော်မျိုးမ မှားပါတယ်။ နောက်ဆိုဖြစ်စေရမယ်”

“မေမေရော၊ မေမေ... မေမေ၊ မေမေက အိုးကိုမပြောဘဲ အပြင်သွားပြန်ပြီလား”

စက်သေနတ်ပစ်သလို တစာစာအော်နေတဲ့ကလေးမလေးတို့ ပန်းနုကြည့်မိလိုက်သည်နှင့် သူမရင်ထဲ လိုက်မောခြင်းတစ်မျိုးက ဘွားခနဲဝင်ရောက်လာရသည်။

အိုး... ဆိုပါလား။ ကြီးလာလိုက်တာ။ ဘာကြောင့် အဲ့ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး ကြီးနေရတာလဲ။ သမီးကိုမစ်ထားမိခဲ့တဲ့အချိန်က အဲ့ဒီလောက်ပဲကြာနေခဲ့ပြီလား။

“ခွင့်လွှတ်ပါသမီးရယ်။ ဟော့ဒီက မေမေ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”
မာမီလေးရယ်... ကျေးဇူးပါပဲ။ သမီးလေးကို ခုလိုအချိန်ထိ ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ။

မျက်ရည်တို့နှင့်ပြည့်အိုင်တာ သူမလေးကို အင်မဲမရငေးကြည့်နေသောအမျိုးသမီးကြီးကို အိုးကြယ်လင်းဆိုသော သူမလေးက သတိထားမိသွားခဲ့သည်။

ကလေးမလေးရဲ့ရင်ထဲမှာလည်း ထိုမျက်ရည်တွေကို ထိတ်

ခနဲဖြစ်သွားရသည်မှတစ်ပါး အခြားမရှိ။ ဒီလိုပဲ အမျိုးသမီးချော
ချောတွေက သူမတို့အိမ်ရောက်လာနေကျလေ။

“ဒီအဖေကြီးက ဘယ်သူလဲ၊ အသစ်လား”

အို... သမီးလေးရယ်၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ မေမေ
က သမီးရဲ့မေမေအရင်းပါ။ သမီးကိုခေါ်ဖို့လာတာလေ။

သမီးက ဒီလောက်တောင်ပဲ မယဉ်မကျေနပ်နေရတာလား။

ဒါ သမီးကျင်လည်နေရတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်တဲ့လား။

မေမေကိုခွင့်လွှတ်ပါသမီးရယ်။ မေမေ၊ သမီးကို ဒီလောက်
အချိန်ကြာကြာကြီးမစ်မထားခဲ့သင့်ဘူး။ မေမေလေ...။

“အိုး... သမီးလေးပြန်ရောက်ပြီလား”

“မေမေသိပ်ဆိုးတယ်။ အိုးကိုမပြောဘဲ ဘယ်တွေသွားနေ
တာလဲ”

“အမယ်လေး... စိတ်မဆိုးလိုက်ပါနဲ့ ငါ့သမီးလေးရယ်။ ငါ
သမီးလေးမျက်နှာညှိုးမှာကို မေမေက မခံစားနိုင်လွန်းလို့။ ဒီမှာ
တွေ့လား။ ငါ့သမီးလေးအတွက် အရုပ်လှလှလေး။ ဒီမေမေက ဝယ်
လာတာ”

“တွန့်! အရုပ်မျက်နှာနဲ့မို့နော်၊ မေမေ့ကိုစိတ်မဆိုးတော့တာ”

“ရွတ်”

ဒေါ်မြပန်းခြယ် ချစ်စနိုးလေးနှင့် သမီးလေးပါးကိုငုံ့မွှေးလိုက်
ခါး။ ဒါကို မျက်ရည်တွေနဲ့ ပြည့်တိုင်စွာ စိုက်ကြည့်နေသောပန်းနု
ရောင်ရဲ့နုလုံးသည်းပွတ်ထဲ စူးနစ်စွာနာကျင်သွားမိသည်။

အခုချိန်ထိ ဝန်းနုရောင်ကို မြပန်းခြယ် သတ်မပြုမိသေးတာ
သေချာလှသည်။ ဒီတမ္မာမှာ သမီးလေးနဲ့သူမပဲ ရှိနေကြသည်ထင်
ခါရဲ့။

“မေမေ၊ အိုးကိုမပြောတာ တစ်ခုရှိသေးတယ်”

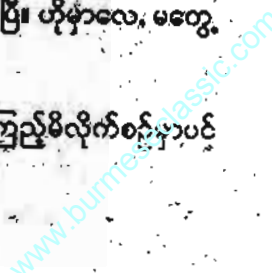
“ဘာများလဲ။ မေမေက ငါ့သမီးလေးမသိအောင် ဘာများ
ထုပ်မိထားပါလိမ့်”

“မမအသစ် ရောက်လာတာလေ။ သူက တော်တော်ချော
ထယ်နော်။ ဘာဖြစ်လို့ အိုးကို ကြိုမပြောတာလဲ။ မေမေစည်းကမ်း
အောက်တယ်”

“မမအသစ်၊ ဟုတ်လား”

“မေမေ မသိဘူးလား။ ဟန်ဆောင်ပြန်ပြီ။ ဟိုမှာလေ၊ မတွေ့
ဘူးလား”

သမီးကလေးညွှန်ပြရာသို့ သူမလှည့်ကြည့်မိလိုက်စဉ်မှာပင်

လိပ်ပြာလွင့်လှမတတ် တုန်လှုပ်သွားရသည်။ သူမဦးနှောက်ဆီမှာ လည်း အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံတွေ ဆူညံသွားပါ၏။

“မာမိလေး... ကျွန်မကို သိနေသေးတယ်မဟုတ်လား”

သို့သော် မြူနန်းခြယ်တော့ မတုန်မလှုပ်ပုံစံမျိုးနှင့် ငှုငှုကြီး စိုက်ကြည့်လျက်။

“ကျွန်မ... ပန်းနုရောင်လေး၊ မာမိလေးကိုယ်တိုင် ကိုဖုန်း နိုင်နဲ့လက်ထပ်ပေးခဲ့တဲ့ ပန်းနုရောင်ပါ”

သိသားပဲ။ သို့သော် သူမ အခုချိန်ခါမှာ မသိပါဘူးဟု ဘုတစ်လုံးဆောင်ရမှာလား။ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို လက်ခံရမှာလား။ မဝေခွဲနိုင်ခင်မှာ...

“ကျွန်မ အိုးကြယ်လင်းလေးကို လာခေါ်တာပါ”

ထိုစကားလုံးက သူမနှလုံးသားအလယ်တည့်တည့်ကို အချိန်ပြင်းပြင်းရိုက်ချလိုက်သလိုပင်။ သူမက ဟန်ဆောင်တတ်သူ၊ ခံစားချက်အမှန်ကို အပြုံးပွင့်နဲ့ ဖူးလွမ်းတတ်သူမို့ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှာ အပြုံးလေးစွတ်စိုသွားပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ အတိုင်းအဆနဲ့ နာကျင်သွားမိသည်။

နှလုံးသားရဲ့ စေခိုင်းချက်ကြောင့်လားမသိ သူမကိုယ်သူမ

ဘာရယ်ခံစားနေရတာပါလို့ မသိလိုက်ခင်မှာပဲ သမီးလေးအိုးရဲ့ ဆက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါဆုပ်ကိုင်ပြီးပြစ်နေပါပြီ။

တတယ်ပဲ သမီးလေးကို ဆုံးရှုံးရတော့မှာလား။ သူမလေးရဲ့ ဆက်တစ်ဖက်မှာ မေမေရဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားမှုကြောင့် နာကျင်လှပါပြီ။

သို့သော် သူမရဲ့ နာမည်က အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ရဲ့ စကား ဦးမှာ အဓိကဇာတ်ကောင်နေရာမှာ ရောက်နေသည်မို့ ပယောဋ္ဌိဘူးစွာကြောင့် လက်ကောက်ဝတ်လေး နာကျင်ရစောင်းမှန်းမသိအောင် စိတ်ဝင်စားမိပါသည်။

“မာမိလေး... ပန်းနုကို တကယ်ပဲ မမှတ်မိတော့တာလား။ အမှေလောက်သေးပါဘူး မာမိလေးရယ်။ အိုးကြယ်လင်းလေးရှိနေသည့် မာမိလေး ပန်းနုရောင်ကို မမေ့လောက်ပါဘူး။ မာမိလေးကို ဆားဖူးတင်ပါတယ်။ အိုးကြယ်လင်းလေးကို အခုလို အရွယ်ရောက်ခဲ့ထိ စောင့်ရှောက်ထားတဲ့အတွက်ပါ”

ဒီဆယ်နှစ်တာသံယောဇဉ်တွေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးပေါ့ပေါ့လေးနဲ့ မျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ရတော့မှာတဲ့လား။

ဒါဆို ညည်းတရားလား... ပန်းနုရောင်။ သွေးနုထားနဲ့ သေသည်မသိ၊ ရှင်သည်မသိ၊ ဥပေက္ခာပြု

ထားပြီးကာမှ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားလုံးလေးတစ်လုံးနဲ့ သမီးလေးကို ငါ့ရင်ခွင်ထဲက အစိမ်းလိုက်ဆွဲထုတ်သွားတော့မှာလား။ ငါက ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး မပွေးခဲ့ရပေမယ့် သမီးကလေးနဲ့ ငါ့ရဲ့ သံယောဇဉ်က ဆယ်နှစ်ဟဲ့။

သမီးကလေးကို တကယ်ခေါ်ယူသွားသေးတာ မဟုတ်သေးဘဲ တောင် ခေါ်ဖို့ပြောတာလေးနဲ့တင် သူမနုလုံးသားက ဒံနိုင်ရည် မရှိတုန်းတော့။ အမှန်တကယ် သမီးလေးသာ ပါသွားခဲ့ပါလျှင် ဆိုတာမျိုးကို တွေးပင်မတွေးဝံ့တော့ပါ။ သူမနုလုံးသားတစ်ခုလုံး နာကျင်အတ်ကွဲရပါ၏။

“သမီးလေး... အိုးကြယ်လင်း”

ဘယ်တုန်းကမှမသိခဲ့ဖူးတဲ့မိန်းမကြီးက သူမလေးရဲ့နာမည်ကို အပြည့်အစုံခေါ်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးစိုက်ကြည့်လာတာကြောင့် သူမလေးမှာ ခပ်ရိုရိုလေးဖြစ်သွားရပြီး မိခင်ခေါ်မြပုန်းခြယ်ရဲ့ နောက်ကျောလေးနား မသိမသာခိုကပ်သွားမိသည်။

သမီးကလေးရဲ့ စိမ်းကားတဲ့အပြုအမူကြောင့် ပန်းနုရောင်ရင်ထဲ ဆစ်ခနဲနာကျင်သွားမိသည်။ သမီးရယ်... မေမေက သမီးရဲ့အမေရင်းပါ။

မေမေ့ကို အဲဒီလိုကြီး မစိမ်းကားပါနဲ့သမီးလေးရယ်။

“သမီး... မေမေလေး၊ သမီးက မေမေ့ကိုဘယ်လိုလုပ်မှတ်လို့မလဲ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ငါ့သမီးလေး သိပ်ငယ်နေသေးတာနဲ့။ လာပါဦး... သမီးလေးရယ်။ မေမေ့နားကို”

ဟုဆိုညှိနဲ့စွာဆိုကာ သမီးလေးရဲ့လက်ဖဝါးနုနုကို ဆွဲကိုင်ဆိုက်သည်တွင် မသိမသာရှုန်းဖယ်ခြင်းခံလိုက်ရသည်။ အချိန်တိုင်း အသံစာစာနှင့် ဆရာမကြီးသာ လိုက်လုပ်နေတတ်သော အိုးကြယ် ဆင်းတပ်ယောက် အခုတော့ ဘာပါဝါတွေကြောင့်ပုန်းမသိ။ ခေါ်မြပုန်းခြယ်ရဲ့နောက်ကျောလေးနားမှာ ထွက်ကိုမလာတော့ဘဲ ပန်းနုရောင်ဆိုင်အမျိုးသမီးကိုသာ ပြုကြောင်ကြောင်လေးနှင့် မမှိုက်ဆွန်စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

ပန်းနုရောင်က အိုးကြယ်လင်းရဲ့လက်ကလေးကို နောက်ဆစ်တစ်ကြိမ်ဆွဲရန် ကြိုးစားလိုက်သည်တွင်...

“ကလေးသဘောမကျဘူးဆိုရင် ကလေးရဲ့လက်ဖျားလေးကို ဆီတာတောင် ငါက မကြိုက်ဘူး။ ညည်းရဲ့လက်ကို ပြန်ရှုပ်သိမ်းဆိုက်ပါ ပန်းနုရောင်”

အမိန့်သံဆန်ဆန်ထွက်ပေါ်လာတဲ့ မြပုန်းခြယ်ရဲ့အသံကြည့်

ကြည်ကြောင့် ဂျက်ယွင်းလုလု သူ့မမျက်နှာကို အပြုံးပွင့်ကလေးနှင့် ထပ်မံဖုံးအုပ်လိုက်သည်။

“မာမီလေး... ပန်းနုရဲ့သမီးက ပန်းနုငယ်တုန်းကနဲ့သိပ် တူတယ်နော်။ ပျော်ရွှင်မှုမရှိခဲ့တဲ့ ပန်းနုရဲ့ဘဝကို သမီးလေးနဲ့ ပျော်ရွှင်စရာပြန်တည်မယ်”

“တော်စမ်းပါအေး”

“ရှင်!”

“ကလေးရဲ့အေးသေးကို မနှစ်မရှာ ဆယ်နှစ်တာလုံး ဖွေးခဲ့ရ တဲ့ ငါ့ရဲ့သံယောဇဉ်ကို ဒီကော့ဇူးတင်မိတယ်... အိုးကြယ်လင်း လေးကိုလာခေါ်တာပါဆိုတဲ့စကားလုံးလေးတွေနဲ့တင် ငါက ရင်ထဲ ခံပြီး ရောအင့်၊ဖေးလိုက်ရတော့မှာတဲ့လား။ ညည်းမှာ နှလုံးသား ရှိသေးရဲ့လား ပန်းနုရောင်”

“သမီးလေးကို အဲဒီလောက်ထိချစ်ပေးတဲ့မာမီလေးကို ပန်းနု သိပ်ပြီးကော့ဇူးတင်မိတယ်။ မာမီလေး၊ ပန်းနုကို ကြိုက်သလိုအပြစ် တင်ပါ။ ပန်းနုမှာ အပြစ်ရှိပါတယ်။ ဝါပေမဲ့ အဲဒီအပြစ်က ကံကြမ္မာ ကပေးခဲ့တဲ့အပြစ်မို့ ပန်းနုကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ အခု ပန်းနုရဲ့ရင်ခွင် ထဲမှာ သမီးကလေးရဲ့ဘဝ လုံခြုံနိုင်ပါပြီ။ သမီးလေးတို့ခေါ်သွား

နှင့်ပေးပါ မာမီလေး”

“ညည်းက ဖွေးရုံတင်ဖွေးခဲ့ရတာပါ။ ပဝါးလက်နှစ်လုံး ပန်း ဆက်နှစ်သစ်အရွယ်ကတည်းက စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာက ငါပါပဲတဲ့။ ခွဲနှလုံးသားကိုလည်း မင်းထည့်တွက်ဦး။ ဝါလည်း မင်းလိုပဲ သမီး ဆားကို မခွဲနိုင်တော့ဘူး။ အခုအိန်မှာ သမီးလေးသာ ငါ့ဘဝ၊ ငါ့ အနာဂတ်၊ ငါ့ဝတ္ထုပွန်ပဲ။ တောင်းပန်စရာရှိ ငါကပဲ မင်းကိုတောင်း ခ်ပါတယ်။ ငါနဲ့သမီးလေးကို ခွဲမပစ်ပါနဲ့အေး။ ငါ့ရှာရလိမ့်မယ်။ အမှန်တကယ်တော့ ဒီအိန်မှာ ညည်း ထပ်မပေါ်လာသင့်တော့ ခဲ့”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မာမီလေးရယ်။ အိုးကြယ်လင်း ဆားက ပန်းနုရဲ့သမီးအရမ်းပါ။ ရင်ကပြစ်တဲ့သမီးလေးပါ။ အခြေ အနေအကြောင်းကြောင့်သာ ပန်းနုလာမခေါ်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သမီး ဆားက ပန်းနုရဲ့နှလုံးသားထဲမှာ ရှိပြီးသားပါ။ ပန်းနုရဲ့နှလုံးသွေး ချိလျည်ပတ်ခွင့်ပေးပါ။ မာမီလေးရယ်။ ပန်းနုရဲ့ဘဝက ဘာမှမရှိ သူပါ”

“ညည်းစကားတတ်တိုင်း ဘာမှလာမပြောနဲ့။ ငါက မခေါ်ခဲ့ သူဆို မခေါ်ရဘူး။ ညည်း ပြန်တော့၊ နောင် ငါ့အိမ်ကိုမလာနဲ့။

ညည်း လာစရာလည်းမလိုဘူး။ ညည်းမရှိလည်း သမီးလေးဘဝတ
ပြည့်စုံပြီးသားပဲ”

“ပန်းနုမပြန်နိုင်ဘူး မာမိလေး။ သမီးလေး မပါမချင်း ပန်းနု
မပြန်နိုင်ဘူး”

“ညည်းကို ပြန်တော့လို့ပြောနေတယ်လေ”

“မပြန်နိုင်ဘူး မာမိလေး”

“ဒါ ငါ့ပိုင်နက်နော်။ ညည်းကို ပြန်ခိုင်းနေတယ်လေ”

“မာမိလေးဟာ ပန်းနုနဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ပန်းနု မခိုင်းပါဘူး။
မာမိလေး ပြန်ဆိုလည်း ပန်းနုက ပြန်ရမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေး
ကို ခေါ်လို့မရမချင်း နောက်နေ့တွေမှာလည်း ပန်းနုလာရမှာပဲ။
မာမိလေး စဉ်းစားပါဦး။ ပန်းနုကတော့ သန့်ဌာန်ချထားပြီးသား။
သမီးလေးကို ရအောင်ပြန်ခေါ်မယ်လို့။ ဒါ ပန်းနုကျေးဇူးကန်းတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့အတ္တပါပဲ။ ပန်းနုကိုခွင့်ပြုပါဦး။
သမီးလေး၊ မေမေ မနက်ပြန်မှပြန်လာခဲ့မယ်နော်”

ဟုဆိုကာ သူမကလေးရဲ့ဦးခေါင်းကို မပီမကမ်းလှမ်းပုတ်
သွားပါသော မျက်ရည်အရွှဲသားနှင့် သူမလေးရဲ့မိခင်ရင်းဆိုသူကို
သူမလေး မပိုတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေပြန်ပါသည်။

ကျောခိုင်းသွားသော ထိုအမျိုးသမီးရဲ့ကျောပြင်က သူမလေး
တို့ ဘယ်လိုဝမ်းနည်းမှုမျိုးများပေးလိုက်ပါလိမ့်။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း
ထဲမှ အရည်ကြည်ဥကြီးများက အလိုလိုလျှံကျလာခဲ့သည်။

သူမကလေးရဲ့စိတ်ထဲ ထိုအမျိုးသမီးလှလှရဲ့လက်ကို မသွား
ရပါဘူးဟု ဆွဲခေါ်ထားချင်ခဲ့ပေမယ့် ခြေလှမ်းတွေက လုံးဝခွင့်မပြု။

ထိုအမျိုးသမီးက ခပ်ကြော့ကြော့လေး လမ်းလျှောက်သွား
ရာမှာ ခြံဝင်းရွေ့တည်တည်မှာရပ်ထားသော ကားအကောင်းစား
ကြီးပေါ်တက်ထိုင်ရင်း ထိုကားကြီးခေါ်ရာနောက် လိုက်ပါသွားခဲ့
ပါသည်။

သူမလေးက ထိုကားကြီးကို မျက်စိတစ်ဆုံးဝေးနေခဲ့ပေမယ့်
သူမလေးရဲ့ကျွေးမိခင် ခေါ်မြပန်းခြယ်ကတော့ သူမလေးရဲ့ခန္ဓာ
တိုယ်ကို တင်းကျပ်စွာဖက်တွယ်ထားပြီး ကြာကြာပါအောင် ငိုရွိုက်
နေလေရဲ့။ သူမလေးကတော့ ရွိုက်ကြီးစာင် ငိုကြွေးနေပါသော
ကျွေးမိခင်ခေါ်မြပန်းခြယ်ရဲ့မျက်ရည်တို့ကို ဘယ်လိုသုတ်ပေးရမှန်း
သိနိုင်တော့။

ပြည်ထောင်စုတော်ကြီး

အဆုံး (၅)

အခုဆို ပန်းနုရောင် ခွဲကောင်းကောင်းနှင့် နေ့တိုင်း သူမတို့ အိပ်သို့ရောက်လာတတ်ပါသည်။ သမီးလေးနဲ့တွေ့သွားရတဲ့ရက် ဆွေလည်းရှိသလို မတွေ့ဘဲပြန်သွားရတဲ့ရက်တွေလည်း ရှိလာပါ သ်။ သမီးနဲ့မတွေ့ဘဲ ပြန်သွားဖြစ်ခဲ့ရသည့်နေ့များတွေဆို ဒီဆယ် နှစ်တာကာလတစ်လျှောက် ဖြတ်ဆန်းခဲ့ရသည့်ဘဝ အခက်အခဲ ဆွေကို ရှင်းတမ်းထုတ်၍မဆုံးနိုင်တော့။

ပြီးတော့ အခုချိန်ခါမှာ သူမရဲ့ချမ်းသာမှု၊ လူမှုရေးအာဇာနည် အဆန်း၊ ဒါတွေကို ပန်းနုရောင်က ပြောဖန်များလာတော့ ဒေါ်မြ

၅၅ ☆ ဖယ်နိုင်

ပန်းခြယ်ရဲ့ခံစားမှုက လျော့ပါးစပြုလာပါပြီ။

ဒါကတော့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာကြောင့်ပါပဲ။ သူမရဲ့ တဝက ညဉ့်ငှက်ထိန်း၊ သမီးကလေးကို ခါးဝတ်လှအောင် ထားနိုင် ရုံမှတစ်ပါး သမီးလေးဂုဏ်ကို ဘယ်လိုပါဝါမျိုးနှင့်မှ မဆောင်ကြဉ်း နိုင်။ သူမရဲ့အဆင့်အတန်းကိုသာ သမီးလေး အရွယ်ရောက်လာ သောအခါမှာ သမီးလေးရဲ့အပေါင်းအသင်းများ သိသွားပါက သမီး လေးရဲ့အရက်သိက္ခာ။

ဒါတွေကို သူမ ဘာဖြစ်လို့မစဉ်းစားခဲ့မိပါလိမ့်။ အခုလို ပန်းနုရောင်က ဘဝနှစ်ခုကို ပညာတတ်နည်းနဲ့ယှဉ်တွဲပြလာသော အခါမှသာ သူမ သိပ်ငယ်စွာသိရှိသွားခဲ့ရတာပါလား။

အမှန်တကယ်တော့ သူမကလည်း သမီးလေးကိုမခွဲနိုင်ပါ။ သို့သော် သမီးလေးရဲ့အနာဂတ်ကြောင့် အရာရာကိုစဉ်းစားချင့် ချိန်မိပြီ။ သူမရင်ကွဲခံသင့်ရင် ခံရပေဦးတော့မည်။

ဖိုးနွဲ့မြေ ကွာခြားနေသောဘဝနှစ်ခုထဲမှာ သူမက သမီးလေး ကို နှံ့တိုင်ထဲ ဆွဲခေါ်သင့်ရဲ့လား။ ဒါ သူမက သမီးလေးအပေါ်ထား တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတဲ့လား။

သူမကိုယ်သူမ ဘယ်ဟာလုပ်သင့်ပါတယ်ဆိုတာမျိုး အသိ

ဆီလာပြီးတဲ့နောက်မှာတော့။ အဖြူအစိမ်းဝတ်စုံလေးနှင့် ကျောင်း ပြန်လာတဲ့သမီးလေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲပွေ့ကာ...။

“သမီးလေးတိုး၊ သမီးမေမေခွဲနေရတာ ပျော်သလားဟင်”

“ပျော်တာပေါ့မေမေရဲ့။ မေမေပဲ ပြောတယ်လေ။ မေမေက

သမီး၊ သမီးက မေမေဆို၊ နှစ်ယောက်တူတူပဲလေ”

“သမီးမေမေ့ကို အရမ်းချစ်လားဟင်”

“ချစ်တာပေါ့ မေမေရဲ့။ ဟော့ဒီလောက်ကြီး ချစ်တယ်။

အန္တာလုံးလောက်ကြီးချစ်တယ်”

“မေမေပန်းနုရောင်ကိုရောဟင်”

သူမရဲ့အက်ကွဲထိရှုသံအဆုံးမှာတော့ သမီးထံမှ ပြေသံတိတ် ချခဲ့ပါသည်။ မြေလိုက်ပါ သမီးရဲ့၊ ချစ်ရင်ချစ်ပါတယ်လို့ မြေလိုက် သူ့အဖို့လို သမီးက မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေတော့ မေမေရင်နာလွန်း ဆို့ပါ။ ပန်းနုရောင်ကို မေမေထက်ပိုချစ်သွားလို့ သမီးပြန်မဖြေတတ် တော့တာလားဟင်။

“တိုး... မသိဘူးမေမေ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးလေးရယ်”

သမီးခံစားချက်အမှန်ကို ဖုံးကွယ်ထားလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ

ကျေနပ်အောင် အခုလိုပြောပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီးရယ်။

“မိမေမေကလေး ငါ့သမီးလေးကိုသိပ်ချစ်တာ”

“အိုး... သိပါတယ်မေမေရဲ့”

“မိမေမေက အိုးလေးကိုသိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်ဆိုတာ သမီးအပြစ် မှတ်ရနေရမယ်နော်”

“ဟုတ်”

“လိမ္မာလိုက်တာ၊ မေမေ့ကိုမွှေးမွှေးပေးပါဦး”

“ခွတ်... ခွတ်”

“ခွတ်”

သားအမိနှစ်ယောက် အပြန်အလှန်နှမ်းနှံ့လိုက်ကြပြီး...

“သမီးလေးလိပ်လိပ်မာမာနေရမယ်နော်၊ လူကြီးတွေစကားနားထောင်ရမယ်။ သူများတွေစိတ်ပျက်အောင် မလုပ်ရဘူး။ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် စာတွေကြိုးစားရမယ်နော်”

“ဟင်! မေမေက ဘယ်သွားမှာမို့လဲ”

“မကြာခင် သမီးမေမေပန်းနုရောင်က သမီးတို့လွှာခေါ်သွားတော့မှာ သမီးရဲ့”

“ဟင်အင်း... အိုး၊ မလိုက်ဖူး၊ အိုး၊ မေမေနှဲ့ပဲနေခဲ့မယ်၊ မလိုက်ဘူး”

“မလိုက်လို့မရဘူးသမီးရယ်”

“မလိုက်ဘူး... မလိုက်ဘူး၊ အိုး... မေမေ့ကိုပဲချစ်တယ်၊ မေမေနှဲ့ပဲနေမယ်၊ မလိုက်ဘူး”

“မေမေလည်း သမီးလေးနှဲ့အမြဲနေချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပန်းနုရောင်ကလည်း သမီးရဲ့အမေပဲလေ၊ သမီးလိုက်သွားရမှာပေါ့”

“ဒါဆို မေမေကရော အိုးရဲ့မေမေမဟုတ်လို့လား၊ တော်ပြီ... မေမေနှဲ့ပဲနေမယ်”

“သမီးလေးရယ်... မေမေလေ၊ မေမေ”

သူမ၏စကားလုံးတွေက လည်ချောင်းဝမှထွက်ပေါ်မလာတော့၊ သမီးလေးရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာသေးသေးလေးကိုသာ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲအပ်ထားမိတော့သည်။ သူမရင်ထဲမှစားချက်တို့က မချိတင်ကံစဉ်ကလျား။

သမီးလေးကို ဘယ်သူမှခေါ်သွားလို့မရအောင် အလုံခြုံရေးနေရာမှာသာ ဝှက်ထားချင်မိလိုက်ပါ၏။

“ပွမ်!... ပွမ်!”

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့မှာ ပန်းနုရောင်ရဲ့ကား အကောင်းစားကြီးက တစ်ဟုန်ထိုး ထိုးဆိုက်လာခဲ့ပါ၏။

“သမီးလေး... အိုး၊ သမီးကို သူတို့လာခေါ်နေကြပြီ”

“ဟင့်အင်း... အိုး၊ မလိုက်ဘူး၊ အိုး၊ မလိုက်ဘူးမေမေ၊ အိုး မေမေနဲ့ပဲနေမယ်၊ မေမေ့ကိုပဲချစ်တယ်”

“သမီးလေး... သမီးမလိုက်လို့မရဘူး၊ ဟိုက ချမ်းသာ တယ်၊ ပြီးတော့ သမီးရဲ့အဖေအရင်း၊ ဟော့ဒီမေမေက သမီးရဲ့ အမေရင်းမဟုတ်ဘူး... မွေးစားအမေ”

“ဟင့်အင်း... မသိဘူး၊ မေမေနဲ့ပဲနေမယ်၊ အိုး၊ မေမေနဲ့ ပဲနေချင်တယ်”

“သမီးရယ် မေမေ့ကိုရင်ကွဲရအောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ မေမေအာရုံ စွန့်ပြီး အိုးမြတ်ထားခဲ့ရတာပါ။ သမီးလိုက်ကိုလိုက်သွားရမယ်သမီး၊ မေမေနဲ့နေခဲ့လို့မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့နဲ့နေမှ သမီးလေး ချမ်းချမ်းသာ သာနေရမှာ”

“ဟင့်အင်း... မချမ်းသာချင်ဘူး”

“သူတို့မှာ အရပ်တွေအများကြီးရှိတယ်၊ သမီး... အိုးဒီကို

ဆုတ်သွားရင် အရမ်းပျော်မှာ”

“အိုး... သူတို့နောက်လိုက်သွားရင် မေမေကလည်း ပျော် အဖို့လား”

“ပျော်တာပေါ့ သမီးလေးရဲ့၊ အရမ်းပျော်မှာပေါ့”

“ဒါဆို မေမေ ခုနက ဘာဖြစ်လို့ငိုနေရတာလဲ”

“အဲ့ဒါက မျက်စိထဲ အမှိုက်စ ဝင်သွားလို့ပါ”

“မေမေညာတာ၊ မေမေညာနေပြန်ပြီ”

“အိုး မမှီရင် မေမေဈေးသွားလိမ့်မယ်တဲ့ ဒေါ်လေးမြတ်ပုက နှုတ်တယ်၊ ဟင့်အင်း... အိုး၊ မေမေနဲ့ပဲနေမယ်၊ မေမေပဲ အိုး ဆိုချစ်တယ်ဆို၊ အိုးလည်း မေမေ့ကိုပဲချစ်တယ်”

သမီးလေးက ပြတ်ပြတ်သားသားဆိုလာပါသည်။ သမီးလေး ရဲ့ထိုစကားတွေကို ဒေါ်မြမှန်းခြယ် ဝမ်းသာပီတိနဲ့ ကြည့်နူးပျော်ခွင် ရတာလား၊ ယူတန်းမရ ဝမ်းနည်းစိတ်နဲ့ ချွေးပွဲချင်ကြွေးရတော့မှာ လား။

သို့သော် သမီးလေးက သူမရင်ခွင်ကြားမှ ရုတ်တရက် ရုန်း ထွက်ကာ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လှမ်းလာသော ပန်းနုရောင်ရွှေ ပီတိရပ်ပစ်လိုက်သည်။

သူမရင်ထဲ ဟုတ်ခနဲနာကျင်သွားရပါသည်။ တကယ်ပဲ သမီးကလေး လိုက်သွားတော့မှာလား။ သမီးလေး အမှန်တကယ်လိုက်သွားခဲ့ပါလျှင်လည်း သူမနှလုံးသားက အမှန်တကယ်ရော ခံနိုင်ရည်ရှိရဲ့လား။

အခုတောင် ကျောခိုင်းသွားနေသော သမီးလေးကြောင့် သူမရင်နာနေရပါပြီ။

“သမီးလေး... သမီးလေးကို မေမေလာခေါ်တာ။ သမီးလေး မေမေ့နောက်လိုက်ခဲ့မှာမဟုတ်လားဟင်”

“ဟင့်အင်း... ဒီကအန်တီက အိုးကို ဘယ်လောက်ထိချစ်သလဲဟင်”

“ဪ... သမီးလေးရယ်။ မေမေ့ကို အန်တီတဲ့လား”

“အိုးရဲ့မေမေက အိုးကိုသိပ်ချစ်တာ။ ဘယ်တော့မှလဲ အိုးကို ပစ်မသွားဘူး။ အိုးကိုဝမ်းနည်းအောင်လည်း မလုပ်ဘူး။ အိုးကို အမြဲတမ်း ပျော်စရာတွေလုပ်ပေးမယ်။ အိုး... မေမေ့ကိုပဲအရမ်းချစ်တယ်။ အိုးသိပ်ချစ်တဲ့မေမေ အခုငိုနေရပြီ။ အိုးကိုမခွဲနိုင်တဲ့ မေမေ့ကို အိုးပစ်မထားနိုင်ဘူး။ အန်တီကြီး ပြန်ပါတော့။ အိုးကို လာမခေါ်နဲ့တော့။ အိုး... မေမေနဲ့ပဲ နေတတ်နေပါပြီ”

“သမီးရယ်... မေမေ့ကိုဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ။ မေမေ သမီးရဲ့အမေရင်းပါ။ မေမေလေ၊ သမီးလေးကိုချစ်လွန်းလို့ နီးအဝေးကြီးကလာခဲ့ရတာပါ”

“ဟင့်အင်း... အိုးမသိဘူး။ ဝေါ်လေးမြတ်ပုပြောတာက အန်တီက အိုးကိုမွေးပြီး ပစ်သွားတာတဲ့။ ဟင့်အင်း... အိုး မေမေ့နဲ့ပဲချစ်တယ်။ အန်တီကြီးလာလို့ ဟိုးမှာ မေမေ့ငိုနေရပြီ။ အန်တီကြီးပြန်ပါတော့”

ဟုသာ အရွယ်နှင့်မျှအောင် သပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး လူကြီးတွေအားလုံးကိုဖြတ်ကျော်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တဘုန်းဘုန်းပြေးဆက်ခဲ့ပါတော့သည်။

“သမီးလေးရယ်... သမီးလေး။ မေမေ့နောက် မလိုက်နိုင်ခဲ့ရင်တောင် အန်တီကြီးလို့မခေါ်ပေးပါနဲ့။ မေမေ့လို့ခေါ်ပေးပါ။ သမီး မေမေ့နောက်လိုက်ဖို့ ဆန္ဒမရှိခဲ့ရင်တောင် မေမေက သမီးချစ်နှာလေးကို ကြည့်ပါရစေဦးသမီးရယ်...။ တာဖြစ်လို့ပြေးထွက်သွားတာလဲ။ မေမေ့ကို ဒီထက်မက နာကျင်စေတဲ့စကားတွေ ပြောသွားပါ။ အမေ ကျေနပ်ပါတယ်။ အားလုံးက မေမေ့ရဲ့အားထွက်ပါ”

“ပန်းနုရောင်၊ မပြောပါနဲ့တော့။ ကလေး သိပ်စိတ်ထိခိုက် သွားလိမ့်မယ်။ ကလေးအသည်းက သိပ်နုသေးတယ်။ ငါတို့လူကြီး တွေက ဆင်ခြင်ရလိမ့်မယ်။ ကလေးရင်ထဲမှာ အနာတရတွေ ဖန် သွားစေချင်ဘူး”

“ပန်းနုရောင်ကဲ့ရဲ့တော့မယ်... မာမိလေး။ သမီးက ပန်းနုလို အန်တီကြီးတဲ့ ပန်းနုနေရာကနေ ဝင်ခံစားကြည့်ပါဦး မာမိလေး ရယ်”

“ငါနားလည်ပါတယ် ပန်းနုရောင်။ တို့တွေ ဒီလောက်နဲ့ တော်သင့်ပြီ။ ကလေးသိပ်ထိခိုက်သွားလိမ့်မယ်”

“လာပါ... မမလေးရယ်။ နောက်ဆိုလည်း မမလေးသမီး ကို တွေ့လို့ရနိုင်သေးတာပဲ။ ကလေးရင်ထဲ သိပ်မထိခိုက်သွားအောင် ကျွန်တော်တို့ပြန်ကြတာ ကောင်းပါတယ်”

ဟု ဖခင်ဘာဦးလေးကြီးရဲ့ချော့မော့ ဖောင်းဖျပ်မှုကြောင့်သာ လိုက်ပါသွားရပေမယ့် နောက်ဆိုလှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်...

ကားကလေးက မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ မှ တံခါးအကွယ်လေးမှ တရွပ်ရွပ်ငိုနေသော အိုးကြယ်လင်းလင်းက လှုပ်လီးလှုပ်လဲ့ထွက်လာကာ ဖုန်တထောင်းထောင်းထနေသော

လမ်းကလေးကိုမျှော်ငေးပြီး...

“မေမေ... မေမေ”

ငိုသံတစ်ဝက် ရောစွက်လျက်။

ခါကို ဒေါ်မြမှန်းခြယ်က မသိလိုက်ဘဲရှိခဲ့ဖူးလား။

www.burmeseclassic.com

၃၀

အိမ်ထောင်ဖက်တို့က

ရွက်ပေဘင်ကြွေလိုက်

ရွက်သစ်ထေလိုက်နှင့်

အကိုမိကိုင်ပြောင်းလဲပြီးရှိမှတော့ ...

အန်း (၆)

သူမတို့အတန်းထဲမှာ အင်မတန်မှကို နာမည်ကြီးလှပါသော
ဩရသဆိုတဲ့ ကောင်ချောချောလေးကို သူမလည်းမြင်ဖူးချင်မိတာ
ပင်။ တစ်ပတ်မျှသာ ခင်မင်ရသေးသည့် သူမရဲ့သူငယ်ချင်း
ဆတ်လွှာရဲ့ပါးစပ်ဖျားမှာလည်း မိဩရသနာမည်တံ့ထပ်တလဲ
ဖြစ်ပေါ်နေ၍လည်းပါသည်။

သူမက တောင်ကြီးတက္ကသိုလ်မှာ ပထမနှစ်တက်ပြီး 'ခုတ်ယ
တိုတော့ မေမေ့ရဲ့သဘောဆန္ဒအရ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်သို့ ပြောင်း
ရွှေ့ခဲ့ရပါသည်။

မေမေက မြို့ပေါ်မှာနေမှ အသိအမြင်ကြွယ်ဝလာမယ်လို့
လေး။ မြို့ပေါ်မှာ အပေါင်းအသင်းမရှိ။ သူမတစ်ယောက်တည်း
မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်နှင့် စမ်းတဝါးဝါးရှိနေဆဲ။ အခုလို ရန်ကင်း
သူစစ်စစ် ပန်းဝတ်လွှာနဲ့ဆုံးရှုံးခဲ့ရခြင်းပါ။

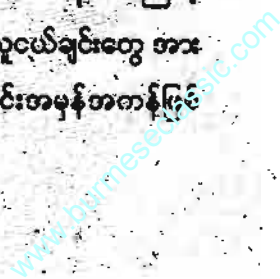
ပန်းဝတ်လွှာက ကားအကောင်းစားနဲ့လည်း ကျောင်းတစ်
နေ့ရသူဖြစ်သလို၊ ရုပ်ချော သဘောကောင်းသည်။ ပြီးတော့ သူမ
ငယ်သူငယ်ချင်း ဩရသအကြောင်းတို့လည်း ပြောပြ၍ပေးဆုံးနိုင်
တော့။ ပန်းဝတ်လွှာတစ်ယောက်တည်းသာမဟုတ်။ မေရာတင်
ဖြစ်တဲ့ ဩရသရဲ့စုတ်သတင်းက ပျိုမေတို့ပါးစပ်ဖျားမှာ ထုံသစ်
မွှေးကြွလှပါသည်။

ဒီလောက်ထိသတင်းမွှေးတဲ့ဩရသကို သူမတွေ့ဖူးချင်မိတာ
အဆန်းတော့မဟုတ်။ ပန်းဝတ်လွှာကတော့ သူမနဲ့ဩရသ တစ်
လောက်ထိ ခင်မင်ကြောင်း၊ ဘယ်အချိန်ထဲက ရင်းနှီးခဲ့ကြကြောင်း
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘယ်လောက်ထိ သံယောဇဉ်ကြီးကြီး
ကြောင်း၊ မရိုးနိုင် တဖွဖွပြောနေပေမယ့်လို့၊ ပန်းဝတ်လွှာနဲ့သိပ်
ပါတယ်ဆိုသောဩရသကိုမူ ကျောင်းဖွင့်ချိန်လတစ်ဝက်ပဲ ကနီး
ပြီ အကျီစပင် မတွေ့ခဲ့ဖူး။

ဒါကြောင့် ဩရသရဲ့အိမ်ပွန်းခန်းဖွင့်ထားတဲ့ ပန်းဝတ်လွှာရဲ့
အားလုံးတွေမှာ သူမအတွက် သုံတမ်းစကားပြစ်နေခဲ့ရပါသည်။
သူမစိတ်ထဲက သံသယလည်း ပြစ်မိပါသေးသည်။ ပန်းဝတ်လွှာက
ဩရသနာမည်ကြီးသူမို့ သက်သက်ထရတ်လုပ်ပြီး ပြောသလားလို့
မေးခဲ့သည်။

ပန်းဝတ်လွှာကလည်း ချောမောလှပပြီး စုတ်ခြစ်နဲ့ပြည့်စုံသူ
မို့လို့လည်း အာပလာမရိုက်လောက်ပါဘူးဟုလည်း ထင်မိသား
မင်း ပန်းဝတ်လွှာက အာပလာပဲပြောပြော၊ အမှန်အကန်ပဲပြော
ပြော သူမစိတ်မဝင်စား။ သူမ သိတာက ပန်းဝတ်လွှာဟာ ဖော်ရွေ
ခင်မင်ဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊ မကောက်ကျစ်
မို့သားသူ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ နည်းနည်းပါးပါးစကားများတတ်
တတ်မှလွဲ၍ အဖက်ဖက်မှပြောစရာမရှိအောင် တင့်တယ်သူတစ်
ယောက်ပါ။

သူမ၊ ပန်းဝတ်လွှာကိုခင်သည်။ ဘယ်ဘဝက ရေစက်ကြောင့်
သိ။ သူမဘဝက တစ်သက်တာတဲ့ဖူးတဲ့သူငယ်ချင်းတွေ အား
မရှိဘဲမှာ ပန်းဝတ်လွှာကမှ သူမရဲ့သူငယ်ချင်းအမှန်အကန်ကြင်
မိခဲ့သလိုပင်။

ဒါကြောင့်လည်း ထင်ပါသည်။ ခင်မင်ခဲ့ရ သိကျွမ်းခဲ့ရ အချိန်ကာလက ဘယ်လောက်မှမကြာလိုက်ရသေးဘဲနဲ့ စားအစာ သွားအတူ၊ နေအတူ၊ တစ်တွဲတွဲရှိနေတတ်ပြန်ပါပြီ။ သူမတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ထိ စိတ်တူကိုယ်တူ အတွဲညီနေကြသလဲဆိုရင် ပန်းဝတ်လွှာရဲ့ သူငယ်ချင်းဟောင်းများကပင် သူမကိုကြည့်တတ်ကြတော့သည်ထိပင်။

သို့သော် သူမက ပန်းဝတ်လွှာကိုခင်သည့်အတွက် ဒါတွေလုံးဝဝရမစိုက်ဖြစ်ပါ။ အခုလည်း ပန်းဝတ်လွှာနှင့်သူမ ရှေးထိထွက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ ပန်းဝတ်လွှာမောင်းသောထင်ပေါ်မှာ သူမက အေးအေးလူလူလိုက်မီးလျက်။

“ပန်းဝတ်လွှာ... ဖုန်းခေါ်နေတယ်။ ပန်းဝတ်လွှာ... ခေါ်နေတယ်”

ဒက်ဘုတ်ရှုပေါ်မှာတင်ထားသည့် ဖုန်းသေးသေးလေးထဲ ပန်းဝတ်လွှာနာမည်ကို ခပ်စာစာလေး အော်နေပြန်ပါပြီ။

“ဝတ်လွှာ... အဲဒီအသံက ရှင်ဖာသာရှင် သွင်းထားလား”

“ဟင့်အင်း... ဆိုင်က သွင်းထားပေးတာလေ”

“အဲဒါ ရှင်ပြောမှလား။ ရှင်စိတ်ကူးလားလို့မေးတာ”

“ဟင့်အင်း၊ ရသရဲ့စိတ်ကူး၊ ငါက အတုနီးထားတာ။ ရသရဲ့ဖုန်းလည်း အဲဒီလိုပဲမြည်တယ်လေ။ ဩရသ... ဩရသတဲ့။ ဆဲ... အဲဒါကမှ ပိုရယ်ရတာ”

“ဟဲ့... ဩရသအကြောင်းပြောရရင် မျက်နှာကြီးကိုပြုံးပြီး ချီးမွမ်းတတ်ရုံပေါ်က ရှင်ကလေးက ငိုလှပြီ။ လှမ်းပွေ့လိုက်ဦး”

“မပွေ့ချင်ပါဘူးတယ်။ ဒီအချိန်ဖုန်းဆက်မှတော့ မေမေပဲဖြစ်မှာပေါ့။ ဟိုမသွားနဲ့၊ ဒီမသွားနဲ့၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အမေအပြန်လည်း ထူးပြောပါ”

“ဟဲ့... လူကြီးဖုန်းဆက်တာ မကိုင်လို့ဘယ်ရမလဲ”

“မကျေနပ်ရင် ရှင်ကိုင်လိုက်ပါလား”

“အရူးမ”

ဟုမေတ္တာပို့ကာ ဘာရယ်မဟုတ် ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“...”

“ဟဲ့လို... ဘယ်သူပါလဲရှင်၊ ပြောပါ”

“ဒါပန်းဝတ်လွှာရဲ့ဖွဲ့ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ”

“တိုးကြယ်လင်းပါ”

“တိုးကြယ်လင်း... ပန်းဝတ်လွှာအယ်သွားနေတာလဲ”

“ဘေးမှာရှိပါတယ်”

“ဩရသဆက်နေတယ်လို့ ပြောပေးပါ”

“ဩရသ”

သူမရင်ထဲ မြည်တီးသွားရသည်။

“ဟင်... ရသ၊လား၊ ဖေးဖေး”

ထိုအခါကျမှ မရွှေစာက အငင်းမရနှင့် သူမလက်ထဲမှဖုန်းကို ဆွဲလုလိုက်သည်။

“ရသ၊လား”

တစ်ကြားလိုက်ရတဲ့အသံဩရရွှေလေးက သူမရဲ့နှလုံးသားကို ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက်ထိ တုန်ခါသွားစေရတာလဲ။ သူမကြားဖူးနေသည့်မေဂျာကင်း၊ ဩရသအမှန်ပဲလား။

ဖုန်းပြောနေတဲ့ပန်းဝတ်လွှာရဲ့ပုံစံက ခါတိုင်းထက်ပို၍ လန်း

ဆန်းတတ်ကြနေသလိုပင်။

“တိုး... ရှင်နဲ့ကျွန်မ ရွှေဆက်မယ့်ခရီးစဉ်တွေကို ဖျက်လိုက်ကြစို့”

“ဟဲ့... ဘာဆိုလို့လဲ”

“ရသ ပြန်ရောက်နေပြီလေ။ ငါ ခုချက်ချင်းပြန်ရောက်မှဖြစ်မယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ငါ့အတွက်ပါခဲ့တဲ့လက်ဆောင်ကို ငါရတော့မှာမဟုတ်ဘူးဟ”

“တကတည်း... ”

“ဆောရီး... ဆောရီး။ ဒီနေ့တော့ ရွှင့်ကို အိမ်ပြန်ပို့တော့မယ်”

“အိမ်မပြန်သေးဘူး။ ရွှေနှားလေးမှာ ရပ်ပေး။ ကျုပ်ဝယ်ရော့ခွီသေးတယ်”

“ဘယ်နှားရပ်ရမှာလဲ”

“နယူးယောက်မှာရပ်။ တို့က နယူးယောက်ကပစ္စည်းပဲကြိုက်တယ်လေ။ ဟဲဟဲ... နယူးယောက်စတိုးကိုပြောတာနော်”

“ဒီနေ့တော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပို့ဆောင်ပါတယ်။ ဟဲဟဲ... သို့တို့လည်း အိမ်မှာ နယူးယောက်ပစ္စည်းက အပုံလိုက်ကြိုဆိုနေ

တော့မှာ၊ အမှန်အကန်နော်၊ အင်မဟုတ်ဘူး”

“ဒီဘဝင်မနဲ့တော့ ဒုက္ခပဲ”

“ကြားလို့ရတုန်းလေး ကြားရတာ... သံဒီး သည်းခံပေါ့ကဲ... ရှင်လိုရာကိုရောက်ပြီ၊ ကြတော့”

“အမယ်လေး... တို့ကလည်း တစ်စက္ကန့်တောင် မနေပါဘူးနော်”

ဟုနဲ့လေး အနိုင်ပိုင်းပြောလိုက်သေးသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တာတာမြနှုတ်ဆက်ပြီး လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။ ထိုစဉ် သူမရဲ့လက်ကိုင်အိတ်လေးမှာ လူတစ်ယောက်နဲ့တိုက်မိပြီး လျှောခနဲဖြုတ်ကျသွားသည်။ လက်ကိုင်အိတ်သေးသေးလေးက အမာစားလေးမို့ အချိန်နဲ့တိုက်မိ၍ လွင့်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟွန်း... အဆင်မပြေလိုက်တာ၊ ပြဿနာတော့စပြီ”

ဟု ပါးစပ်မှ ပူထူပူထူလေးပြောပြီး ကျသွားသောလက်ကိုင်အိတ်ကို လှမ်းကောက်လိုက်သည်တွင် ကျောလယ်လောက်ရှိတဲ့ ပိတုန်းရောင်ကေသာရွဲကွဲက ဖွားခနဲ မျက်နှာကိုအုပ်မိုးလာသည်။

သူမက ပိတုန်းရောင်ကေသာများကို သပ်တင်ပြီး ခါးဆန့်လိုက်သည်တွင် မထင်မှတ်ပါဘဲ လူတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့်ကြုံသွား

ပြီး သူမခေါင်းလေးမှာ ဒဏ်တိုက်လိုက်ပါသွားရသည်။

“အမယ်လေး... အမယ်လေး၊ လုပ်ပါဦး”

“ဆောရီးဗျာ... အရမ်းအလျင်လိုနေလို့ပါ၊ ဆောရီး”

လက်စသတ်တော့ သူမဆံ့နွယ်နှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးရဲ့အင်္ကျီကြယ်သီးတို့ သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားရခြင်းပါ။

ကပိုကရိုဖြစ်ရပ်ကြောင့် သူမ ရှက်လိုက်စမ်းပါဘိ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးက အင်္ကျီလက်ပတ်ကြယ်သီးမှာ ငြိထားသောသူမရဲ့ဆံ့နွယ်လေးများကို ညင်သာစွာဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။ လတ်ဆတ်တဲ့ကိုယ်သင်းရနံ့မွှေးမွှေးကြောင့် မရဲတရဲနှင့် အရဲကိုးတာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးကို ကြည့်မိလိုက်စဉ်မှာ သူမရဲ့နှလုံးသွေးကြောတွေ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်လှုပ်ရွားသွားရသည်။

သူမ တဒပ်တော့ ငေးမောမိသွားသည်ထင်ပါရဲ့။

“ဆောရီးဗျာ၊ တော်တော်နာသွားလားမုသိဘူး၊ အားနာလိုက်တာ”

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံလေးနှင့် အစွမ်းကုန် ဖူးနေပြောင်လက်နေသော သူ့ရုပ်သွင်ရှင်းသန့်သန့်ကို သူမ တကယ်ပဲနှစ်သက်သွားမိခဲ့ပါသည်။

အသံ၏ကောင်းခြင်း၊ အရပ်အမောင်း၏ကောင်းခြင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်၏ကောင်းခြင်း အစရှိသော ကောင်းခြင်းများစွာနှင့် ပြီးပြည့်စုံသောအမျိုးသားတစ်ယောက်က သူမရွေ့မှောက်သို့ မထင်မှတ်ဘဲ ကံကြမ္မာက ဘွားခနဲတွန်းပို့ခဲ့ပါပြီ။

သူမဘယ်လိုကြံရမလဲ။ ရရှိလာတဲ့ကံကြမ္မာရဲ့လက်ဆောင်ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် အတင်းစင်ရောပြီး လိုက်ဖူးရမှာလား။

သူမဘာမှမဆုံးဖြတ်နိုင်ခင်မှာပင် သူမက သူမတို့အပြန်ကြည်ကြည်လေးတစ်ပွင့်လက်ဆောင်ပေးပြီး လူအုပ်ကြီးကြားထဲ ဖြတ်လျှောက်သွားခဲ့ပါပြီ။

မြင်ကွင်းထဲမှပျောက်ကွယ်သွားသည်ထိ သူမနွှာကိုယ်နောက်ကျောကို သူမငေးကြည့်နေဖြစ်သည်မှာ ဇူဂူကြီးပင်။

သူမစိတ်ထဲ ကြီးဝါးမိလိုက်သည်။ မနက်ပြန်တော့ ပန်းဝတ်လွှာကို ဒီအကြောင်း ကြားကိုကြားရမယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့။

သို့သော် ခက်တာက နာမည်လေး သို့လိုက်ရအောင်တောင် ပဲမများပြန်ဝဲတဲ့ သူမရဲ့ခပ်ရှင်းရှင်းစနိုက်ကြောင့်ပါပဲ။ ပန်းဝတ်လွှာကတော့ သူမကို ရယ်နေဦးမည်။ နာမည်လည်းမသိ၊ ဘယ်ကမှန်

လည်းမသိဘဲ ကြွားလုံးထုတ်နေရင်လေ။ ပြောလို့မဖြစ်သေးပါဘူးဟု သောအတွေးနှင့်အတူ ခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ခါယမ်းလိုက်မိပြန်သည်။

သူမ နဂူးယောက်စတိုးသို့အရောက်တွင် စောစောကပုဂ္ဂိုလ်လေးက သူမအာရုံထဲမှာ ဖျောက်ပျက်သွားခဲ့ပါပြီ။ သူမက သူမလိုချင်သော စိတ်တွေ၊ ဖိနှပ်တွေ၊ အသုံးအဆောင်တွေကို စိတ်ကြိုက်စွာပွေငေးမောနေမိရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့သွားခဲ့ပြန်ပါပြီ။

မှန်ကောင်တာတစ်လုံးရွှေ့သို့အရောက်တွင် တစ်ထီးတစ်နန်း တင့်တယ်ကာ လှပနေတဲ့လက်ကိုင်အိတ်လေးတစ်လုံးက သူမမြင်ကွင်းထဲ ဘွားခနဲပေါ်လာခဲ့ပြန်သည်။

သူမ ထိုအိတ်လေးရှိရာနား တပြည်းပြည်းတိုးကပ်သွားပြီး အိတ်ကိုလှမ်းဖြတ်လိုက်သည်တွင် တခြားလက်တစ်ဖက်ကလည်း အိတ်ကိုလှမ်းဆွဲနှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆုံစည်းမိသွားပြန်သည်။

သူမက အရာရာကိုအစွဲမပေးတတ်သူမို့ အိတ်ကိုအတင်းဆွဲလှပစ်လိုက်သည်။ ထိုလူကလည်း ဆွဲယူဖို့ကြံတာမှ လက်လျော့အိတ်ပုံမျိုးနှင့် ဟက်ခနဲရယ်လာသည်။

သူမကလည်း ငါနိုင်သွားတယ်ဆိုသောပုံစံမျိုးနှင့် အနိုင်မြှုံး

ကြီးနှင့် အားပါးတရကြည့်ပစ်လိုက်စဉ်မှာ...

“ဟင်!”

သူမရဲ့ရင်ခုန်သံသွေးကြောတွေ တောင့်ခဲ အေးစက်သွားရသည်။ ထိုလူကတော့ သူမကို လျှို့ဝှက်လှသောအပြုံးနှင့်စိုက်ကြည့်လျက် သူမက ရှက်ရွံ့စိတ်လေးနဲ့ အားတုံအားနာဖြစ်သွားရသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်။

“ဒီကလိုချင်ရင် ယူပါ။ ကိုယ်က ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို လက်ဆောင်ပေးမလို့။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမလေးက လက်ဆောင်မပါရင် ဒီတုတ်တတ်တယ်လေ”

“ဘယ်သူက ရှင့်ကိုရှင်းတမ်းထုတ်ခိုင်းနေလို့လဲ”
ဟု စိတ်ထဲမှာပင် ပြောပစ်မိပါသည်။

သို့သော် မျက်ဝန်းလေးကတော့ ပြူးကြောင်ကြောင်လေးနှင့် ထိုလူကို မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လိုစိုက်ကြည့်နေဆဲ။

သို့ပေမဲ့ အလိုက်မသိသောထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးက ဘာစကားမှ ထပ်မဆိုတော့ဘဲ အပြုံးပွင့်လေးနဲ့နှုတ်ဆက်ပြီးမှသာ တော့ခိုင်းသွားပြန်သည်။

“ဟေ့လူ... ရှင့်နာမည်အယ်လိုခေါ်သလဲ”

အဲဒီလို စိတ်ထဲမှာသာ အကြိမ်ကြိမ်အော်မေးမိနေပေမယ့် အသံတိုက် ပျောက်ဆုံးနေဆဲ။ သူမကိုယ်သူမ အားမလိုအားမရဖြစ် နလွန်း၍ ခေါင်းကိုသာ နှစ်ချက်ဆင့်ထုချမိပါတော့သည်။ သူမ ထိုဟိုဖီဒီလျှောက်ရာကြည့်မိခဲ့သေးပေမယ့် ထိုလူရဲ့အဝတ်စလေး ထိုပင် မတွေ့ခဲ့ရတော့ပါ။

အသည်းနာလှပါသည်။ နှစ်ကြိမ်ဆက်တိုက် ကိုလူချောနဲ့ဆို ခြစ်တာတောင်...

ဒါကို ပန်းဝတ်လွှာသာသိရင် 'နင် သိပ်တုံးတယ် အိုးကြယ် ဆင်း' ဟု ဝေဖန်ပြောဆိုဦးမှာအမှန်ပင်။

သူမ ဈေးဝယ်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ပြီမို့ ဘာကိုမှလှည့် ဆတ်ကြည့်ရှုမနေတော့ဘဲ လမ်းမှာအဆင်သင့်တွေ့တဲ့ ပန်းသီးနဲ့ ဆီမွှော်သီးကိုသာ အိတ်အပြည့်ဆွဲထည့်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါ၏။

သူမတစ်ဦးတည်းနေသည့် ဒုတိယထပ်မှ သူမရဲ့အခန်းရှေ့ ဆိုလည်းရောက်ရော စိတ်မပါလက်မပါနှင့် တံခါးကိုဆွဲဖွင့်ကာ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။

ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေခဲရေအေးအေးကို တစ်ဘူးလုံးကုန်လှပေးသောက်ပြီးမှ ဆိုဖာဆက်တီပေါ် ဘုန်းခနဲပစ်လှဲချလိုက်သည်။

သူမအာရုံထဲမှာ ထိုလူရဲ့ ဖျက်နှာချောချောက ပျောက်ပျက်
မသွား။

“တီး... ကလင်လင်”

စားပွဲပေါ်မှ ဖုန်းက ဆူညံစွာမြည်တီးလာ၍ ပျင်းပျင်းရိရိနှင့်
ပင် ဖုန်းကိုကောက်တိုင်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟယ်လို”

“သမီးအသံက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ နေမကောင်းဘူး
လားသမီး”

“အိုး... နေကောင်းပါတယ်မေမေ။ အမြင်ကပြန်လာလို့
မောပြီးအိပ်နေလို့ပါ”

“အမယ်လေး... ငါ့သမီးရယ်။ မောရလောက်တဲ့အထိများ
လျှောက်လည်ရသလား”

“လျှောက်လည်လို့ လူမောတာမဟုတ်ဘူး မေမေလေးရဲ့။
စိတ်မောနေတာ”

“ဘာ... စိတ်မောတာဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူကြောင့်လဲ။ ဘာကြောင့်လဲ။ မေမေလော့ခုံရမလား”

“နာမည်မသိတဲ့လူကြောင့်၊ ခံစားချက်ကြောင့် မေမေလည်း
ဘာစရာမလိုဘူး။ အိပ်မှာ မေမေမရှိလို့မှမဖြစ်တာ”

“အမယ်လေး... မေမေ့ဘဝမှာ ငါ့သမီးလေး။ အိုးကြယ်
ဆင်းတလွဲလို့ ဘာမှအရေးမကြီးဘူး”

“အမှန်တော့ သမီးလည်း မေမေ့ကိုလွမ်းတယ်”

သူမက ခွဲလုံးတွေနဲ့ ဖေါ်မြဲမှုန့်ဖြယ်နုလုံးကိုပစ်သွင်းလိုက်
ပြန်သည်။

“မေမေလည်း ငါ့သမီးလေးကိုသိပ်လွမ်းပါတယ်။ သမီးနေရ
ဆိုင်ရတာရော အစစအရာရာအဆင်ပြေရဲ့လား”

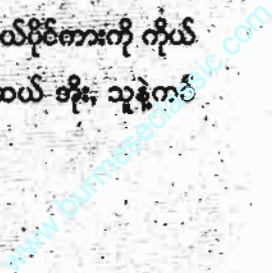
“ဟုတ်”

“သွားနေလားရော”

“မေမေ့ကို အိုးပြောဖူးတယ်မဟုတ်လား။ အိုးရဲ့သူငယ်ချင်း
နတ်လွှာဆိုတာလေ”

“အသစ်ရနေတယ်ဆိုတဲ့သူငယ်ချင်းလေးလား”

“ပန်းဝတ်လွှာကလေး သိပ်စောတာ။ ကိုယ်ပိုင်ဇာတာကို ကိုယ်
ပိုင်မောင်းပြီးကျောင်းတက်တာ။ လောလောဆယ် အိုး၊ သူနဲ့ကပ်
နေတယ်”

“ငါ့သမီးလေး ယူကီနာယယ်မှာပေါ့”

“အိုးစိတ်ထဲမှာ အဲ့ဒီလိုမသတ်မှတ်ထားဘူး၊ ပန်းဝတ်လွှာ သဘောကောင်းပါတယ်၊ ဖြူစင်နိုးသားတယ်၊ အိုးကို အဲ့ဒီလိုနဲ့ အထင်သေးသလို တစ်ရံတစ်ခါမှမကြည့်ဖူးဘူး”

“ငါ့သမီးလေးကိုကောင်းပေးတဲ့ ပန်းဝတ်လွှာကိုပဲ မေမေက ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ၊ အပေါင်းအသင်းနဲ့အရာ အဆင်မပြေပါ့မလားလို့ မေမေက ပူပန်နေတာ”

“မေမေက အိုးကိုအရမ်းချစ်တာပဲလားဟင်”

“ချစ်တာပေါ့”

“ဘယ်လောက်ထိချစ်သလဲဟင်”

“ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ချစ်တယ်၊ မေမေ့ဘဝ၊ ခေတ်အနာဂတ်၊ မေမေ့ရဲ့စိတ်အားလုံးဟာ ငါ့သမီးလေးပဲမို့ သမီးကောင်အောင်နေရမယ်နော်”

“ဟုတ်”

“သမီးလေးပင်ပန်းနေတော့မယ်၊ နားရင်နားတော့မယ်”

“မေမေ... ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက်နော်၊ မောရောသေးလား”

“အမယ်လေးလေး... မေမေက ကျန်းမာပြီးသားပါ။ ငါ့သမီးလေးပို့သတဲ့မေတ္တာကြောင့် အိပ်ကောင်းစားကောင်းပဲ”

“အိပ်ကောင်းမလေးတွေနဲ့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ငါ့သမီးလေး ဘာမှမပူနဲ့၊ သမီးသာ အဆင်ပြေအောင်နေ”

“ဒါဆို မေမေရေ... တဲ့တာ”

“တဲ့တာ... သမီး”

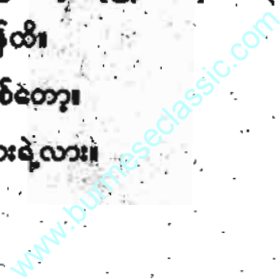
ဖုန်းလိုင်းမှာ တတူတူမြည်ပြီး ပြုတ်ကျသွားခဲ့ပေမယ့် သူမ နန်းခွက်ကို မချမိသေး၊ ရုတ်တရက်ဆိုသလို တရွှင်ရွှင်ငိုရင်း ကား ခြီးပေါ်လိုက်ပါသွားရသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မြင်ယောင် ဖို့လာသည်။

ထိုအမျိုးသမီး ဘယ်ဆီများ ရောက်သွားပြီလဲ၊ ကျန်းကျန်း အာနာနဲ့ အသက်မှကောင်းကောင်းရှင်နေသေးရဲ့လား၊ နောက်တစ် ခြိမ်ရော သူမကိုလာရှာသေးရဲ့လား၊

ထိုနေ့မှစ၍ သူမနဲ့ မေမေဒေါ်မြဖုန်းခြယ်တို့ ထိုမြို့လေးမှ ခြေရာဖျောက်ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်မှာ အခုချိန်ထိ၊

မည်သူ့ကိုမှ အဆက်အသွယ်မလုပ်ဖြစ်တော့၊

သူမ ထိုအမျိုးသမီးကိုတွေ့ချင်နေသေးရဲ့လား။

အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားကြည့်ခဲ့ဖူးပေမယ့် အဖြေက အချည်းနဲ့
သာတည်း။ မျက်ရည်ချည်းသာ ပြည့်အိုင်လျှံကျတတ်သည်ချည်း
သာ။

အဆန်း (၅)

ဖိနော့တော့ ထူးထူးခြားခြားပင် မရွေ့ချော ပန်းဝတ်လွှာက
နောက်ကျ၍နေခဲ့ပါပြီ။ သူမက မစောင့်နိုင်လွန်း၍ ကြုံရာတက္ကစီ
ဆစ်မီးနှင့် ကျောင်းသို့လာခဲ့ပါပြီ။

ကျောင်းရောက်တော့လည်း ပန်းဝတ်လွှာက ရှောင်နှင့်မနေ
ပါ။ ခါတိုင်းဆို သူမထက် များစွာစောရောက်နေတတ်သကဲ့သို့
ထူးထူးဆန်းဆန်း။

သူမက အမြဲတမ်း ပန်းဝတ်လွှာနဲ့ပဲ တစ်တွဲတွဲရှိနေခဲ့သလို
ပန်းဝတ်လွှာ ရောက်မလာသေးသောအချိန်မှာ မပြည့်မစုံ နောက်

၈၆ ☆ ယယ်ဒိုင်

တတ်ရာရာနှင့် ကော်ရစ်တာပေါ် ရပ်နေမိသည်။

ထိုစဉ် သူမမြင်ကွင်းထဲသို့ လနတ်သားလေးတစ်ပါးက အနှံ့အဝါအပြည့်နှင့် တိုးဝင်လာရသည်။ သူမရင်ထဲ ဟာခနဲဟင်ခနဲကြီးသွားရပါ၏။ သူမအံ့သြသွားရတာလား။ ရင်ခနဲသွားရတာလား။ သူမကိုယ်သူမမသိလိုက်ပေမယ့် သူမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကတော့ ထိုလနတ်သားလေးရဲ့ ခြေလှမ်းတို့အောက်မှာ အတုံးအနုံးကျခွံ့ကုန်ပုံပေါ်နေတာပဲ။

ထိုလနတ်သားလေးကရော သူမကိုမြင်သွားပြီလား။ ခြေသွားခဲ့ပါလျှင်ရော သူမကိုမှတ်မိနေပါဦးမည်လား။ ထိုအချင်းအရာကို သူမ မခန့်မှန်းနိုင်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ထိုလနတ်သားလေးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို အနက်ရောင် မှန်နက်ကြီးတွေက လုံခြုံအောင် ဘောင်ခတ်ထားသောကြောင့်ပင်။

သန့်လိုက်တာ၊ ဝါညက်စိုပြည်သော အသားရောင်ကြောင့် လူအများကြားမှာ တင်းခနဲ၊ လင်းခနဲ။ သူမသတိလက်လွတ်နေကြည့်နေခဲ့သည်မှာ ဣန္ဒြေပျက်သွားခဲ့သည်ထင်။ သူမရှေ့မှပြန်လျှောက်သွားသော ထိုလနတ်သားလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းအပြုံးရေးရေးလေး စွန်းထင်သွားခဲ့ပါသည်။ သူမ ရှက်လိုက်စမ်းတတ်၏။

“ဟေ့!”

“အမယ်လေး”

“ဒီလောက်ထိလန့်သွားရအောင် ရှင်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေတွေ့နေသလဲ။ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“ကျုပ်က ဘာတွေ့ရမှာလဲ”

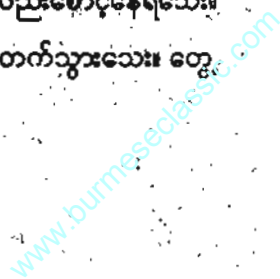
“ရှင်တွေ့တာရှင်သိမှာပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုညာဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး။ ရှင်က ဒီနေ့မှ ဘာကြောင့် ထူးထူးဆန်းဆန်း နောက်ကျနေရတာလဲ”

“အဲ့ဒါ ရသကြောင့်ပေါ့။ သူ့ကိုစောင့်ရင်း နောက်ကျသွားတာ”

“ဘယ်မှာလဲ... ရှင့်ရသက၊ ရှင့်ဘေးမှာ ခွေးတစ်ကောင်၊ ကြောင်တစ်ပြီးမှမရှိပါလား”

“အခုလောက်ဆို အဲ့ဒီကြောင်တစ်ပြီးက အတန်းထဲရောက်နေလောက်ရောပေါ့။ ဘယ်နှယ်တော်၊ သူ့ကိုလည်းစောင့်နေရသေး။ အားမနာပါးမနာ သူများကားကိုလည်း ကျော်တက်သွားသေး။ တွေ့ဒါတော့ ရန်ထောင်ပစ်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ လှည့်ထွက်သွားသော ပန်းဝတ်လွှာကို သူမ
အမှတ်တမဲ့ကြည့်မိလိုက်စဉ် သူမမျက်လုံးလေး ပြူးကျယ် ဝိုင်းစင်
သွားရတော့သည်။

“ဗုဒ္ဓေါ့! ဒါ... ဟိုအိတ်လေးပဲ”

မနေ့ကမှ ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးနဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆုံစည်း
ခဲ့တဲ့အိတ်ကလေးပဲ။ သူမရင်ထဲ နဝေတိမ်တောင်နှင့် တွေးရကျ
သွားသည်။ မန်းဝတ်လွှာနဲ့ နောက်ကျောလေးနားမှ လိုက်လာခဲ့
တဲ့ သူမရဲ့ခြေလှမ်းတို့က မမှန်ချင်မှန်ချင်။

“ဟင်! ”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးရဲ့ကျောကုန်းကို တဘုန်းဘုန်းထုရှိုက်နေသော
ပန်းဝတ်လွှာရဲ့လက်သီးဆုပ်လေးများကြောင့် သူမ မှင်တက်သွား
ပါသည်။ ဒါဆို သူက ဩရသပေါ့။ သူမရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်သွားတာ
လား။ ကြေကွဲထိရသွားတာလား။ ခံစားချက်က မရေမရာ။

“ရသ... နင်ကို ငါ့သူငယ်ချင်းအသစ်ကျပ်ချွတ်လေးနဲ့ ဝိတ်
ဆက်ပေးရဦးမယ်”

“ဘာလဲ... အိုးကြယ်လင်းလား”

“ဟင်! နင်သိတယ်”

“မနေ့ကပဲ မုန်းပြောပြီးပြီလား။ နင်မှတ်ဉာဏ်က အဲဒီလောက်
အိပ် နည်းရသလား”

“ဪ ဝီလိုကိုး။ နင်ခန့်မှန်းကြည့်စမ်း ပိန်လား၊ ဝလား၊
ညလား၊ ရှည်လား”

“နင့်သူငယ်ချင်းဆိုမှတော့ နင့်အတိုင်းနေမှာပေါ့။ သွားလေး
ခေါခေါ မျက်လုံးလေးပြူးပြူး၊ ဆံပင်တ နေစားထားတဲ့အရောင်နဲ့”

“အေးပေါ့... ပြောထားဦး။ ငါ့သူငယ်ချင်းကိုမြင်မှ ကြိုက်
ချင်မိတယ်လေး။ ဘာလေးညာလေး လာပြစ်နဲ့။ မန်းဝတ်လွှာတို့
က ဆော့ပို့ပဲ”

“ညွှန်းလှချည်လား”

“အိုးကြယ်လင်း”

ပန်းဝတ်လွှာ အနောက်လှည့်ပြီးခေါ်လိုက်စဉ် သူမအကြည့်က
သူမထံသို့ ခိုင်းခနဲရောက်ရှိသွားခဲ့ပါတော့သည်။ သူမရင်ခုန်သံတွေ
လောင်ဆူလာပါပြီ။ သူမအကြည့်စူးစူးအောက်မှာ သူမဘယ်လို
အည်ငြိမ်မှုမျိုးနဲ့ ရပ်တည်ရမှာလဲ။

ပြုံးမယောင်လေးနှင့် ပါးလွှာစိပ်နေသော နှုတ်ခမ်းတစ်လွှာ
ကြောင့် သူမရဲ့ခြေလှမ်းတွေက မှားချင်ချင်။

သူ့ရဲ့စွဲညှို့တဲ့အကြည့်စူးစူးအောက်မှာ သူမရဲ့ရင်ခုန်သံတွေက အတုံးအရုံးကျနွဲ့နေပြီလား။ သူမက တန်ပြန်ပြီးပြန်လိုက်ရမှာလား။ တည်ငြိမ်စွာဘဲလျှောက်လှမ်းသွားရမှာလား။ သေချာတာကတော့ သူမခြေလှမ်းတွေ မှားနေခဲ့တယ်ဆိုတာပါပဲ။

“ဒါ... ငါ့သူငယ်ချင်း အိုးကြယ်လင်းလေး၊ အိုး... ငါပြောပြနေတဲ့ ရသလေး၊ ဩရသတဲ့”

ထိုအခါမှာတော့ သူကအသိအမှတ်ပြုသည့်ပုံနှင့် ခေါင်းလေးညိတ်ပြလာပြန်ပါသည်။ သူမကလည်း ရင်ခုန်ခြင်းကိုသိမ်းဆည်းရမ်း အလှပဆုံးပြုပြင်သွားသည်။

“အိုး... ဒီမှာတွေ့လား၊ ရသက ငါ့အတွက်လက်ဆောင်တဲ့ နိုင်ငံခြားက ဝယ်လာတာ”

ဟုဆိုကာ ပန်းဝတ်လွှာက ကိုင်ထားသောလက်ကိုင်အိတ်ကို မြှောက်ပြသည်တွင် သူမရော၊ ဩရသပါ အတူတူပြုပြင်သွားကြသည်။

“ဟဲ့... နင်တို့က ဘာပြုနေကြတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

နှစ်ယောက်လုံး တစ်သံတည်းထွက်မိသွားကြပြန်သည်။

“ဟင်း... အတိုင်အဖောက်တော်တော်ညီကြနော်”
ဟု မလိုတမာလေး ပြောလိုက်သေး၏။

“ရသ... ငါ ဗိုက်ဆာတယ်”

“နင့်ဗိုက်က တစ်လုံးတည်းရှိလို့သာ တော်တော့တယ်။ နှစ်ဆုံးသာဆို ငါ့စည်းစိမ်တစ်ဝက်က ပြောင်လောက်ပြီ”

ဩရသရဲ့ထိုသို့နောက်ပြောင်ကျီစယ်မှုလေးက ပန်းဝတ်လွှာနဲ့သူ့ ဘယ်လောက်ထိရင်းနှီးကြပါကြောင်း ဖော်ပြနေသလိုပင်။

“အံ့မယ်... အခုမှလာပြီး ကပ်ဖေးမနေနဲ့။ အိမ်မှာတုန်းက နင်ဘာပြောထားသလဲ”

“နင့်ကို ငါ မုန့်ကျွေးမယ်ပဲ ပြောထားတာ... ဒီနေ့လို့ပြောထားဘူး”

“အံ့မယ်... အဲ့ဒါ နင်ညစ်ပတ်တာ၊ ငါ့ကိုကျတော့ ဟမ်းရမ်းကျန်ထားလို့ ယူခိုင်းရတာမှန်းမသိ။ ကော်ဖီကို ခွက်ထဲထည့်ပေးရတာမှန်းမသိ”

“အဲ့ဒါ နင်ပင်ပန်းသွားလို့လား”

“ခွန်အားဟဲ့၊ ခွန်အားစိုက်ထုတ်ရတယ်။ လောကမှာ ဘယ်အရာမှ အလကားမရဘူး”

“နင်တောင် စာတတ်လာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အလကားရတဲ့အရာ ရှိပါတယ်။ ဥပမာ နင်ကိုင်ထားတဲ့လက်ကိုင်ဖိတ်ပေါ့”

“အဲ့ဒါလည်း အလကားရထားတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို နင်က ငါ့ဆီကတစ်ဆင့် ပြန်ဝယ်ထားတာလား”

ထိုအခါကျမှ ပန်းဝတ်လွှာက ပြုံးပြီးပြီးလုပ်လာပြီး...

“အဲ့ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးတင်တာ”

“လိပ်မလေး”

မပို့တစ်လေးပြောလိုက်တဲ့ သြရသရဲ့ စကားလုံးလေးက သူ့ရင်ထဲက မညီမညာတဲ့သံစဉ်လေးများကို ညှိပေးလိုက်ပါသည်။ သြရသ နင်ဟာ ဘယ်လိုနေနေ ချောနိုင်လွန်းပါတယ်။

အခန်း (၈)

သြရသဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ချောကို မြင်လိုက်ရသောအချိန်မှာတော့ အတန်းဖော်သူငယ်ချင်းတွေပြောတာ လိုနေကြပါသေးလားဟု မြင်စိတ်လာသည်။ သြရသက ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာပြုစားခြင်းနဲ့ သူမရဲ့စိတ်ထိုစိုးမိုးနေရုံမျှမက စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာပြုစားခြင်းတွေနှင့်ပါ သူမရဲ့စိတ် သူမရဲ့မာနကိုအနိုင်ယူလာတတ်ပါပြီ။

သြရသက တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူမကို စွဲညှိစွာကြည့်စာတ်ပြီး သိပ်လှတာပဲဟုပင် ခိုးပွန်းနေတတ်ခဲ့ပြီ။ ထိုအခါမျိုးမှာ ပရမ်းပတာ အုပ်စူးလာသောရင်ခွန်သံတို့ကို ထိန်းချုပ်မရခဲ့။

လူတကာတို့က သူမရဲ့အလှကို ဝုဏ်ဆောင်ကြတဲ့အခါမှာ သူမရင်ထဲဘယ်လိုမှမနေပေမယ့် ဩရသရဲ့စွဲညှို့တဲ့အကြည့်လေး တစ်ချက်မှာတော့ ရင်ထဲက သယံဇာတတွေက ကျွမ်းထိုးမှောက်နဲ့ ကြာလာရင်တော့ ခက်ရချည်ရဲ့။

သို့သော် ထိုအချိန်လေးများကိုပဲ တမ်းတမက်မောနေထင် တဲ့ သူမရဲ့စိတ်ကိုလည်း သူမက ဘယ်လိုကွန်ထရိုင်းနဲ့မှ ထိန်း ချုပ်လို့မရ။ ဒါကြောင့်ပင် ဩရသရဲ့အကြည့်တစ်ချက် အပြောတစ် ခွန်းလေးကို ရနိုင်ရန်အတွက် ဩရသ လာလမ်းတစ်လျှောက်ထိ သူမ မျှော်နေတတ်ပါပြီ။

ဟော! သူမမျှော်နေခဲ့သောဩရသက ထုံးစံအတိုင်း အနို့ အဝါတစ်မျိုးကိုပိုင်ဆိုင်ထားပုံမျိုးနှင့် လူအုပ်ကြားထဲ ထီးထီးငြိမ်း ဝေါလွင်နေပါပြီ။ သူမက ဒီအချင်းအရာကိုပဲ နှစ်သက်ခဲ့ရသည် ထင်ပါရဲ့။ လူအုပ်ကြားထဲမှ သူမကိုမြင်ပြီး ပြုံးပြလာမယ့် ဩရသ ရဲ့အပြုံးတစ်စွင့်ကို လန်းဆန်းစွာတွေ့လိုက်ရရင်ပဲ သူမအတွက် ပြုံးပြည့်စုံသွားပြီလိုလို။

“ဩရသ”

သူမရဲ့အော်သံကြောင့် ဩရသက သူမကိုလှမ်းကြည့်လာ

တာ နှုတ်ခမ်းလေးကွေးရုံ ပြုံးပြလာသည်။ ထိုအပြုံးကိုပင် သူမက နှစ်သက်နေရတာပါ။

“ဒီနေ့ ပန်းဝတ်လွှာ မပါဘူးလား”

“ဒီနေ့ ဝတ်လွှာ နေမကောင်းဘူး။ ဝတ်လွှာက အဲဒီလိုပဲ ခြောခကနေမကောင်းဖြစ်တတ်တယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား”

ပန်းဝတ်လွှာမလာဘူးဆိုတော့ ဒီနေ့ ဒါဆို ဩရသရဲ့ သူမ နှစ်ယောက်တည်း တစ်နေ့ကုန်ခိုနေဖြစ်တော့မှာပေါ့။ သူမရင်ထဲ လှစ်ခနဲပျော်ရွှင်သွားမိသည်။ သူမ တရားရဲ့လား။ သူငယ်ချင်းတစ် ယောက် နေမကောင်းဖြစ်တာကို ပျော်ရွှင်မိတဲ့သူမက သူငယ်ချင်း တဲ့လား။

“ဩရသ... နင်ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“Breakfast တော့ အိမ်ကသုံးဆောင်ခဲ့ပြီးသားပဲ။ ဘာကိုစွ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ နင်များ တစ်ခုခုစားချင်လေမလား လို့”

“ဘာလဲ... နင်ဘာမှမစားဖြစ်သေးဘူးမဟုတ်လား။ သွား

လေ... ငါအဖော်လိုက်ထိုင်ပေးမယ်”

ထိုအခါကျတော့မှ သူမက အလိုကျသွားသောစကားတစ်ပုဒ်
နယ် ဣန္ဒြေလေးနှင့်ပြုလာတော်မူတော့၏။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ
သူမက ဩရသနှင့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် အတူတူထိုင်ကာ မသေချာ
မရေရာအကြောင်းအရာလေးများကို အကျယ်ချဲ့ပြောချင်နေမိ၏။

ဒီလိုအချိန်တိုတိုလေးအတွင်း ဩရသက သူမမိတ်ကို အဲဒီ
ထိအောင် ပိုင်စိုးမင်းစုနေပြီလား။ အဲဒီဩဇာသိလိုက်မိစဉ်မှာပဲ သူမ
နှလုံးသားက ဩရသရဲ့ခြေတော်ရင်းမှာ ဝပ်ဆင်း၍နေခဲ့ပါပြီ။

“ဩရသ... နင်အကြိုက်ဆုံးအစားအစာက ဘာလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ မရှိဘူး”

“ဟင်၊ ဒါဆို တစ်နေ့တစ်နေ့ နင် ဘယ်အရာကို များများစား
နေသလဲ”

“ငယ်ကတည်းက အခုချိန်ထိ များများနဲ့ နေတိုင်း ပုံမှန်စား
လာခဲ့တာ ဆန်နဲ့ချက်ထားတဲ့ပင်ပဲ။ အဲဒါဆို ငါ အဲဒါကိုအကြိုက်
ဆုံးပေါ့”

“ဟာ... နင်ကလည်း crazy အဖြစ်ဆုံးအစာကိုပြောတာ”

“ဟင့်အင်း၊ မရှိဘူး။ ဘယ်အရာကိုမှ အစွဲအလမ်းမထား
တတ်ဘူး”

“ဒါဆို အရောင်တွေထဲမှာရော”

“အစွဲမရှိ”

“ငါကတော့ ပန်းနုရောင်ကို သဘောကျတယ်။ ငါ့ဘဝက
ဆည်း ပန်းနုရောင်နဲ့ စတင်ခဲ့တာကိုး”

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဘဲ”

“ဟင်၊ ဘာလဲ”

“ပန်းဝတ်လွှာရဲ့ဘဝကလည်း ပန်းနုရောင်နဲ့ပဲစတာ”

“ပန်းဝတ်လွှာက ပန်းနုရောင်နဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ။ ငါ
အခု တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေတာ”

“ဟားဟား... နင့်ထက် ပန်းဝတ်လွှာက ပန်းနုရောင်နဲ့ပို
ပတ်သက်တာပေါ့ကွ။ ပန်းဝတ်လွှာရဲ့အမေနာမည်ကိုက ပန်းနု
ရောင်ပဲ။ ဒီထက်ပတ်သက်ချင်လိမ့်ဦးမလား”

ထိုအမည်တစ်ခုကြောင့် သူမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲမြှုပ်သွားရ၏။
သူ့ကျလှည့်ဆဲအရည်ကြည်တို့ကို မျက်ခွံလေးနဲ့ပုတ်ထုတ်ပယ်ရှား
မင်း...

“ပန်းဝတ်လွှာဘဝက လှပခဲ့မှာပဲနော်”

“အင်း၊ ဟုတ်ရင်ဟုတ်မှာပေါ့။ သူ့အမေ ဒေါ်မန်းနုရောင်

က ပန်းဝတ်လွှာကိုအရမ်းချစ်တာ”

“ငါ့ရဲ့ပန်းနုရောင်ကတော့ ငါ့နှုတ်ပေါင်းများစွာမှာပါ။ ငွေရဖို့လည်း မမျှော်လင့်မိသလို ပြန်ဆုံတွေ့ရမှာလည်း ကြောက်တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း တွေ့လည်းတွေ့ချင်တယ်။ ဟာ... ငါ့... တွေ့ပြောနေသလဲမသိဘူး။ အခြားအကြောင်းအရာကို ပြောကြားအောင်”

ဩရသ ရင်ထဲနားလည်လိုက်ပါပြီ။ အိုးကြယ်လင်းရဲ့ရင်မှာ ပန်းနုရောင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ခဲစားချက်တွေက ဒဏ်ရာဒဏ်ခံသဖွယ် ချိနေလို့မိမယ်ဆိုတာကိုပေါ့။ သို့သော် သူက မသိကျိုးကျွံပြုပြီး ငဝါဒ ဘူးကိုသာ ဖိပ်ခံသောက်နေမိလိုက်သည်။

“ဩရသ”

သူ့နာမည်ကိုသာခေါ်ပြီး စကားလုံးတွေက ထပ်မထွက်လာ၍ သူ့မျက်လွှာလေးမင့်ကာ အိုးကြယ်လင်းကိုကြည့်မိလိုက်မိနေကြည့်ခွင့်စွာ သူ့ကိုပြောနေသော အိုးကြယ်လင်းကြောင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားရသည်။ သူမသိပ်လှပါတယ်ဆိုတာကို သူ့လက်ခံနေပါ၏။

“ငါတို့ ရှော့ပင်းထွက်ရအောင်”

မသွားချင်ဘူးဟုပြင်းချင်ပါသော်လည်း သူ့တာကြောင့်ခေါင်းညိတ်မိသွားသည်မသိ၊ သေချာသည်။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး သူ့ သူမနှင့် ဝဲ အတူတူရှိပြစ်သွားတော့မည်။

သူမက သူ့ကိုနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ခင်မင်ခဲ့ကြသူလို ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံလာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး သွားလိုက်တာမျိုးတို့၊ တစ်ခုခုဝယ်မယ်ဆိုလျှင် သူ့နှုတ်ဝင်ဝင်တာမျိုးတို့၊ သူ့ကိုစွဲညှို့စွာကြည့်တတ်လာတာမျိုးတို့ အစရှိသဖြင့်ပြုမူလာသည်။

သူမရဲ့ရဲတင်းတဲ့အပြုအမူကြောင့် တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ သူမဝင် ရင်ထိတ်သွားရသည်။ သို့သော် သူမလေးကိုလည်း အိုးမိလိပြုမူပေမဲ့လို့ အထင်မသေးစွဲပြန်ပါ။ သူ့ကိုသိပ်ခင်မင်၍ဖြစ်နိုင်သည်တဲ့ ဝဲ ခိုးခိုးလေးတွေ့ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အတွေးတွေ မရိုးသားနိုင်လောက်အောင် ခိုတင်းသောအခါများတွင်လည်း သူ့၏ရင်နှစ်မြွှာ ဗလောင်ဆူသွားအောင် ပရမ်းပတာလှုပ်ရှားသွားရပါ၏။

ထိုအခါမျိုးမှာဆို သူ့သက်ပြင်းချစ်သွားပြန်သည်။ ထိုသက်ပြင်းက သူ့စိတ်ကိုထိန်းချုပ်လိုက်တာဆိုလည်း မမှားပေ ထိုအခါ

တွေမှာဆိုရင်တော့ အိုးကြယ်လင်းဆိုဒော မိန်းမလှတစ်ယောက်နဲ့
တော့ ဒုက္ခပဲဟု ရိုးရိုးလေး တွေးဖြစ်သွားပါတော့သည်။

အန်း (၉)

“ပန်းဝတ်လွှာ... နင် မနေ့ကတာဖြစ်တာလဲ”

“နေမကောင်းဖြစ်တာ”

“နင့်မျက်နှာတွေ တော်တော်ပျော့သွားတယ်။ သိသိသာသာ”

၁”

“ငါက အဲဒီလိုပဲနေမကောင်းဖြစ်နေကျပါ။ မနက်ဖြန်ဆို

ငါ့မျက်နှာက အလိုလိုပြန်ပြည့်လာလိမ့်မယ်”

“ငါနဲ့ဩရသ၊ မနေ့က ရှော့ပင်းထွက်ကြသေးတယ်”

“ရသ ပြောသားပဲ။ နင် ပစ္စည်းတွေအများကြီးဝယ်လို့ ဆူ

တနင့်တပိုးသယ်လိုက်ရတဲ့အကြောင်းလေ”

သူမစိတ်ထဲ မကျေနပ်မှုလေးဖြစ်သွားသည်။ သူမနဲ့သွားသမျှအကြောင်းမှန်သမျှ ပန်းဝတ်လွှာကို တစ်လုံးမကျန်အစီရင်ခံစာလောက်တဲ့ထိ ဩရသအပေါ် ပန်းဝတ်လွှာက စိုးစိုးထားတာလား

“ရသက ချွေးထွက်တဲ့အလုပ်မျိုး တစ်ခါမှမလုပ်ဖူးဘူးဟာ မနေ့က အတော်ပင်ပန်းသွားတယ်ထင်တယ်။ ဆေးသောက်ပြီး အိမ်ပျော်သွားတယ်တဲ့”

သူမစိတ်ထဲမဖြစ်စဖူး ပန်းဝတ်လွှာကိုကြည့်မရချင်ဖြစ်သွားရသည်။ ချည့်နဲ့နေသောပန်းဝတ်လွှာကို သနားစိတ်၊ စာနာစိတ်နည်းနည်းလေးမှမဖြစ်ပေါ်မိတော့။

“ဩရသအပေါ် အရမ်းသည်းတာပဲနော်”

“အရင်က ငါလည်း မကျေနပ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲ့ဒီအိမ်ထဲရောက်ခါစကပေါ့”

“ဟင်!”

သူမ နားမလည်ပါ။

ပန်းဝတ်လွှာရဲ့စကားတွေကိုပေါ့။

“ငါ့ဖေဖေနာမည်နဲ့မေမေနာမည်ကို နင်သိသလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဦးဩဘာသနဲ့ ဒေါ်ပန်းနုရောင်တဲ့၊ ဩရသရဲ့အဖေအမေနာမည်ရောသိလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဦးဩဘာသနဲ့ ဒေါ်ပန်းနုရောင်ပဲ”

“ဟင်!”

သူမအမှန်တကယ်ပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းများစွာနဲ့ အံ့ဩသွားရတာပါ။

“နင်သိပ်အံ့ဩသွားတယ်မဟုတ်လား”

ပန်းဝတ်လွှာရဲ့မျက်နှာလှလှမှာ ဘာဖြစ်လို့ဆွေးမြည့်နာကျင်နိပ်တွေရှိနေရတာလဲ။

“ငါက မွေးစားသမီးလေ၊ သားအရင်းထက်တော့ ဘယ်ဖိုပါလဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါသိပ်ကျွေးဖူးတင်တယ်၊ မေမေ့ကိုလေ။ ငါ့ကိုလည်း သိပ်ချစ်ပေးသလို အရာရာကိုလည်း ဦးစားပေးလို့၊ ငါ့နားထဲမှာ ကြားယောင်နေသေးတယ်။ သမီးလို့ခေါ်လိုက်တဲ့ မေမေရဲ့အသံလေးကိုပေါ့။ ငါ့ရင်ထဲကဆန္ဒများစွာကို ဒီတစ်ခွန်းတည်းနဲ့ပဲ မြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာပါ။ အဲ့တုန်းက ငါ့စိတ်ထဲမှာတွေးခဲ့ဖူးတယ်။ အဲ့ဒီ

မိန်းမကြီး ငါ့ကိုခေါ်သွားရင်ကောင်းမှာပဲလို့၊ ငါ့ဆန္ဒပြည့်ဝသွားခဲ့ပါတယ်။ နောက်နှစ်ရက်အကြာမှာပဲ ငါ့ကိုလာခေါ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက ရသက ငါ့ကိုသိပ်ခိုင်စားတာသိလား။ အခုတော့လည်း ရသက ငါ့အပေါ်သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ငါ နင့်ကိုဘာတွေပြောသလဲမသိဘူးနော်။ အမှန်တကယ်တော့ နင်နဲ့ငါနဲ့ခင်ကြတာ မပြောသေးဘူးပဲ။ နင်စိတ်ရှုပ်သွားပြီလား”

“ရပါတယ်”

“နင့်မှာရော အဖေရင်းအမေရင်းတွေရှိမှာပေါ့နော်”

“အင်း... ရှိတယ်”

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟင်”

“ငါ့မေမေနာမည်က ဒေါ်မြမှန်းခြယ်၊ ငါ့ဖေဖေနာမည်တော့ ဦးဖုန်းနိုင်ဆိုတာပဲသိတယ်”

“ဟင်... နင့်ဖေဖေက ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ”

“နင်ကလည်း နင့်ဘဝမှန်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းအသိပေးတဲ့အတွက် ငါလည်း အကျဉ်းပြောမယ်။ ငါ့ဖေဖေက ထောင်ထဲမှာဆုံးသွားခဲ့တာ”

“ဗုဒ္ဓေါ့ရေ!”

“နင်သိပ်စုံသြသွားလား၊ မအံ့သြပါနဲ့၊ ဒီလိုပါပဲတာ၊ ဘဝတစ်ခုချင်းမှာ ခက်ခဲခြင်းကိုယ်စီရှိကြပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါ့ထက်သာတာ တစ်ခုက နင့်ကအမေရင်းအဖေရင်းရဲ့နာမည်ကိုသိခွင့်ရှိတယ်။ မြင်ခွင့်ရှိတယ်”

“အင်း... အဲဒီလိုပဲဖြစ်ချင်ပါတယ်”

“ငါ့ဆုတောင်းခဲ့ဖူးတယ်။ အဖေရင်းအမေရင်းကိုတွေ့မြင်ပါရစေလို့၊ ဒါပေမဲ့ ဘုရားရှင်က လှည့်တွက်တစ်မျိုးနဲ့ ဆောင်ကြဉ်းပေးခဲ့တယ်။ အခုတော့ ငါ့ဘဝမှာဘာမှမလိုအပ်တော့ဘူး။ အဖေရယ်အမေရယ်လို့ ရှိလာပြီ။ သူတို့ကလည်း ငါ့ကိုချစ်ကြပါတယ်။ အဖိုးရင်းလေးတမျှပေါ့။ ငါ့သာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝမ်းပန်းတနည်းတွေ့တတ်ဖူးဆိုရင်တော့ ငါ့ဘဝက အခုပြည့်စုံပြီလို့ဆိုရမှာပဲ”

“နင်တို့ဘဝက အေးချမ်းပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်က အားလုံးကောင်းလောက်အောင် မြည့်စုံပါတယ်။ ဥပမာပြောရရင် ဆား နင့်ဘဝက နှင်းဆီလိုစံပယ်လိုတင့်တယ်နေတာပေါ့။ ငါက ဆား ခေါင်ရုန်းပန်းတစ်ပွင့်လို့ပဲ”

“ဘာ! ခေါင်ရုန်းပန်း”

စကားထောက်သလို ပန်းဝတ်လွှာက ပြောလိုက်ပေမယ့်

၁၈၆ ☆ ယ်း

လည်း အိုးကြယ်လင်းထံမှ မည်သည့်စကားသံမှထွက်ပေါ်မလာ
တော့ပါ။

အန်း (၁၀)

“ခေါင်ရန်းပန်းဆိုတာ ဘယ်လိုပန်းမျိုးလဲမေမေ”

သမီးရဲ့မေးခွန်းက သူမရင်နှစ်မြွှာကို ပိုင်းခုတ်လိုက်သလို
အပိုင်းပိုင်းအပြတ်ပြတ်ထိခိုက်ကြေကွဲမှုဖြစ်ပေါ်၏။

“လှသလားဟင်”

ငုံလင့်စွာမေးလာတဲ့သမီးချောရဲ့နားထင်စပ်မှ ဆိန်နုနုကို
အော်ဖမ်းနုနုနှင့်သပ်တင်ပေးလိုက်ပြီး...

“အရမ်းလှတဲ့ပန်းပွင့်လေးပေါ့”

“ဘာအရောင်လဲဟင်”

“တဖိုးဖိုးပေါ့၊ အဝါရောင်၊ ပန်းနုဆီရောင်၊ အနီရောင်နဲ့
သိပ်လှတာ”

“ဝတ်လွှာမြင်ဖူးချင်လိုက်တာ၊ ဒီလောက်လှတဲ့ပန်းကို အ
ဖြစ်လို့များ ဝတ်လွှာမမြင်ဖူးရတာလဲ”

“အကျည်းတန်တာကိုး”

“လှပါတယ်ဆိုတာမှ အကျည်းတန်တာက ရှိသေးလို့လား”

“နှင်းဆီပန်းနဲ့သလင်ခိုင်က ဘယ်ဟာပိုလှသလဲ”

“ဖွန်း... တစ်ဖိုးစိပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နှင်းဆီပွင့်ကို ပိုနှစ်သက်
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သလင်က တော်ဝင်ပန်းနော်”

“ခေါင်ရန်းပန်းက နှင်းဆီထက်ပိုလှတယ်၊ ဆူးလည်းမရှိဘူး
ရိုးတံခိုင်မာတယ်၊ ပန်းရောင်စိုလှပြီး ပွင့်ဖတ်လည်းကြီးတယ်၊ သူ့
အရွက်တွေဆို... မာမင်တကာမန်တီးထားတာပါလို့ဆိုရလောက်
အောင် စိမ်းစိုလှပနေတာ”

“ဟင်... ဒီလောက်လှတဲ့ပန်းကို အာကြောင့်အလွယ်တကူ
မတွေ့နိုင်ရတာလဲ၊ ဟဲဟဲ... ဝတ်လွှာတောင် ပန်ချင်လာပြီ”

“စာဆိုတွေထဲမှာတော့ ခေါင်ရန်းရဲ့အလှကို ရဲဖန်ရဲခါတွေ
ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုကိုတော့ ဘယ်သောအခါ

မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်က လူတစ်
ယောက်ပြောခဲ့ဖူးတယ်၊ ခေါင်ရန်းဟာ အရောင်စိုပြီး လှတယ်၊
အဝင်မြင့်မှပွင့်တယ်၊ တစ်ခိုင်မှာမှ တစ်ပွင့်တည်းရယ်ဆိုပေမယ့်
နီဖို့လည်း မတင့်တယ်၊ ဘုရားလှူလို့လည်း မဖြစ်၊ အရူးတစ်
ယောက်က လှပါတယ်ဆိုပြီး ကောက်ပန်မိခဲ့ရင်တောင် ကုလို့မရ
ဘာ့ပါဘူးဆိုတဲ့ရာဇဝင်နဲ့ တကယ်တော့ ခေါင်ရန်းပန်းဟာလည်း
အလှဆုံးသောပန်းပွင့်တွေထဲက ပန်းတစ်ပွင့်ပါပဲတဲ့”

မေမေ့မှတ်ဝန်းမှာမြင်နေရတဲ့ဆွေးမြည့်ရိပ်တွေကြောင့် ဆူမ
နိတ်ထဲ ထပ်တူကြေကွဲသွားရသည်။ သို့သော် အလွန်ရိုးအေးသော
မေမေရဲ့အတိတ်တိုစပ်စုချင်မိ၍...

“အဲဒီလို ဘယ်သူပြောခဲ့တာလဲဟင်”

“တစ်ယောက်ယောက်ပေါ့”

သူမခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။ မိခင်ရဲ့အတိတ်မှာ နှစ်ကြည်းစရာ
တစ်ခုခုတော့ ရှိနေခဲ့မယ်ဆိုတာကိုပေါ့၊ မေမေ့မှတ်ဝန်းမှာ ကြွေကွဲ
မိတဲ့ယှက်ပြာနေပြီး လျှပ်ရောင်အချို့လင်းလက်နေသလားလို့ပါ။

“ဒါနဲ့ သမီးက ခေါင်ရန်းပန်းအကြောင်းကို ရုတ်တရက်ကြီး
မလာတော့ ဒီနာမည်ကို သမီးတယ်မှာသိခဲ့တာလဲ”

“ဝတ်လွှာသူငယ်ချင်းပြောပြတာလေး၊ သူက အရမ်းခင်
ကောင်းတာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အဖေက ထောင်ထဲမှာသေသွားတာပဲ”

“ဟယ်... ဒီသမီး ဘယ်ကပေါက်ကရလေးတွေနဲ့ ပေါင်း
တာလဲ”

“ဟာ၊ မေမေကလည်း သူက ပေါက်ကရမဟုတ်ပါဘူး။ နေ
တယ်၊ အရမ်းချောတာ။ သဘောလည်းကောင်းတယ်။ ဝတ်လွှာ
လည်း ခင်တယ်။ သူက နယ်ကလေး၊ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်က ဆိုတာ
ပဲ။ (. . .) လမ်းထဲမှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းဝယ်ပြီး တစ်ယောက်
တည်းနေတာ”

“အယ်. . . အဲဒီလို အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့တစ်ယောက်တည်း
နေတာ မေမေဖြင့်သဘောမကျပေါင်း၊ မိန်းမကောင်းရော ဖု
ရဲ့လား”

“ဟာ! မေမေကလည်း အကောင်းလေးပါ၊ တကယ်. . .
နဲ့တောင်ခင်သေး”

“ဘုရားရေ! ရသနဲ့တောင်သိသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်မေမေရဲ့။ ရသရယ်၊ ဝတ်လွှာရယ်၊ အိုးရယ်
သူငယ်ချင်းတွေ”

“အိုး. . . ဟုတ်လား၊ ရှမ်းမလေးလား”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ အသားလေးက မွှေးဥနေတဲ့ဟာကို။ ဝတ်လွှာ
လည်း အိုးလိုလှချင်လိုက်တာ။ အိုးက သိပ်လှတာ။ ကိုယ်ခန္ဓာအချိုး
အဆစ်ကို ကျစ်ကျစ်သွယ်သွယ်လေးနဲ့ ရှည်မျှောမျှောလေး။
လက်ကလေးတွေဆို မေမေအတိုင်းပဲ ဖောင်းကားပြည့်တင်းနေ
တာ။ အိုးကိုအားအကျပ်ဆုံးတ အိုးခန္ဓာကိုယ်က အဆီလုံးဝမရှိတာ
တို့ပဲ။ မဖြစ်ပါဘူး. . . ဝတ်လွှာလည်း အိုးလိုလှအောင် Body
Beauty လေးဘာလေး ကစားဦးမှပဲ”

“အမယ်လေး. . . အမယ်လေး မလုပ်လိုက်ပါနဲ့တော့။ ရှင်
လေးကို ပိုးမွှေးသလိုမွှေးလာရတာ။ ဒီလိုဝဝကပ်ကပ်လေးပဲ တော်
ပါပြီ။ ဒီထက်ထပ်မလှချင်ပါနဲ့။ ကျုပ်တို့မီးရောင်ရလွန်းလို့ပါ”

“ဟားဟား. . . မေမေက မယ်ကြီးအိုလေးကျနေတာပဲ။ တုန်
တုန်လေးနဲ့ ဝတ်လွှာကိုပြောလာတယ်”

ဟု သမီးခမျာ ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်နေပါတော့သည်။

ဒေါ်ပန်းနုရောင် သမီးလေးကိုသိပ်ချစ်ပါသည်။ ဘဝနှင့်ထပ်
တူချစ်ရပါသည်။

အနန်း (၁၁)

“ရသ၊ ပန်းဝတ်လွှာရော”

“နေမကောင်းဘူး”

“ဟင်! ပန်းဝတ်လွှာက ခဏခဏတိုင်းပဲနေမကောင်းဖြစ်ရ

လား”

“တစ်လလောက်တော့ ခြားနေပါသေးတယ်”

“ဘာထူးလို့လဲ”

“အရင်ကပိုဆိုးတာပေါ့၊ အခုကောင်းရင် ခဏနေ မကောင်း

“ဝတ်လွှာက ရောဂါရှိလို့လား”

“ဆိုပါတော့”

“ဟင်း... ဘာ... ဘာ... ရော... ဂါ”

“ဖွဲ့လောက်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ဝတ်လွှာက ရောဂါ နှလုံးအားနည်းရောဂါရှိတယ်လေ။ စိတ်ပင်ပန်းခံလို့မရဘူး အမောမခံနိုင်ဘူး”

“ဒါဆို သူ့ကိုဂရုစိုက်ရမှာပေါ့နော်”

“အင်း... ဒါကြောင့်လည်း ငါ သူ့ကိုနိုင်စားခဲ့ဖူးတာတယ်။ မေမေရဲ့ဂရုစိုက်မှုကို ငါက အပြည့်ရချင်တာလေ။ ရဘိတ်တယ်နော်။ ဘယ်သူ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်သားသမီးအရင်းထက်လေး ဘယ်သူ့ကိုမှမပိုနိုင်ဘူး။ အခုတော့ ငါလက်ခံသွားပါပြီ။ ငါ့ရင်ထဲ အတ္တတွေသိပ်မရှိတော့ဘူး။ မေမေ့ကိုလည်း နားလည်တယ်။ ဝတ်လွှာကိုလည်းသနားတယ်”

“သနားတယ်”

“နင်မသိသေးဘူးထင်တယ်။ ဝတ်လွှာနဲ့ငါက မောင်နှမတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ငါက ဝတ်လွှာကို ညီမလို့ဘယ်တုန်းကမှ မမှတ်ခဲ့ဖူးဘူး။ မကျေနပ်ခဲ့လို့လည်းပါတယ်။ အရမ်းခင်ကြတဲ့သူ”

“ဆိုပဲ နင့်စိတ်ထဲ ပုံမှန်မြင်ပေါ့”

“ဟယ်! ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“နင့်စိတ်ထဲ ရှုပ်သွားပြီမဟုတ်လား။ ဘာမှမရွှပ်နဲ့ ရှင်းရှင်းလေးပဲ။ ငါက အဖေ့သား၊ ဝတ်လွှာက အမေ့သမီး။ ဒါပဲ...။ သွန်ခဲတဲ့ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်က ငါတော်တော်ခံစားခဲ့ရဖူးတယ်။ အမှန်တကယ်တော့ နှလုံးရောဂါသည်က ငါ့ဖြစ်ရမှာ။ အမေတစ်ယောက်ပါလို့ လက်ခံထားရာကနေ ဖြုန်းခနဲ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ပါ သို့သိသွားခဲ့ရတဲ့ခံစားချက်ကို နင်သိသလား”

“ဟင်!”

သူ့စိတ်ထဲ ရှုပ်ထွေးသွားရသည်။ ဘာတွေလဲ။ တကယ်ပဲ ဩရသနဲ့ ပန်းဝတ်လွှာကြားက ရှုပ်ထွေးနေတာလား။ မြင်မြင်ချင်း အတော့ သူငယ်ချင်းလိုလို နောက်တော့သိလိုက်ရတာက မောင်နှမ၊ နောက်တော့ ဘစ်လားမောင်နှမ၊ မွေးစားညီမအနေနဲ့။ အခုတော့ အဖေပါ။ အမေပါမောင်နှမ။ ဘာတွေလဲ။ ဘာကြီးတွေလဲ။ သူမစိတ်ထဲမှ ငှက် နောက်ကျိစွာရှုပ်ထွေးသွားရပါသည်။

ဝတ်လွှာပြောတဲ့မွေးစားတာပါဆိုတာက အမှန်လား။ ရသေ့ရဲ့ အမေ့သမီးပါဆိုတာ အမှန်လား။ သူ့စိတ်ထဲ ယူဆမရအောင်ပင်

ရွှင်ထွေးသွားရသည်။ တွေးမရခြင်းနှင့်အတူ သူမရင်ထဲ သံသယထိ
ဝင်လာပါ၏။ စကား သူမကို သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး အကြောင်း
ရိုက်ကြပြီဟု တွေးမိသွားလိုက်သည်။ ဒါဆို သူမက အတားအဆီး
သူမ ခံလိုက်ရတာပေါ့။

ဟု အောင်သက်သက်တွေးမိလိုက်ပြန်သည်။ ဒီလိုစိတ်နဲ့
ဝင်ခဲ့တော့မှပဲ သူမရင်ထဲက အရှုပ်တော်ပုံကြီး တစ်ခန်းရပ်သွား
တော့သည်။ သူမဆက်ပြီးစိတ်ကူးပုံဖော်ရမှာက မိသားစုရှင်းတမ်း
မဟုတ်ဘဲ ဩရသနဲ့ အိုးကြယ်လင်းဆိုတဲ့ သူမတို့ရဲ့ မြားနတ်အောင်
လေးဆီ ချီတက်ဖို့ဆိုတာမျိုးကိုပဲ နှလုံးသွင်းလိုက်မိသည်။

သူမရင်အစုံက ထိတ်ခနဲ ခုန်လှုပ်သွားရသည်။ ဩရသက
သူမနှလုံးသားကို အဲဒီလောက်ထိပဲ ပိုင်မိုးသွားပြီလား။ သူမစိတ်ထဲ
ထဲမှာတော့ သူမနဲ့ဩရသက နှစ်ယောက်ထဲ ကမ္ဘာလေးတစ်ခု
သာယာရွှင်မြူးလျက်။ ထိုသို့အချိန်အခါမျိုးများရောက်လာအောင်
ဘသားချောကို သူမဘယ်လိုစည်းရုံးသိမ်းသွင်းရမှာတဲ့လဲ။

သို့သော် သူမကလည်း မခေသူမို့ မာယာပိုက်ကွန်ကို
ခင်းလိုက်ပါတော့သည်။ အဝေးတစ်နေရာ နဲ့ ဆွေးဆွေးလေးဆွေး
နေသောရသနဲ့ မျက်နှာရွှေ့ကို သူမမျက်နှာကို တည့်တည့်ချိန်

မိသည်။ သူမကိုယ်၌လည်း ရင်ဖိုမိသလို၊ ရသလည်း ရင်ခုန်မိမှာ
အမှန်ပင်။

“ဘာတွေတွေးနေတာလဲ”

“ဘယ်နေ့လေသာပြီး ဘယ်နေ့မိုးရွာမလဲလို့”

“အခုလေတိုက်နေတယ်။ မိုးရွာချင်ရင်တော့ လွယ်ပါတယ်။

နို့စိတ်ကိုပြင်လိုက်ပေါ့”

“မိုးခြိမ်းသံကြားမှ မိုးက ရွာလို့ဖြစ်မှာလေ”

“နင်စောစောက မိုးခြိမ်းသံ မကြားလိုက်ဖူးလား”

“မိုးခြိမ်းတာလား။ တိမ်တိုက်တွေ ရွေ့လျားနေတာလားဆို

တာ မသေချာလို့”

“သေချာပါတယ်။ မိုးခြိမ်းသံပါ။ မိုးခြိမ်းသံမပါလည်း မိုးက

ရွာလို့ရသားနဲ့”

“မိုးခြိမ်းသံပါမှရွာတဲ့မိုးက တင့်တယ်မှာပေါ့”

“မိုးခြိမ်းသံက ပါပါရဲ့နဲ့ မိုးရွာဖြစ်ခဲ့တာတွေလည်း ရှိတယ်

အင်”

“ဒါဆို လေခပ်ကြမ်းကြမ်းတိုက်လိုက်ပေါ့”

“လေမင်းက ပါမစ်မပေးခဲ့ရင်ရော”

“ကံဆိုတာ လူကမန်တီးတာလို့ပဲ ယုံကြည်တယ်”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကံက လူကိုမန်တီးသွားတာတွေလည်းရှိ တတ်တာပဲ။ အဲဒီလိုဆိုရင်ရော”

“အဲဒီအချိန်ဆို နင်က ဝိုင်းပေါက်လေးအဖြစ် ခုန်ဆင်းခဲ့ပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် ထီးတစ်လက်တော့ ဝယ်ထားသင့်တယ်”

“ထီးတစ်လက်က ရင်ထဲမှာ အခိုင်အမာရှိခဲ့ပြီးသားပါ။ အဲဒီ ထီးသာမရှိခဲ့ဘူးဆိုရင် အခုချိန်မှာ အိုးကြယ်လင်းအဖြစ် ကမ္ဘာ့ဇော် ပေါ်မှာ ရပ်တည်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ငါ နင့်ကိုသဘောကျတယ် အိုးကြယ်လင်း။ ဒါကြောင့်လည်း အချိန်တိုတိုအတွင်း ဒီလောက်ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့တာထင်တယ်။ နင်က ခိုင်မာတယ်၊ ပြတ်သားတယ်၊ ရဲရင့်တယ်။ အရှိကိုအရှိတိုင်းပဲ ဟန် မဆောင်တတ်ဘူး။ ရိုးရှင်းတယ်။ ပြီးတော့ နင်က ကျန်းမာတယ်။ အဲဒါတွေ နင့်ကိုသဘောကျတာ။ ပြီးတော့ နင်က လှတယ်”

အဖျားခတ်ပြီး တိုးလျှသွားသော ဩရသရဲ့အသံတုန်တုန် လေက သူမရင်ကို သံစဉ်များစွာ၊ ဩရသရဲ့ အသံလေးက တိုးတိုး လေးရယ်ဆိုပေမယ့် သူမရင်ထဲ ဆူညံစွာပြေးဝင်သွားခဲ့တာပါ။

ဩရသ၊ ရှင်ဟန်မဆောင်ဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ တိုးဝင်

ထိတ်ပါတော့လား။ ရင်မောရလွန်းလို့ပါ။

ဒေင်ဥယျာဉ်ကြီးထဲ ဝင်ကြည့်လိုက်ပါဦး။ ခမ်းနားကြီးကျယ် နှင့် သာယာနာပျော်မှုတင်မက စေ့စေ့အလှတရားကိုပါ မြင်တတ် တာမှာလေ။ ဘာကြောင့် ဇွဲကပင်တောင်ကိုမှ ခီရာခဲဆစ်တက်ချင် မှတာလဲ။

နင့်မျက်ဝန်းထဲမှာ ငါမြင်နေရပြီ။ ငါထင်တာ မမှားဘူးဆိုရင် နင့်နှလုံးသားထဲကို အာဒိရဲ့ဝိညာဉ်တွေ ကိန်းအောင်းနေပြီ။

နင်သတိထားတော့။ ပန်းသီးတွေအလုံးအရင်းနဲ့ နင့်ရင်ထဲ က အခိုင်အခဲကို ငါဖြိုတော့မယ်။

နင်လှလှပပကြီး စေ့စေ့ခြေဖျားအောက် ဝပ်ဆင်းသွားချိန် မှာ...

မမေ့ပါနဲ့... ကမ်းပေးလာမယ့် အိုးကြယ်လင်းရဲ့လက်တစ် လက်ကိုပေါ့။

www.burmeseclassic.com

အနား (၅၂)

“ရသက ငါ့ကိုပြောတယ်။ သူ့နှင့်ကိုချစ်နေပြီထင်တယ်တဲ့”
ပျော်ရွှင်သွားရပေမယ့် ဒေါသလေး စွက်သွားမိသည်။ အမှန်
စကားတော့ သူမကိုချစ်သွားမိခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် သူမက ပထမ
ဆုံးသိသင့်သူလေ။ ပန်းဝတ်လွှာဆီကတစ်ဆင့် သိရတယ်ဆိုတော့
သူမရင်ထဲ အောင့်သက်သက်နှင့်။

သူမစိတ်ထဲ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်တွေးပစ်မိသည်က ပန်းဝတ်လွှာ
ထိုကျော်ပြီး သူမကိုမချစ်ဝံ့ဘူးလားဟုဖြစ်သည်။

“အဲ့တော့- ငါကဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“နင်လည်း ရဲသကိုစိတ်ဝင်စားနေတယ်မဟုတ်လား”

“စွပ်စွဲလိုက်တာဆို ငါငြင်းတယ်။ နောက်လိုက်တာဆိုလည်း ငါမခံချင်ဘူး။ ရသကရော ဘာမှီလဲ”

“ရသက ငါနဲ့မောင်နှမတော်တယ်လေ။ ပြီးတော့ မေတ္တာ ကင်း”

“အဲဒါကို ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အဲဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ။ ငါကလည်း ငါ့ရဲ့မောင်ကို အဲဒီလို ကြီးပြောတာ မကြိုက်ပါဘူး။ ရသက နင်ထင်သလို ဘာမှမဟုတ် တဲ့လူမဟုတ်ဘူး”

“ဆောရီး၊ ပန်းဝတ်လွှာ။ ငါ့စတားက အဲဒီထိ သက်ရောက် သွားတာလား။ အဲလိုမရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ နင်သုံးလိုက်တဲ့အသုံး အနှုန်းကိုပဲ ငါမနှစ်မြို့သွားတာပါ”

“ငါ့အသုံးအနှုန်း”

“ငါတို့က မြန်မာပြည်က မိန်းကလေးတွေပါ။ ခံစားချက်မှန် ကို အတတ်နိုင်ဆုံး လုံခြုံအောင် ဖွဲ့ဖိတတ်ကြတယ်။ အဲဒါ သိက္ခာပဲ။ အကယ်၍ ဆန္ဒမှန်ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံချင်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် သွယ် ပိုက်လေ့ရှိတယ်။ ဘယ်တော့မှ ဒဲ့ရင်မဆိုင်ဘူး။ အဲဒါက မာနပဲ။

ငါက မာနရှိသော သိက္ခာရှိသူပဲဖြစ်ချင်တယ်။ ငါ့ရဲ့ရင်ထဲမှာ ပစ် လက်ခတ်ကြိုက်နေခဲ့ရင်တောင် ငါ့နှုတ်က ဘယ်တော့မှ ဖွင့်ဟဝန် ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှာ စည်းကမ်းရှိတယ်။ ယောက်ျား လေးဘက်က စစ်မကြေညာသေးသရွှ် မိန်းကလေးဘက်က မချီ အက်သင့်ဘူး”

“အချို့အချို့နေရာတွေမှာ ဖွင့်လင်းခြင်းက ပိုအကျိုးသက် ရောက်မှုမရှိဘူးလား”

“အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါအရပဲ သင့်တော်ပါတယ်။ ငါ့စာ ခစင်ပုံမှာ ဖွင့်တဲ့ပန်းဆိုရင်တောင် ပန်းကောင်းတစ်ပွင့်ပဲဖြစ်ချင် တယ်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတဲ့အရာမှာတော့ ရဲတင်းတာ မသင့်တော် ဘူးထင်တယ်”

“ငါ့မောင်က လူကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲဆိုတာ ထုတ်ဖော် ခဲ့ မလိုအပ်တော့ဘူးထင်တယ်”

“ငါသိပါတယ်... အထူးသဖြင့် နင့်ကိုသိပ်တွယ်တာတဲ့လူ အဖြစ်ပေါ့”

“ငါက ရောဂါသည်မို့ သူသနားနေတာပါ။ ငါသိတယ် သူ အကြောင်း၊ ငါနဲ့ (၁၀)နှစ်ကျော်လုံးလုံး တစ်အိမ်တည်းအတူနေလာ

ခွဲကြတဲ့သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးတွေပဲ။ လူအားလုံးထက် သူ့အကြောင်း ငါပိုသိတယ်”

ဩရသအပေါ် ပိုင်စီးလွန်းတဲ့ ပန်းဝတ်လွှာရဲ့စွပ်စွဲချက်တွေ ကြောင့် သူမ မမုန်းစဖူး။ ပန်းဝတ်လွှာကိုမုန်းမိသွားသည်။ သူမရင်ထဲက ဩရသကိုချစ်နေတာမုန်ပါသည်။ သို့သော် ဘာကြောင့် ပန်းဝတ်လွှာရှေ့မှာ ဝန်ခံချင်ရတာလဲ။

ဩရသရှေ့မှာ သူမရဲ့ခံစားချက်အမှန်ကို ဝန်ခံရဲကောင်း ဝန်ခံရလိမ့်မည်။ သို့သော် ပန်းဝတ်လွှာကိုမှ စကားနာထိုးချင်မိသည့်နှုတ်ခမ်းတစ်လွှာကို ထိန်းချုပ်မရ။ သူမကိုယ်သူမအံ့ဩသွားမိသည်။ သူမ ပန်းဝတ်လွှာအပေါ် ဘာတွေမကျေမနပ်ဖြစ်မိနေပါလိမ့်။

အမှန်တကယ်တော့ ပန်းဝတ်လွှာက နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြုလျော့ပြီး အားနည်းနေတဲ့ရောဂါသည်။ ယိုင်နဲ့နေတဲ့လူကိုမှ ချောက်ထဲတွန်းချချင်နေတာ သူမ တရားပါရဲ့လား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်တရားနှင့် အသိသွင်းလိုက်သည်။

“ဆော့နိုး၊ ပန်းဝတ်လွှာ၊ ငါ နင့်ကိုဘာတွေပြောမိမှန်းမသိဘူး။ နင်နေကောင်းရဲ့လား။ နင့်မျက်နှာက သွေးမရှိသလိုဘဲ”

“ကျေးဇူးပါပဲ။ ငါ့ကိုရရစိုက်မေးပေးတဲ့အတွက်”

“နင်က လူလေးသာ ဝတာ၊ ရောဂါလေးတော့ ထူသားနော်”

“မေမေက တမင်တကာကို ငါ့ကိုလောအောင် မွေးမြူထားတာတဲ့။ ငါပိန်လို့မဖြစ်ဖူးတဲ့”

“ရသလည်း ဒီမေမေအကြောင်း ခဏခဏပြောတယ်။ နင်ဘို့မေမေက ချောလားဟင်”

“အင်း... အရမ်းကျတ်သရေရှိတာ။ အသက် (၄၀)ကျော်အရွယ်တွေထဲမှာ ငါတို့မေမေက အလှဆုံးလိုပဲ။ လက်တလေးတွေဆို ဖောင်းကားပြည့်တင်းနေတာ... နင့်လိုပဲ။ နှုတ်ခမ်းလေးရော၊ နှာခေါင်းလေးရော နင်နဲ့တူတယ်။ နင်လှရင် ငါ့မေမေလည်းလှတာပေါ့”

“ဗုဒ္ဓေါရေ၊ မယ့်နိုင်စရာပါလားနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အတည်ပြောတာ။ ငါတောင် မေမေကိုပြောသေးတယ်။ စိုးက မေမေနဲ့သိပ်တူတာပေါ့လို့”

“ဟယ်၊ ငါ နင့်မေမေကိုတွေ့ဖူးချင်လိုက်တာ။ ငါနဲ့တူတယ်ဆိုတော့”

“နင်မယ့်ဘူးမဟုတ်လား”

“ယုံပါတယ်ဟယ်။ ယုံလို့တွေ့ဖူးချင်နေတာပေါ့”

“ဒါဆို ဒီနေ့ ငါတို့အိမ်လိုက်ခဲ့ပါလား။ နင်ငါတို့အိမ်မရောက်ဖူးဘူးလေ”

“ဒီနေ့လား”

“အင်း”

“ဒီနေ့ဆိုရင်တော့ မအားသေးဘူး။ ငါ့မေမေကို တားဝိတ်မှာ သွားကြိုရဦးမှာ”

“ဟာ... ဒါဆို ငါလည်း နင့်မေမေကိုတွေ့ဖူးတော့မှာပေါ့”

“ငါ့မေမေက အရမ်းချောတာနော်။ ခေတ်မီတယ်”

“အံ့မယ်... ငါ့မေမေလည်းချောပါတယ်”

“ငါ့မေမေက ငါနဲ့ညီအစ်မလို့ထင်ရတယ်သိလား”

“အင်းပါ... အင်းပါ။ ရုမ်းပြည်နယ်က လက်ဆောင်မိန့်ရင်သာ ငါ့ကိုပေးဖို့မမေ့နဲ့”

“ဒီကြားထဲ ငါတို့တွေ့ဖြစ်ဦးမှာမဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟုတ်သားပဲ။ ဪ! ငါ့အိမ်လိပ်စာ နင်သိနေတာပဲ။ တနာရီရင် အိမ်လာဖို့ပေါ့”

“တော်တော်တုန်းတဲ့ သူငယ်ချင်း၊ တက္ကစီခလည်း ကူညီ

မယ်။ လက်ဆောင်ကိုလည်း အိမ်တိုင်ရာရောက်”

“ရသနဲ့လည်းတွေ့ရအောင်လို့ တစ်ခါတည်း ခွင့်ရိုက်ပေးလိုက်တာလေ။ ဟဲဟဲ...”

“အခုမ... ရုပ်တည်ကြီးနဲ့နောက်တတ်တယ်”

ဒီနောက်မှာတော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့ ရယ်သဲခိုးခိုးခစ်ခစ်က ထပ်မံပြီးဖွံ့လွင့်လာသည်။

အခုကျတော့လည်း ဘာမှစကား အတိုက်အခံမဖြစ်ထားကြသလို စင်းလုံးချောပင်။ သေချာသည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်က သိပ်ခင်ကြမည်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ အချင်းချင်းပြိုင်ဆိုင်နေကြသည်။

ထိုပြိုင်ပွဲမှာ ဩရသကရော အမှတ်ပေးပိုင်လူကြီးလား။ ခရာဇူတ်သူလား။ ကြီးကြပ်ရေးမှူးလား။ ပုန်းတိုင်လားဆိုတာတော့ ဒီအချိန်မှာ ဝေခွဲမရသေး။

သို့သော် ဩရသလည်းပဲ ထိုပြိုင်ပွဲရဲ့ အဓိကလူတစ်ယောက်အဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာတော့ လုံးဝသေချာလှသည်။

အနား (သု)

ခြံငှါအပြင်ဘက်ဆီမှ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာတဲ့အချက်လေး
ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် ခေါ်ပန်းနုရောင် ခြံငှါထဲလှည့်လည်စစ်
ဆေးနေရာမှ ခေါင်းပတ်၍ အဝင်ဝဘို့မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ပိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အရိပ်အယောင်ကြောင့်...

“ပိန်သေး... ခြံမှာ ဘယ်သူလဲ၊ သွားကြည့်လိုက်စမ်း”
“ဟုတ်”

ဟုတ်တစ်လုံးသာ အချိန်ပြည့်အပိုင်သိမ်းထားသော သေး
ဆေးပိန်ပိန်ချပ်ချပ်နှင့် ပိန်သေးဆိုသောပိန်းကလေးက သူ့အသီး

သုတ်ပျာနှင့်ခြံတံခါးမဘက် ပြေးထွက်သွားသည်။ ပိန်သေးထွက်
သွားတော့မှ ဒေါ်ပန်းနုရောင်က စိုပြည်လှပနေသော နင်းဆီပွင့်ကို
လှမ်းကိုင်လိုက်သည်တွင်...

“အမယ်လေး”

လက်ညှိုးထိပ်မှ သွေးစလေးတွေ နီရဲစို့တက်လာတာကြောင့်
နာကျင်သွားရပါသည်။

ထိုအချိန်မှာ ပိန်သေးက သူမနားပြန်ရောက်လာပြန်ပါပြီ။

“မေမေကြီး... မမလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းတဲ့”

“ဪ! အင်းအင်း... အိမ်ထဲကိုခေါ်ပြီး ဧည့်ခံထားလိုက်
ပါကွယ်။ သမီး မကြာခင် အပြင်ကပြန်ရောက်မယ်လို့”

“ဟုတ်”

ဟုတ်ဆိုသောအသံတစ်ခုကို အထေးမှခပ်လွင့်လွင့်ကြားလိုက်
ရခြင်းနှင့်အတူ သေးသေးပိန်ပိန်နှင့်ပါးချပ်ချပ်မိန်းကလေးက
တံခါးလာဖွင့်ပေးပါသည်။

သူမရင်ထဲ မကျေမချမ်းဖြစ်သွားရသည်။ ဒီလိုရူပကာနဲ့
သူတို့အိမ်ကို အနုအကြမ်းစီးမှာမို့လား။ ကလွန်းပါတယ်ဟု စိတ်ထဲ
၌ အချစ်ပေါက်စွာတွေးလိုက်မိပေမယ့်လည်း တံခါးဖွင့်ပြီးသည်နှင့်

တစ်ပြိုင်နက် အိမ်ထဲသို့မြေလှမ်းလှမ်းလိုက်တာနှင့် အပြန်အဝါတစ်
ခွဲ က သူမခန္ဓာသေးသေးလေးကို အုပ်စိုးလွန်းခြုံသွားသယောင်။

ရှည်မျောတဲ့ကွန်ကရစ်လမ်းလေးအတိုင်း ရောင်စုံဖူးပွင့်နေ
ကြသော သစ်ပင်ပန်းမန်များ။

အို... လှလိုက်တာ။

ကြည့်ပါဦး... အိမ်ကြီးကလည်း ခမ်းနားသန့်ရှင်းနေတာပဲ။

အို! ဂိုဒေါင်ထဲမှာလည်း ကားအကောင်းစားသုံးစီးပါလား။

ဒါ... ပန်းဝတ်လွှာတို့ပိုင်တာပေါ့နော်။ ချမ်းသာလိုက်တာ။

တစ်စီးကိုတော့ ဩရသစီးတာ မြင်ဖူးနေကျပါ။ သို့သော် ပန်းဝတ်
သွာစီးနေကျကားတစ်စီး ရှိမနေ။ ဒါဆို ပန်းဝတ်လွှာ အပြင်သွားတာ
ပဲ။

ပန်းဝတ်လွှာတို့က ချမ်းသာလိုက်တာဟုပင် သူမရင်ထဲ အား
ထူးစိတ်လေး ဖြစ်ပေါ်သွားမိသည်။ ပိန်သေးသေးကော့မလေး၏
အောင်ရာနောက်ကို လိုက်လာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်
သည်တွင် သပ်ရပ်ခမ်းနားတဲ့ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးကြောင့် သူမအနေ
နဲ့ သွားရသည်။

လက်ထဲမှာကိုင်ထားဆဲဖြစ်သော ရှမ်းခေါ်ပုတ်ခြောက်ကိုပင်

လွတ်ချွတ်မိသွားပါ၏။ သစ်ရပ်ထည်ဝါတဲ့ ကျွန်းလှေကားကြီးကို လည်းကောင်း၊ နံရံသေးပန်းချီအချို့ကိုလည်းကောင်း မှင်တက်စွာ ငေးမောနေမိစဉ် အကြည့်ထွေထွေက တစ်နေရာအရောက်မှာ စူး ခနဲရပ်တန့်သွားရသည်။

မှန်ပါသည်။ မိသားစုဝတ်ပန်းချီရယ်ပါ။ ပျော်ရွှင်စွာရယ် မောပျော်ရွှင်နေကြသော ထိုပန်းချီကားကြောင့် သူမရင်ထဲခံစား သွားရသည်။ သူမလည်း ထိုတဝမျိုးတိုတမ်းတခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော် အမျိုးသမီးကြီးကိုတော့ သူမက စူးခနဲကြည့်မြင် သွားသည်။ စူးခနဲကြည့်မြင်သွားခြင်းနှင့်အတူ သူမပျက်ဝန်းထက်၌ အရည်ကြည်ညို၌ ပြည့်အိုင်သွားရတော့သည်။

“ဗါ... ဝါ၊ သူမအမေပေါ့”

နေထိုင်မှုကောင်းပါရဲ့လားဟု သူမစိတ်ပူဖူးခဲ့သော အမေ ပေါ့။ တစ်ခဏလေးတွေ့လိုက်ရတာဆိုပေမယ့် သူမအမေကို ဘယ် အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် မှတ်မိပါတယ်။ ငိုနေခဲ့တဲ့အမေပျက်ဝန်းတွေ့ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှမပေနိုင်ခဲ့ဘူး။

ခွင့်လွတ်ပါမေမေရယ်... .

ဘိုးလေ... မေမေမြေမှန်းခြယ်ကိုလည်းချစ်တယ်။

ပန်းချီကားရှေ့မှာ မှင်တက်စွာ ရပ်နေသောသမီးရဲ့သူငယ် ချင်းဆိုသူလေးကို သူမနောက်ကျောလေးမြင်ရရုံနဲ့တင် ငေးကြည့် နေပြန်သည်။

ကျစ်လျစ် သွယ်လျှပြီး အဆီအမှမရှိတဲ့ ခန္ဓာထိုက်လှလှ ကြောင့် သမီးက အားကျနေသည်ထင်ပါရဲ့။ သမီးအားကျရင်လည်း အလှလောက်ပါပေတယ်။

ကောင်မလေးက သွယ်သွယ်လေးကိုး။

ပိတုန်းရောင်ကေသာနွယ်လေးတွေကလည်း စိမ့်မြောင် ထက်နေကာ လှုပ်လီးလှုပ်လှဲလေးနှင့် လှပနေပါ၏။

“ဒီအိမ်ကိုလာတဲ့လူတိုင်း ဒီပန်းချီကိုငေးကြည့်နေကျပဲ။ သိပ် အသက်ဝင်တာတဲ့”

အသံချို့ချိတ်ခုံကြောင့် လှည့်ကြည့်ချင်နေတာလား။ စိတ် ချိုထိန်းချုပ်နေတာလားမသိ။ အသက်မဲ့စွာ ရပ်နေဆဲပင်။

“ထိုင်ပါဦးလားသမီး”

ထိုအသံကြောင့် သူမရင်ထဲ နာကြည်းမှုများစွာ ခံစားလိုက် သည်။ မေမေသမီးလေ... ဘိုးလေ။ မေမေ တကယ်ပဲမောင်မိ ဘာဘူးလားဟုပြောချင်မိတဲ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားရပါသည်။

သို့သော် သူမမျက်ဝန်းထက်မှာတော့ ပုလဲဥတို့ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ကြွေဆင်းသွားရသည်။ ငါ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ မေမေက ငါ့မျက်နှာကိုမှမမြင်ရသေးတာဘဲ။ မြင်သွားခဲ့ရင်တော့ မေမေက ချက်ချင်းမှတ်မိမှာပါဟု ကြံကြံဖန်ဖန်တွေးကာ မမြင်ရတာကြာခဲ့ပြီဖြစ်သောပုံရိပ်လေးကို ငှဲလင့်စွာလှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ထိုစဉ် ပုလဲဥလေး ခြေခံသွားတာကိုလည်း သတိမမ့မိ။ မျက်နှာမူလာသော ထိုမိန်းကလေးရဲ့မျက်နှာကြောင့် ဒေါ်ပန်းနုရောင်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပေမယ့်လည်း အပြုံးနှင့်လှမ်းပစ်ကာ...

“ရင်အေးသွားအောင် လိမ္မော်သီးဖျော်ရည်လေး သောက်လိုက်ပါဦး”

သူမရင်ထဲ နာကျင်အံ့ခဲသွားရသည်။ နာကျင်ခြင်းနှင့်အတူ ဝမ်းနည်းစိတ်တို့ ဖျိုတက်လာပါတော့သည်။

မေမေရယ်... တကယ်ပဲ အိုးကိုမသိတော့တာလား။

“ဒီမိသားစုပုံကိုမြင်လိုက်တော့ မိဘတွေကိုသတိရသွားထင်တယ်။ သမီးက နယ်ကဆို... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”
တုန်ချည့်ချည့်အသံတစ်ခုကို အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းထားရင်း။

“အန်တီသမီးက ဒီသမီးလေးကို သိပ်ခင်တာကွလို့၊ အပြင် သွားမှာတောင် မှာသွားသေးတာ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လာရင် တောင်းတောင်းနည်းခံထားပါတဲ့။ သမီးက ဒီအိမ်မှာတော့ တကယ် အရာမလေးပဲ။ သမီးကိုနှိုက်တာ သားလေးရသပဲရှိတာ။ သားနဲ့ရော သမီးက ခင်ကြတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”
“သား အပေါ်ထပ်မှာရှိတယ်ကွလို့၊ အန်တီခေါ်ပေးမယ်”

“ရပါတယ်”

သူမ ဒီအချိန်မှာ ဩရသနဲ့လည်း စကားပြောချင်စိတ် မရှိတော့ပါ။

“ဒါနဲ့ ဒီကသမီးရဲ့မိဘတွေက နယ်မှာ ဘာအလုပ်များလုပ်ကြပါသလဲ”

“ရှင်!”
ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် နာကျင်သွားရပါသည်။

မေမေရယ်... ဒါ မေမေ့ကို မောင်းထုတ်မိခဲ့တဲ့အိုးရဲ့အပြစ်
တွေပေါ့။ ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေရယ်။ အိုးလေ၊ မေမေမြေခွန်ခြယ်ထိ
လည်းချစ်တယ်။ သနားခဲ့တယ်။ အိုးမရှိရင် မေမေခြယ်က မှား
လိမ့်မယ်။

“အိုးကိုခွင့်ပြုပါဦးရှင်၊ အိုးပြန်ပါရစေ”

“သမီးလေး ပြန်လာတော့မှာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဝတ်လွှာကို ဒါလေးသာ ဖေးဖေးပါ။ အိုးမှာ ထိ
လေးရှိသေးလို့ ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

“အင်း... အဲ”

ဒေါ်ပန်းနုရောင် အားအူးအဲအဲဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ကောင်း
လေးမှာ လက်ထဲအထုပ်လေးကို စားပွဲပေါ်တင်၍ ထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။
ဒေါ်ပန်းနုရောင်ရင်ထဲ နားမလည်နိုင်ခြင်းတွေ တန်းစီသွားရသလို
တားမြစ်ဖို့ သူမကိုကြည့်ပြီး ထိုမိန်းကလေးက မျက်ရည်ကျနေ
တာလဲ။ ပြီးတော့ ထိုမိန်းကလေးကို သူမစိတ်ထဲ ဘာကြောင့်ရင်ထဲ
နေရတာလဲ။

သူမ ထိုမိန်းကလေးကို ဘယ်မှာမြင်ဖူးခဲ့တာလဲ။ စဉ်းစား
မရှု။ အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုတိုင်ပြီး အတွေးလွန်နေသော မေမေ့နား

သူ့ ဩရသက ပြန်းဆိုဝင်ထိုင်ပစ်လိုက်သည်။

“မေမေ ဘာတွေတွေးနေတာလဲ”

“ဘာရယ်မတုတ်ပါဘူး။ ဇောဇောက မိန်းကလေးအာရုံ

မပါ မေမေ သူ့ကိုရင်းရင်းနှီးနှီးကြီးသိသလိုပဲ”

“ဘယ်သူလဲ”

“သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းတဲ့”

“ဘယ်သူလဲ။ ပြန်သွားတာကြာပြီလား”

“ခြံဝင်းဝလောက်ပဲရောက်ဦးမယ်။ ဘယ်သူလဲတော့ မသိ

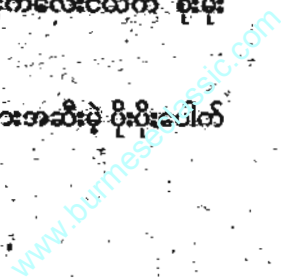
ဘူး။ ဒါလေးလာပေးသွားတာ”

“ဟာ... ဒါဆို အိုးကြယ်လင်းနေမှာပေါ့။ သားလိုက်သွား
ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ပြေးထွက်သွားသောဩရသရဲ့ခြေထိကို ဒေါ်ပန်း
နုရောင် မကြားနိုင်တော့ပါ။

သူမနားထဲမှ အိုးကြယ်လင်းဆိုတဲ့နာမည်ကပဲ ဝိုတင်ခတ်နေ
ခါး။ မျက်ဝန်းထဲမှာလည်း ဝါဝန်အပြုနှင့်ကလေးငယ်က စိုးမိုး
သွားရသည်။

ထိုအခါကမှ မျက်ရည်ဥများက အတားအဆီးမဲ့ ပိုးပိုးပျက်

၁၃၆ ☆ ဖယ်နိုင်

ရီလာကာ ဘယ်ဘက်ရင်အုံက တလုပ်လုပ်နှင့် မောဟိုက်
တွေပေါ့။ လက်ဖျားလေးများကလည်း ဆောက်တည်ရာမဲ့ ချည်နဲ့
လည်က ခြေအစုံက သူမကိုယ်ကိုယ်မထားနိုင်တော့။

“အိုး... သမီး... အိုးကြယ်လင်း”
“ဟင်... မေမေကြီး၊ မေမေကြီး၊ လုပ်ကြပါဦး၊ အစ်ကိုလေး”
ပိန်သေးရဲ့အော်သံကလည်း တိုးလျှော့လှောင်စွာ။

အဆုံး (၁၄)

ဩရသကတော့ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်နှင့်အပြေးတစ်ပိုင်း နှင်
နေသော အိုးကြယ်လင်းနောက် မမှီမကမ်းအပြေးလှမ်းလျက်။

“အိုးကြယ်လင်း”

ခြေလှမ်းတို့ရပ်ဆိုင်းသွားပေမယ့် နောက်လှည့်ကြည့်မလာ
ပါ။ ဒါ အိုးကြယ်လင်းရဲ့စရိုက်မတုတ်၍ သူမရင်ထဲ နည်းနည်းတော့
အသိရခက်သွားသည်။

“အိုးကြယ်လင်း... နင်ကလည်း စိမ်းကားလိုက်တာ။ ငါ
သည်း နင့်သူငယ်ချင်းပါပဲ”

“ရသ၊ ငါတစ်ယောက်တည်းနေချင်တယ်”

“ဟင်! နင့်အသံက ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ငါသွားတော့မယ်”

ထူးဆန်းနေတဲ့အိုးကြယ်လင်းကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ဘဝင်မလှပါ။

“နင် ငါတို့မေမေနဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့တာလား”

“ငါသွားတော့မယ်”

“နင် ငါ့ကိုတစ်ခုခုတော့ပြောသွားဦးလေ။ ဘယ်လိုကြီးထွက်”

“ငါသွားတော့မယ်”

“ပုံစံကျေလိုက်တာ”

သူ့မြည်တမ်းလိုက်ပေမယ့် သုတ်သုတ်လေးထွက်သွားသော အိုးကြယ်လင်းကြောင့် ရင်ထဲ၌ အမှန်တကယ်ပင် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားရသည်။ ဒါကြောင့်ပင် အိုးကြယ်လင်းရဲ့လက်ကို မကျေမနပ်နှင့် ဆွဲယမ်းလိုက်တော့သည်။

“အိုးကြယ်လင်း... နင်ဘာဖြစ်”

သူ့စကားပင် မဆုံးလိုက်နိုင်ပါ။ မျက်စိချည်တွေ ပိုးစိုးပေါက်

သက်နှင့် ဒလဟောသွန်ကျလာတဲ့ အိုးကြယ်လင်းရဲ့မျက်စိနားတွေကြောင့် သူ့ရင်ထဲ နားမလည်ခြင်းများစွာကို တိုးဝင်လာပါ၏။

“အိုးကြယ်လင်း”

“ဟင်အင်း၊ ဘာမှမမေးနဲ့။ ငိုချင်တာပဲသိတယ်”

သူ့အရှေ့မှာ တသိမ့်သိမ့်ရှိကိုင်နေသော အိုးကြယ်လင်းကို ဘာ နားမလည်နိုင်ခြင်းများစွာဖြင့် ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွေ့ထားမိတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာ ကားနီနီလေးထဲမှ မျက်စိနားစူးစူးတစ်စုံက စိုက်ကြည့်သွားခဲ့မယ်ဆိုလည်း မသိနိုင်ကြတော့။

လမ်းမပေါ်မှာ ဖြစ်ပျက်နေလိုက်တာ။ ကျက်သရေကိုမရှိဘဲ ကောင်မကရော ဘာတွေထွင်နေတာလဲ။ ဒီလိုထွင်လုံးတွေနဲ့ ခြေရသကိုပြုစားရင်တော့ သနားတယ်... အိုးကြယ်လင်းရေ ဟုတ်မာန်မဲထုထဲစွာတွေးပစ်မိသည်။

ဗူးခနဲကျောကျောလေးမောင်းထွက်သွားသော ကားနီနီလေးကို သတိမထားမိလိုက်ပေမယ့်...

“အိုးကြယ်လင်း... နင်ကားစီးမလားဟင်”

“ဟင်!”

“ငါကတော့ မကျေနပ်ရင် ကားများများစီးတယ်၊ ကားကြာ

ကြာစီးရင် ခဲစားရတာက ပေါ့သွားတယ်”

“တကယ်လား”

“စီးကြည့်လေ၊ စိတ်ပေါ့ပါးပြီး ဖျော်လာလိမ့်မယ်”

ထို့ကြောင့်ပင် တွေ့ကရာ တက္ကစိတစ်စီးပေါ် ပြေးတက် သွားသည်။

“ဘယ်ပို့ပေးရမလဲဗျ”

“ကားဘီးလိမ့်ရာသာမောင်း”

“ဗျာ!”

အမြဲတမ်း တည်တည်ကြီးသာနေထုတ်တဲ့ ဩရသစကား ကြောင့် ဦးချင်နေမိတဲ့စိတ်ပင် ပျောက်ကွယ်သွားရသည်။ သူ့မသိပ် ဖျော်ရွှင်မိပါသည်။ ဩရသနဲ့ ဒီလိုကားအတူတူစီးရတာကိုပေါ့။

“အိုးကြယ်လင်း... ငါ့ရယ်စရာပြောပြရမလား”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“ရွာတစ်ရွာမှာပေါ့ကွာ၊ သိပ်အကြွေးသန်တဲ့သားအမိနှစ် ယောက်ရှိတယ်တဲ့။ တစ်နေ့တော့ အခေက သားကိုကြွေးလုံးထုတ် ချင်တာနဲ့ လူများတဲ့အခါမှာ သူ့သားကိုလိမ္မာတယ်ဆိုတဲ့အနေနဲ့ ငါ့သားမှာလေ ထမင်းစားရင် ချော့မများတတ်ဖူးသော့လို့ ပြော

တော့ သားဖြစ်သူကလည်း မြှောက်တောက်တောက်နဲ့ ဘာပြန်ပြော သဲ သိလား၊ အမေ့ အမန်းကြမ်းနဲ့ထည့်က်ခဲပေး”

“ဟား... ဟား... ဟား”

“နောက်တော့ အမေ့ဖြစ်သူက ဘာကြားသေးလဲ သိလား၊ ချီးသားမှာ သတ္တိသိပ်ကောင်းတာ၊ ကြောက်တဲ့စိတ်သေးသေးမှမရှိ သူ့လိုပြောပြန်တော့ သားဖြစ်သူက ဘာပြန်ပြောပြန်သလဲသိလား၊ အမေ့ ကျားစီးချင်တာကြီးတဲ့”

“ဟား... ဟား... ဟား... ပေါက်ကရဲတွေ”

“နင်ဖျော်လား”

“နင်က အဲ့ဒီလိုမျိုးတွေလည်း ပြောတတ်စာမယ်နော်၊ တကယ် ထင်ရဘူးသိလား”

“အိုးကြယ်လင်း... နင်ရယ်လိုက်ရင် ချစ်စရာကောင်းသွား တယ်”

“ဒါဆို အမြဲတမ်းချစ်စရာကောင်းအောင် အမြဲရယ်နေရ တော့မယ်ထင်တယ်”

“ငါ့အရှေ့မှာပဲ ရံဖန်ရံခါရယ်ပြရင် ရပါပြီ”

“နင်က သိပ်လောဘနည်းတာပဲနော်”

“လောဘကြီးလွန်းရင် စားရတတ်တယ်။ အချို့အချို့ကိစ္စရပ်တွေက လောဘကင်းတာ ပိုလို့ပိုက်သက်သာပါတယ်”

“ငါ နှင့်စကားကိုမှတ်သားထားပါမယ်။ ဗုတ်တယ်။ ငါ လောဘကြီးလို့မရဘူး။ တစ်ခုခုကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရင် တစ်ခုခုကိုတော့ စွန့်လွှတ်ရမိမြဲ။ ဒါပေမဲ့... ငါကြောက်တာက တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ငါရှိမနေမှာကိုပဲ”

“မေတ္တာဆိုတာ အလင်းရောင်တစ်ခုလိုပဲ။ ရောင်ပြန်ဟပ်တဲ့ သဘောရှိတယ်။ နှင့်ရင်ထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်ရှိနေခဲ့ရင် အဲ့ဒီတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲမှာလည်း နှင်က သေချာပေါက်ပိုင်း ထိမိမယ်”

“မရှိဘူးဟ၊ သေချာတယ်။ အဲ့ဒီရင်ထဲမှာ ငါမရှိဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“နှင်က အထင်နဲ့ပဲပြောတာပါ။ ငါက လက်တွေ့ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီ။ သေချာတယ်။ အဲ့ဒီရင်ထဲမှာ ငါမရှိတော့ဘူး။ ငါ့ကိုလည်း မသိတော့ဘူး။ နှင်မသိပါဘူး။ ဒါတွေ နှင်တို့မခံစားဖူးပါဘူး။ အထက်ဆုံးတာကိုသိနေပါရက်နဲ့ မြင်နေရပါရက်နဲ့ အမေလို့မခေါ်ပဲ တဲ့တဲ့ အမေတစ်ယောက်ကို... တခြားလူတစ်ယောက်ပါလို့ ပြောရင်

သောက- ဒါကို နှင်တို့မသိနိုင်ပါဘူး”

ရေဝဲလာတဲ့ရုတ်ရည်စများကို ပုတ်ခတ်လိုက်ပြီ... .

“(၁၀)နှစ်လောက်တွဲတွာခဲ့ရတဲ့နှင်အမေတို့ နှင်ရုတ်တရုတ်ပြန်တွေ့တဲ့အခါ နှင်ဘာလုပ်မလဲ ဩရသ”

“မခေါ်ရတာကြာပြီဖြစ်လို့ အမေလို့အားရပါးရခေါ်ပစ်မှာပေါ့”

“ငါ့မှာ အဲ့လိုခေါ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ အကယ်၍ နှင့်အမေတို့နှစ်ဦးကိုမမှတ်မိနေခဲ့ပါဘူးဆိုရင်ရော”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သားသမီးကသာ ငယ်ရွယ်သေးတဲ့မှတ်ဉာဏ်ကြောင့် မမှတ်မိရင်နေရမယ်။ မိဘနဲ့ သားသမီးပဲ။ အထူးသဖြင့် အမေနဲ့သားသမီး ချက်ချင်းသိကိုသိရမယ်”

“ဟင့်ဟင်း... ဒီကိစ္စတွေကကယ်မရှိပါဘူး”

“အင်း... နှင်ပြောသလိုပဲ တကယ်ဖြစ်ခဲ့ပြီဆိုကြပါစို့။ ငါတခြားဘဝရောက်ချင်သွားလောက်တဲ့ထိ ကြေကွဲခဲစားရမှာပဲ”

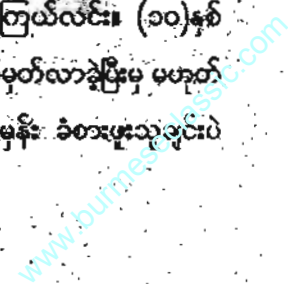
“ဒါဆို ငါ့ငိုမိတာလေးတစ်ခုကတော့ မလွန်ပါဘူးနော်”

“ဟင်!”

အဲ့ဒီတုန်းလှုပ်သွားသူက ဩရသပဲဖြစ်သွားရတော့မည်။

“ငါ့ငယ်ငယ်က အမေ့ကိုစိတ်နာခဲ့ဖူးတယ်။ ငါ့ကို မွေးကင်း
 အရွယ်လေးနဲ့ တစ်ယောက်တည်းပစ်ထားခဲ့လို့။ ဒါပေမဲ့ ငါ အမေ့ကို
 ချစ်တယ်။ အဲဒါက ပထမအမေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဒုတိယအမေတို့
 လည်းချစ်တယ်။ ဒုတိယအမေဟာ ငါ့အမေအရင်းမဟုတ်ပါဘူး။
 တာ သိလိုက်ရတဲ့နေ့ကဆို ငါ အခန်းထောင့်ကွေးတစ်နေရာမှာ
 တစ်နေကုန်ထိုင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ငါ့ကိုလာခေါ်တဲ့ ပထမအမေနောင်
 ကို ချက်ချင်းလိုက်သွားချင်ခဲ့ဖူးတယ်။ စိတ်နာပေမယ့်လည်း ငို
 တဲ့အမေ့ကိုချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နာကြည်းတယ်။ ငါ့ကိုတစ်ယောက်
 တည်းပစ်သွားခဲ့လို့ ပထမအမေနောက်ကို လိုက်သွားခဲ့ဖို့ ကြံစည်
 တိုင်း အခန်းထောင့်မှာ ကြိတ်ငိုနေတဲ့ဒုတိယအမေ့ကို ပစ်မသွား
 နိုင်ခဲ့ဘူး။ အမေက ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တာ။ ပထမအမေက ငါ့ကို
 ထားနိုင်ခဲ့သူ။ ဒုတိယအမေက မပစ်ဖို့လို့ စောင့်ရှောက်ခဲ့သူ။ ငါ
 ဒုတိယအမေပဲ နေဆင်တာပေါ့နော်။ ဒုတိယအမေက ငါ့မိခင်
 အသက်ရှင်နိုင်မှုရှင်နိုင်လိမ့်မယ်။ ငါ အမေ့ကို မောင်းထုတ်ခဲ့
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ငိုခဲ့ရပါတယ်။ ငါ့ထက်မိုငိုခဲ့တာက ဒုတိယ
 အမေပါပဲ။ ငါပါသွားမှာကိုလည်း ဖိုးရိမ်တယ်။ ငါ့ကိုလည်း
 သွားအောင် တွန်းဖို့တယ်။ ငါ ဒုတိယအမေ့ကိုရွေးချယ်ခဲ့တာ

လားဟင်”
 “နင်မှန်ပါတယ်”
 “အဲဒီချိန်မှာ နင့်အဖေကောဟင်”
 “အဲဒီချိန်မှာ ငါ့ဖေဖေက ဆုံးသွားပြီတဲ့။ ငါ့မှတ်ဉာဏ်က
 သိပ်ဆိုးတာသိလား။ အဖေ့မျက်နှာကို လုံးဝမမှတ်မိဘူး။ ငါလည်း
 သူများလို အဖေဆိုတာမျိုးရှိချင်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဖေရွေ့မှာ မားမား
 ခတ်မတ်နဲ့ မိသားစုကိုလုံခြုံစေတဲ့နွေးထွေးမှုမျိုးပေါ့”
 “ဘဝစာပဲချင်မိမှာ သောတကိုယ်ပီပေါ့။ ငါတို့က ဘဝတို့
 တွေပဲ။ အားမငယ်ပါနဲ့”
 “ဘဝတို့”
 “ငါလည်းပဲ နင့်လိုပေါ့။ အမေ့မျက်နှာကိုမှ မမှတ်မိခဲ့တာ။
 ဒါပေမဲ့ အခုမေမေကလည်း ငါ့မေမေပါပဲ။ ပဝါးလက်နှစ်လုံး ပန်း
 ထက်နှစ်တစ်တည်းက စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပဲ”
 “ဟင်!”
 “ငါ... နင့်ကိုနားလည်ပါတယ် အိုးကြယ်လင်း။ (၁၀)နှစ်
 ကာကာလတစ်လျှောက်လုံး အမေပါလို့သတ်မှတ်လာခဲ့ပြီးမှ မဟုတ်
 ပါဘူးဆိုတာသိလိုက်ရတဲ့ခံစားချက်က ဆိုးမှန်း ခံစားဖူးသလားပဲ

နားလည်ပါတယ်။ မေမေက ဆွဲသမီးအရင်းကိုခေါ်ဖို့ဆိုပြီး ထွက်
သွားတဲ့နေ့က ငါ့ကို ဆေးရုံတောင် တင်လိုက်ရသေးတယ်။ ငါ့သိမ်
သဘောထားသေးတာပဲနော်။ ငါ့ လောဘသိပ်ကြီးတယ်။ သူလည်း
သမီးရင်းကို ငါ့ထက်ပိုချစ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ခွင့်မလွတ်နိုင်ခဲ့ဘူး
ဝတ်လွှာကိုလေ... ဝတ်လွှာဟာ မေမေ့သမီးအဖြစ် လောကမှာ
မပေါ်ခဲ့ရင် ကောင်းမှာလို့တောင် တွေးခဲ့ဖူးတယ်”

“ဟင်!”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာ အမှန်ကတယ်နားမလည်သွားသူက သူမ
ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဝတ်လွှာကို အပုန်းနှံနိုင်စားခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကြောင့်
အိပ်ရာထဲလဲနေခဲ့ရတဲ့ဝတ်လွှာရဲ့မျက်နှာကြောင့် ငါ့မှာ အခုခန့်ထိ
လောဘမကြီးတတ်တော့ဘူး။ နှင်စိတ်ရှုပ်သွားပြီလား”

“ကင့်အင်း”

“ဝတ်လွှာ အိပ်ကိုရောက်ခါစကဆို ဂါဝန်ဖြူလေးနဲ့ မျက်နှာ
ဖြူလေးနဲ့သိလား”

“ဟင်!”

သူမ ပိုအံ့ဩသွားရသည်။ ဒါ သူမငယ်ငယ်ကပုံစံလေး သူမ

ငယ်ငယ်ကဆို ဂါဝန်ဖြူလေးတစ်မျိုးတည်းကိုသာ ဒီဝိုင်းအချိန်ဆို
ပြောင်းဝတ်တတ်သူလေ။

လောကကြီးဟာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ဘယ်နေရာမှာ မှား
နေကုန်တာလဲ။

ဩရသပြောတော့ ပန်းဝတ်လွှာက ဒေါ်ပန်းနုရောင်ရဲ့အမီး
အရင်းတဲ့။

သူမသိတာက ဒေါ်ပန်းနုရောင်ဟာ သူမအမေ။

ပန်းဝတ်လွှာပြောတာတော့ သူကမွေးစားသမီးတဲ့။

ဩရသဟာ ဒေါ်ပန်းနုရောင်နဲ့ဦးဩဘာသရဲ့သားတဲ့။

ဩရသပြောပြန်တော့လည်း ဒေါ်ပန်းနုရောင်က သူ့အမေ
အရင်းမဟုတ်ဖူးတဲ့။

ဘာတွေလဲ... .

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ... .

ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ... .

သူမ ဘာမှနားမလည်နိုင်တော့။ သူမ တယ်သူစကားကို
ဆိုရမှာတဲ့လဲ။ သူ့အမေက အဲဒီလောက်တောင် ရှုပ်နေခဲ့သော
အချိန်သမီးကြီးလား။ ဒီလောက်ထိ ရှုပ်တွေးပါသောအမေကိုသူမ

၅၅၀ ☆ ပယ်နိုင်

စိတ်နာရမ္မာလား၊ လက်ခံရမ္မာလား၊

သေချာတာကတော့ သူမကမ္ဘာ့အပြင်ဘက် ရောက်သွားခဲ့

မိတယ်ဆိုတာပါပဲ။

အနီး (၅၅)

“သမီးကိုလိုက်ဖို့သွားတဲ့သူငယ်က ဘယ်သူလဲ”

“မေမေမြင်လိုက်တာလား”

“လူကောင်းလား၊ လူဆိုးလား၊ သူငယ်ချင်းလား၊ ဘာလဲ”

“လူကောင်းပါမေမေရဲ့၊ ဩရသတဲ့၊ ဘာလဲတော့မသိဘူး”

“ဗုဒ္ဓေါရေ”

“သူငယ်ချင်းလည်းဟုတ်တယ်၊ ချစ်သူလည်းနည်းနည်းဟုတ်
တယ်၊ ရည်းစားလည်း မဆိုသလောက်လေး ဟုတ်ချင်ဗျာတ်မယ်”

“ဘုရားဘုရား... ဒီခေတ်ကြီးဟာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလို့”

"ဟာ... မေမေကလည်း ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ၊ ရှုပ်နေတာပဲ၊ ဟိုး ခိုက်ဆာပြီ၊ ဘာတွေပြင်ဆင်ထားသလဲ"

"ခေါပုတ်ခြောက်ကြော်ထားတယ်၊ အချဉ်ဖျော်ထားတယ်"

"ဟာ... ခါကြောင့် ဒီမေမေကိုချစ်နေရတာ"

ဟုဆိုကာ ခေါ်မြမှုန်းခြယ်ရဲ့တိုက်သေးသေးလေးကို သိုင်ဖက်လိုက်ပြန်သည်။

"ဝါနဲ့ သမီးသူငယ်ချင်း၊ ဘာနာမည်"

"မန်းဝတ်လွှာပါမေမေရဲ့၊ မေ့တတ်လိုက်တာ"

"အေးအေး... အဲဒီမန်းဝတ်လွှာတစ်ရာ ခေါပုတ်ခြောက်တိုစားတတ်ရဲ့လား"

"စားတတ်မှာပါမေမေကလည်း၊ သူက အဲဒီလိုဖို့တွေ သိပ်ကြိုက်တာ"

"သိပ်ကြိုက်နေလည်း များများလှူသွားရောပေါ့၊ အခုတော့နည်းနည်းလေးလှူသွားတယ်"

"ဟာ... မေမေကလည်း ခိုက်ဆာတယ်ဆိုတာမှပဲ"

ဟုဆိုကာ တံခါးဝမှာရပ်ပြီး သူမကိုစစ်လားသေးလားမေးပြန်းနေတဲ့ မေမေကိုယ်သေးသေးလေးကိုကမ်းဖက်ကာ စားပွဲနားထိုင်

ဆွန်းခေါ်လာခဲ့သည်။

"ဒီကလေးမ ဘာတွေပြင်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ လဲကျကျကျမယ်"

"မေမေက သိပ်အရေးအပြားထူတာပဲ၊ ရွှေနေပထမကလေးကျလို့၊ ဟိုး ခိုက်ဆာပြီ"

"အဆင်သင့်ပါပဲတော်"

ဟုဆိုကာ သူမရွှေမှောက်သို့ အချဉ်ရည်ခွက်ကလေးနှင့်ခေါပုတ်ခြောက်ကြော်လှေ့များကို ချပေးလာသည်။ သူမက ချပေးလာသမျှကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု အချဉ်ရည်ဖျော်မတီနိုင်တော့တဲ့ စားသောက်ပစ်တော့သည်။

သမီးရဲ့ပုံကြောင့် ခေါ်မြမှုန်းခြယ်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ သမီးရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုသောစာမျိုးတွေရှိနေတာလဲ၊ သောကတစ်ခုခုကြောင့် ရင်ထဲမှာခဲစားနေရမယ်ဆိုတာ သမီးရဲ့ပုံစံထူးကြောင့် အတွက်သိနေပါသော်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမမေးဝံ့ပြန်ပါ။

သူမဖေးရိုက်ကာမှ သမီးပိုခဲစားသွားရမှာခိုးလိုပါ။ သမီးက ရင်ထဲမှာ သိပ်ခဲစားနေရရင် အစားအစာတစ်ခုကို ခေါင်းမဖော်တောင်း ဆဲသဲခဲစားနေတတ်သည်မဟုတ်ပါလား၊ ဝေချာနေပါပြီ။

သမီးရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကြောင့် ပြင်းပြစွာခံစားနေရမည်။

“ဖြည်းဖြည်းစားပါသမီးရယ်။ နှင်နေပါဦးမယ်”

သမီးထံမှ မည်သည့်တုံ့ပြန်စာမျှမထွက်မလာပါ။ သမီးက စားသောက်စရာများကို ကုန်လောက်နီးနီးစားပြီးမှ ခေါင်းပင်ခေတ်တော့ဘဲ ဘေစင်မှာ သွားရပ်ကာ လက်နှင့်မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးကို ရေနှင့်အကြိမ်ကြိမ်ဆေးကြောနေပါတော့သည်။

စားပြီးလက်စပန်းကန်တို့ကို သိမ်းဆည်းနေတဲ့ သူမအား တို့က အိုးကြယ်လင်းထံပါးမှ နည်းနည်းမှမခွာ။ မျက်နှာသုတ်ရင် ဝန်တာဘတ်ထွက်ရပ်နေသောသမီးရဲ့ ကျောကုန်းကို ဖွဖွလေးပုတ်ကာ...

“သမီးလေး... အိုး”

“မေမေ”

“ပြောလေသမီး၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

“မေမေရဲ့ အဖေနဲ့အမေတွေရောဟင်”

“သမီးလေးက သိချင်လို့လား”

သူမလေးက မျက်ဝန်းနီနီနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။ သမီးလေးက ဝိုင်းဝန်းစုတ်စုတ်နဲ့

“မေမေမှာ အမေလည်းမရှိဘူး၊ အဖေလည်းမရှိဘူး”

“ရှင်!”

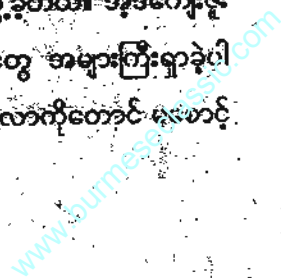
“အံ့ဩသွားသလား... မအံ့ဩပါနဲ့၊ လောကမှာ မေမေလို မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပါပဲ”

“ဒါဆို ခေါ်မြဲမုန်းခြယ်ဆိုတဲ့နာမည်ကို ဘယ်သူပေးခဲ့တာလဲ”

“မေမေ့ကိုတစ်ခင်းကျော့ခဲ့တဲ့ အဘိုးကြီးတစ်လောက်ပေါ့။ အဲဒီအဘိုးကြီးက အရုပ်မျိုးစုံလုပ်တတ်တယ်။ သူဆေးခြယ်ထားတဲ့အရုပ်လေးတွေဆို သိပ်လှတာ။ မေမေကလည်း သူဆေးခြယ်ထားတဲ့အရုပ်လေးပဲတဲ့။ ဒါကြောင့် သူက မြဲမုန်းခြယ်လို့ခေါ်တာ”

“အဲဒီအဘိုးရောဟင်”

“မရှိတော့ဘူး၊ လောကကြီးထဲက အစောကြီးထွက်ခွာသွားတယ်။ ငိုနေတဲ့မေမေ့ကိုခေါ်ခဲ့တုန်းက သူ့ဘဝက နတ်နန်းတစ်ခုလိုပဲ လှပခဲ့တယ်တဲ့။ သူ လူ့လောကကြီးက ထွက်ခွာခါနီးအချိန်မှာ မေမေဘဝက သုသာန်တစ်စပြင်လိုပဲ ခြောက်သွေ့ခဲ့တယ်။ အဲဒီကျော့လူ့ခွင်အဘိုးကို ကယ်တင်နိုင်မယ့်နည်းလမ်းတွေ အများကြီးရှာခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးက မေမေပြန်အလာကိုတောင် မပေးဘဲ

နိုင်ခဲ့ဘူး။ အေးစက်စေတဲ့အနေထုအသီးရဲ့ ခန္ဓာသေးသေးကြောင်
 မေမေသိပ်ကြေတုခဲရူးတယ်။ အဘိုးကမေမေရဲ့တစ်ဦးတည်းသော
 အင်တယ်ရာလေး။ အဘိုးရဲ့အတူ အရှုပ်ရောင်းခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေဟာ
 မေမေသိပ်တော်ခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေပေါ့။ အဲဒီတုန်းက မေမေက အဖို့
 ဖော်ဝင်ကာမပေါ့။ မေမေဘဝနဲ့လဲပြီး အဘိုးရဲ့အသတ်တိုကယ်
 ချင်ခဲ့တာပါ။ အဘိုးက ဘာဖြစ်လို့ စောင့်မသွားခဲ့တာလဲမသိဘူး။
 အဘိုးလည်းအဖိုးပြီးရော ဘာမှမတတ်တဲ့မေမေက အဲဒီဘဝထဲမှာ
 ကျင်လည်ခဲ့တာ အခုချိန်ထိပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အခုချိန်မှာတော့ မေမေ
 တော့မှာ သမီးလေးတို့ရှိနေပြီပဲ။ မေမေ လူ့လောကမှာ အသက်ရှင်
 ရတာ ကျေနပ်လှပါပြီ။

“မေမေ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီအလုပ်ကိုလုပ်နေသေးတာလဲဟင်
 “မေမေက အဲဒီအလုပ်တလွဲရင် တခြား ဘာမှမတတ်ဘူး
 သမီး”

“မေမေကို အိုးရွာကျွေးနိုင်ပါတယ်။ မေမေမလုပ်ပါနဲ့တော့
 လားဟင်”

“မရတော့ဘူးသမီး။ မေမေသာ အဲဒီအလုပ်ကိုနားလိုက်ရင်
 မေမေကိုမှီပြီးနေထိုင်နေကြတဲ့ကောင်မလေးတွေ ဒုက္ခရောက်သွား

အပေါ့”

“သူတို့ရွာ သူတို့ပြန်လွတ်လိုက်တော့လေ”

“မေမေလို မိဘမဲ့တဲ့မိန်းကလေးတွေက အများကြီးပါလို့”

“ဒါဆို အမေ့အိပ်က မိန်းကလေးအားလုံးက မိဘတွေမရှိကြ
 ဘူးပေါ့”

“အချို့အချို့တွေပါ။ မိဘမဲ့ကြီးတွေကို ဘဝနဲ့လဲပြီး ရှာ
 ကျွေးနေကြတဲ့ ဓွန်မြတ်တဲ့သမီးတွေလည်းရှိတယ်။ မေမေတို့တွေက
 အသက်နဲ့ပဲ လူ့လုပ်လာကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ လူ့ဖြစ်လာတဲ့တစ်ခဏ
 မှာ တာဝန်သိသော တာဝန်ကျေတဲ့လုပ်ဖြစ်ချင်တယ်။ ခေါင်ရုန်း
 ရုန်းတစ်ပွင့်ဆိုလည်း သူ့ဂုဏ်သတ္တိလေးနဲ့သူတော့လည်း တင့်တယ်
 တဲ့ပန်းပါပဲ။ သူ့ရဲ့တင့်တယ်မှုကို တန်ဖိုးထားမိကြတာပါ”

ထိုအခါမှာတော့ သူမဟာ မိခင်ရင်ခွင်ကြားကို ခေါင်းလေး
 ခုတ်ကာ...

“မေမေက အသက်ကြီးပြီ။ အိုးမဲ ဆက်လုပ်ပါ့မယ်”

“အာ... ဘာရယ်”

ကြမ်းတမ်းစွာတွန်းလိုက်ခြင်းကြောင့် သူမအံ့သြသွားရင်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“နောက်ဆို သမီး အဲဒီလိုစကားမျိုးဘယ်တော့မှမပြောနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲမေမေ၊ အမေတစ်ယောက်ရဲ့အလုပ်ကို သမီးက ကူညီချင်တာ မဖြစ်သင့်ဘူးလား”

“မဖြစ်သင့်ဘူးသမီး၊ အမေ့အလုပ်က ညဉ့်ငှက်ထိန်း၊ ဒီလေးတောင် အကောင်းနဲ့အဆိုး မဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်ဘူးလား”

“ဒါပေမဲ့ . . .”

“တော်ပါတော့၊ ငါ့ရင်ကို ဓားထက်ထက်နဲ့ဖွတ်ပေးပါနဲ့တော့ ဒီလိုစကားလေးနဲ့တင် ငါ့ရင်နာရလွန်းလို့ပါ။ ငါ့မှာတော့ ငါ့သမီးလေး ဒီလိုစိတ်ရှိမှာမို့လို့တောင် ငါ့နားလေးမှာ တစ်လပြည့်အောင် ခေါ်မထားခဲ့ဖူးဘူး။ သမီးကိုသိပ်ချစ်ပါရဲ့နဲ့ ခွဲနေခဲ့ရတဲ့ ဒီအမေ့ခံစားချက်ကိုမှ နားလည်နေရဲ့လားဟင်”

“ဒါပေမဲ့ . . . အိုးက”

“ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတို့မည်သည် မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်ရေထဲ ပဲ တောင့်တ၏တဲ့၊ မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်တွေက ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာရဲ့ရေကို ဆက်ခံကြရဲ့လား”

“မေမေ . . . အိုးတို့ အဲဒီလောက်ထိကြီး မချစ်ပါနဲ့လား။ ဒီရင်ထဲ အရမ်းခံစားရလွန်းလို့ပါ”

“မေမေက ငါ့သမီးလေးအတွက်ဆို မြေကြီးပါ။ နေရင်လည်း နေ၊ သွားရင်လည်းသွား၊ ရပ်တည်ခအဖြစ် ဘာမှပေးထားဖို့မလိုပါဘူး”

“ဟင့်အင်း . . . အိုး၊ မေမေ့ကို ဘယ်တော့မှထားမသွားဘူး။ အိုးမှာ မေမေတစ်ယောက်တည်းရှိချင်တယ်”

ထိုအခါမှ သူမက သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ အနှစ် (၂၀) ကျော်လုံးလုံး အတူနေလာခဲ့တာပဲ။ သမီးရဲ့အသက်ရှူသံကမှအစ သိနေခဲ့တာပါ။

“သမီး . . . မန်းနဲ့တွေ့လာခဲ့တာလား”

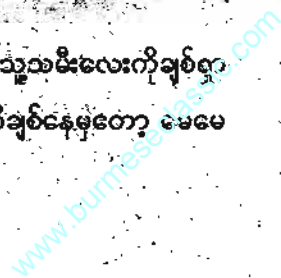
“ရှင်!”

သူမ အံ့ဩသွားရပါသည်။ သူမကို အဲဒီလောက်ထိပဲ မေမေက အလွတ်ရနေခဲ့တာလား။

“သမီးကို ပန်းနုက အတူနေဖို့ခေါ်နေတာလား”

ဒီတစ်ကြိမ်အမေးမှာတော့ သူမက ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါသမ်းမိလိုက်သည်။

“သမီးလိုက်သွားစိုက်ပါ။ သူ့လည်း သူ့သမီးလေးကိုချစ်စရာကပေါ့။ မေမေတောင် သမီးကိုဒီလောက်ထိချစ်နေမှတော့ မေမေ

နားလည်ပါတယ်။ အမှန်တော့ မေမေက ငါ့သမီးလေးကိုတောင်း
ပန်ပါတယ်။ မေမေ သိပ်အတ္တကြီးခဲ့တယ်”

“မေမေ”

“စဉ့်ဝါနဲ့သမီးရယ်၊ မေမေက မြေကြီးလိုလို့ပါ။ သူ့လောက်
ကြီးလေးတဲ့ခနဲပဲဖြစ်ဖြစ် ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်”

“မေမေ”

“သမီးရဲ့ရင်ထဲကို မေမေမြင်နေရပါတယ်။ မေမေနှောင်က
ရခဲ့ဖူးတယ်။ ပန်းနုလိုက်ပါသွားတဲ့ကားပြီးလေးကိုကြည့်ပြီး ငိုနေ
တဲ့သမီးကြောင့်ပေါ့။ အဲဒါ မေမေအတ္တကြီးခဲ့လို့သာ ငါ့သမီးလေး
ခံစားရတာပေါ့။ အမေဆိုတာ သမီးအတွက် အပြည့်ခံပဲဖြစ်သ
တယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ သမီး အဲဒီလိုခံစားစေရပါသွား မေမေ
အတ္တကြောင့် သမီးကိုခေါ်ပြီး . . . ထွက်ပြေးခဲ့တဲ့အတွက် သမီး
တောင်းပန်ပါတယ်”

“မေမေ”

“သမီးလေး . . . မေမေ့ကိုခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်မဟုတ်လား”

“သူ့ . . . သူ့ အိုးကိုသေတော့ဘူးမေမေ”

“ဟင်!”

“သူရင်ထဲမှာ အိုးမရှိတော့ဘူး။ သူ အိုးကိုမေ့သွားပြီ။ သူ
အိုးကို ဘယ်တော့မှလာခေါ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ မေမေ၊ အိုးကို
ဝစ်မသွားနဲ့နော်။ အိုးမှာ မေမေတစ်လောက်တည်းရှိတော့တာ။
အိုးကိုမမောင်းပါနဲ့နော်မေမေ။ မေမေသွားခိုင်းရင်လည်း အိုးမှာ
နေစရာမရှိလို့ပါ။ အိုး မေမေနဲ့ပဲအမြဲတူတူနေသွားမယ်နော် . . .
မေမေနော်”

“အိုး . . . သမီးလေးရယ်”

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၆)

“သား၊ အိုးကြယ်လင်းရဲ့အကြောင်း မေမေနားထောင်ချင်
ဆယ်”

“ဗျာ!”

သူ အမှန်တကယ်အံ့ဩသွားရတာပါ။ အိပ်ရာထဲမှာ ဖျော့
အာရှာလုံနေတဲ့မေမေ့ကို သူ အမှန်တကယ်ပင် နားမလည်နိုင်
အာ့ ပါ။ သို့သော် သူတ မေမေရဲ့ဆန္ဒကို ဘယ်တော့မှမငြင်းဆန်
သူပီပီ...

“သိပ်တော့မသိဘူး၊ သားတို့နဲ့မေဂျာတူ အတန်းဖော်သူလယ်

ခွင်း ထောင်ကြီးက ပြောင်းလာတာ။ အစေတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူနာမည်က... အိုးကြယ်လင်း။ ဒါအပြင် ဝိုမသိပါဘူး။

“အိုးကြယ်လင်းရဲ့ အမေနာမည်က မြမှန်းခြယ်မဟုတ်လား။

“ဗျာ! ဟုတ်... ဟုတ်တယ်။ ကျောင်းသားကတ်သွားတဲ့

တုန်းက သိလိုက်တာ။ မေမေက စုံစမ်းနေသိပ်ကျွမ်းပါလား။

သူ့နောက်လိုက်ပေမယ့် မေမေက ဝိုနေတာလား။ ပြီး

တာလားဆိုတာ သူမသိနိုင်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မေမေရဲ့ အပြော

က လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တတ်လွန်းလို့ပါ။

“သားသိတာ အမှန်တကယ်ခါဝဲလား။

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ အိုးကြယ်လင်းက ထူးဆန်းတဲ့အကြောင်း

အရာတွေပြောတတ်တယ်။

“ဘာ... ဘာတွေလဲ။

“အွန်... ပထမအမေရဲ့ ခုတ်ယအမေပုံပြင်တွေပေါ့။ သူ

မွေးပြီးမိတ်ထားခဲ့လို့ မိတ်နာတဲ့အကြောင်းနဲ့ ချစ်တဲ့အကြောင်း

အမှန်တော့ အိုးကြယ်လင်းက သိပ်သနားဖို့ကောင်းတာ။ သူ့

အမှန်ကိုမသိရာဘူး။

လား။

“ဗျာ! မေမေ၊ အိုးကြယ်လင်းကို ဘာပြောမလို့လဲ။ မသွားပါ

နဲ့ မေမေရယ်။ သူ့မမှာ တော်တော်ကြီးကြေကွဲနေရတာ။ မနေ့က

အမေဘာတွေပြောလိုက်တာလဲ။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။”

“မနေ့က သူ့ဝိုနေတယ်။

သူ့မရင်ထဲ မောလှသွားရပါသည်။

“သားကောင်းပန်ပါတယ်။ အိုးကြယ်လင်းက မိုးမိုးလေးပါ။

ဘာမှသွားမပြောပါနဲ့တော့။”

သားရယ်... မေမေက သားအပြစ်မှာ တကယ်ဆိုအစွမ်း

ကွားပြီလား။

“မေမေ၊ အိုးကြယ်လင်းကို မြင်ချင်ရုံလေးပါ။”

“ဗျာ! ”

“သားဟာ မေမေရဲ့ သားပါ။ မေမေကိုနားလည်တာ လောက

က သားပဲရှိခဲ့တာပါ။ မေမေငလ... အိုးကြယ်လင်းလေးအပေါ်

ကြွေးတွေသိပ်များနေပြီ။”

“ဗျာ! ”

၁၆၆ ☆ ဖယ်နိုင်

“သားမသိသေးတဲ့ကိစ္စရပ်တွေ မေမေမှာရှိနေခဲ့သေးတာပဲ သား။ လောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အပြစ်အကြီးဆုံးလူက မေမေပဲ။ သမီးရင်းကိုတွေ့ပါရဲ့နဲ့ သမီးမှန်းမသိ”

“ဗျာ!”

“သားနားမလည်နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်လောက်က မေမေရဲ့သမီးကိုခေါ်ဖို့ မေမေထွတ်သွားခဲ့တာ သားမှတ်မိတယ်နော်”

သူ့သိပ်မှတ်မိခဲ့တာပေါ့။ ကြွေကွဲခံစားခဲ့ရဖူးတာကိုး။

“ဒါပေမဲ့ မေမေသမီးက မေမေနောက်ကိုပြန်မလိုက်ခဲ့ပါဘူး”

“ဒါဆို ဝတ်လွှာကရော”

“မေမေသမီးလေး အိုးကြယ်လင်းနဲ့တူလို့ ဘုန်းကြီးတောင်က ခေါ်လာခဲ့တာ”

“ဗျာ!”

ဒါတွေကို သူ့ အမှန်တကယ်မသိခဲ့တာပါ။ လောကကြီး အဲဒီလောက်ပဲ ဓာယာများခဲ့သလား။ ငယ်ငယ်က ဆော့နေပန်းဝတ်လွှာတို့ကြည့်ပြီး ဈာန်နေခဲ့တဲ့မေမေရဲ့မျက်ရည်တွေထဲမှာ မှပဲ သူ့နားလည်သွားတော့သည်။

“ကြယ်တစ်ပွင့်နဲ့တူတဲ့ အိုးကြယ်လင်းလေးက ကြယ်နတ် သမီးလေးလို့ပဲ ဂါဝန်ဖြူလေးနဲ့ အမြဲတောက်ပနေခဲ့တယ်။ အိုး တလေးကို ဘယ်မှာရွာရွာ ထပ်မတွေ့တာနဲ့ပဲ ဂါဝန်ဖြူလေးနဲ့လှ နေတဲ့ဝတ်လွှာကို သမီးလေးလို ဈေးစားဖြစ်သွားတော့တာပဲ။ သား တို့တိုဘာမှရှင်းမပြုဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် မေမေတို့ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဓတ်လွှာ ကို မေမေသိပ်ချစ်သွားခဲ့လို့ပါ”

ထူးဆန်းစွာတိုက်ဆိုင်နေကြခြင်းကို သူပင်လျှင် အံ့ဩတုန် လှုပ်သွားခဲ့ရသည်။ ဒီလိုဖြစ်ရပ်တွေ တကယ်ပဲဖြစ်ပွားခဲ့တာလား။ သူ့ထက်ပို၍ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားခဲ့ရသူက အခန်းတံခါးဝမှာ ငူငူကြီး ရပ်နေခဲ့သော ပန်းဝတ်လွှာရယ်ပါ။

သူ့မက ဆောက်တည်ရာခွဲစွာ ကစဉ့်ကလျားခံစားလိုက်ရ သည်။ သူ့မကိုယ်လေးက လေဟာနယ်ထဲ မော့လွှင့်နေသလိုပင်။ သူ့မတစ်ယောက်တည်းကသာ လောကကြီးရဲ့အပြင်ဘက်ရောက် နေရသလို။ ဒါဆို အဖေ ထောင်ထဲမှာ ဆုံးသွားခဲ့တာပါလို့ပြောခဲ့ တဲ့ အိုးကြယ်လင်းက မေမေရဲ့သမီးအရင်းပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ မေမေ သမီးက သူမ မပြစ်နိုင်ရတာလဲ။

လောကကြီးရယ်...

၁၆၈ ☆ ဖယ်နိုင်

ကြည်စားခဲ့မိတ်ဆိုရင်တောင် နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်
မရှိတော့တာပါ။

သိပ်ခံစားနေခဲ့ရပေမယ့်လည်း တိတ်ဆိတ်စွာပင် မသိတို့
ကျပြု နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ပါသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ရေခဲပြင်ကြီးက ဒလယောစီးကျလျက်။

အခန်း (၈၇)

တခါခေါက်ဆဲကြောင့် မီးဖိုခန်းထဲမှာ ချက်ပြုတ်စားသောက်
နေကြသော သားအမိနှစ်ဦးကတော့ တစ်လောက်တို့တစ်လောက်
နှုတ်လှုံ့ပြုလေးများနှင့် ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။ မုန့်တီသုပ်စားနေ
ကြတာမို့ လက်မှာ ဆီတွေပစ္စနှင့် မေတုလျက်သားပင်။

“အခန်းများပြီး ခေါက်နေတာလား”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ထွက်ကြည့်လိုက်ပါ”

“ဟာ... မေမေတလည်း အိုးက ဒီမှာ”

“ဗျတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ကျုပ်က ငယ်ရွယ်သူမို့ သွတ်သွက်လက်

လက်ပဲ သွားလိုက်ပါမယ်”

ဟု ခေါ်လုံးလေးများနှင့်ထွေကာ ထသွားသောမေမေ့ကို ငြိမ်းကြီးကြည့်နေပြန်သည်။ အခုလိုအတူနေချိန်ကာလလေးပဲ မေမေ့ကိုညစ်ရတာမဟုတ်လား။

တံခါးနှစ်ရွက်ကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည်တွင် သွားခနဲပေါ်လာလှူငယ်ချောချောကြောင့် သူမစိတ်ထဲ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားသည်။

“ဒါ... ဒါနိုးကြယ်လင်းတို့အိမ်မဟုတ်ပါလားဗျာ”

“ဒါနိုး”

“ကျွန်တော့်နာမည် ဩရသပါ။ ဒါနိုးကြယ်လင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းပါအန်တီ”

ဩရသဆိုတဲ့အမည်နာမကြောင့် သူမက လူငယ်ကိုစူးစူးလေ့လာလိုက်သည်။ ကောင်လေးက ရည်ရည်ခွန်ခွန်ထိ ရုပ်ရည်သန်ပြန်ချောမောပြီး စမတ်ကျတယ်။ သမီးကျလော့စ်လည်း ကျလောက်စရာပါပဲ။

“ဝင်ပါကွယ်”

သူမက ကျန်ရှိနေသေးတဲ့သံတံခါးချပ်ကို ဖွင့်ဖေးလိုက်သဖြင့် လူငယ်က ဟန်ပင်မဆောင်တော့ဘဲ ဝင်ချလာသည်။

“ထိုင်ပါဦး၊ သမီးက အနောက်ခန်းထဲမှာမို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားအတွက် တစ်ခုခုစီစဉ်လိုက်ဦးမယ်။ ခဏနော်”

ထွက်သွားသော ခေတ်ဆန်ဆန်အမျိုးသမီးကို သူမစိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေလိုက်သည်။ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် လန်းပါလားဟုပင် စိတ်ထဲတွေးမိလိုက်ပါ၏။

“ဘယ်သူလဲမေမေ၊ စကားပြောသံတော့ကြားလိုက်သားပဲ”

မုန့်တီသုပ်ကို ဖယ်ဖယ်နယ်နယ်စားနေသောသမီးကို စိတ်ဝင်စားသလိုပြောလာသည်။

“မသိဘူး”

“ဟာ၊မသိဘဲနဲ့ ဘာကြောင့်စကားပြောနေရတာလဲ။ ဒီအမေနဲ့တော့ ခက်ပါတယ်။ ရန်ကုန်က ရှမ်းပြည်နယ်မဟုတ်ဘူးမေပေရဲ့”

“ဆရာလုပ်တာ သိပါအေး၊ ညည်းဧည့်သည်ဆိုလားပဲ”

“ဘယ်သူလဲ၊ ဒါနိုးဆိုလားမလှည့်သည်တစ်ယောက်မှ ခရိုဘူး။ ဝန်းဝတ်လွှာဆိုလည်း ဧည့်ခန်းမှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေမှာမဟုတ်ဘူး။ မေမေ မညာနဲ့”

“အတည်ပြောတာပါရှင်၊ ကောင်လေးက ခပ်ချော့ချာထဲက

ပဲ။ ဩရသဆိုလားအာလား”

ထိုအခါကျတော့မှ မျက်လုံးကြီးပြုံးပြုံး စားလက်စခန့်တိဖတ်
ပင် ပြုတ်ကျချင်သွားသည်။

“ဩရသ”

“အင်းလေ”

“ဟာ... ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့မပြောတာလဲ။ ခက်ပီတယ်။ ဧည့်
သည်ကို အားနာစရာကြီး။ ငြော်! ဆော့ဖိုဆော့ဖို... အိမ်သား
မိတ်...”

ရွတ်နောက်နောက်ပြောတာ လက်ကို ဖြစ်သလိုရေဆေးပြီး
ပြေးထွက်သွားသောသမီးကြောင့် သူမ သတ်ပြင်းဖျော့ဖျော့ကို ဝိုင်း
တဝါးချစ်သွားသည်။

“ရသ”

“ငါက စိုးရိမ်နေတာ နှင့်အိမ်မှထုတ်ရုံလား။ နှင့်မှပိုပါ့မလား
လို့”

“ပျိုတာပေါ့။ ငါ့ဖေဖေနဲ့ငါနဲ့ မုန့်ကိုသုပ်စားနေတာ။ နှင့်ရော
စားဦးမလား”

“ငါ့မိတ်ပြည့်လာတယ်။ စောစောက အမျိုးသမီးက နှင့်

ဖေဖေလား”

“အင်းလေ”

“အရမ်းလန်းတယ်နော်”

“ငါ့ဖေဖေက ရှုပကာသာမကဘူး။ စိတ်လည်းလန်းတယ်။

ငါနဲ့ဆို သူငယ်ချင်းလိုပဲ။ ဒါနဲ့ နှင်က ဘာကိစ္စလဲ”

“နှင်က အဲဒီလိုဖေးလာတော့ ငါက ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ
တော့ဘူး”

“အကြောင်းပြချက်မရှိပေါ့”

“အဲဒီလိုလည်းမတုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုအလည်လား”

“ဆိုပါတော့”

“နှင့်တာကလည်း လမ်းဆုံက ကားကြီးလိုပဲ။ စကားနှစ်လုံး
တည်းနဲ့ ပတ်မွေနေတယ်”

“နှင့်ကို ငါအပြင်ခေါ်မယ်ဆို နှင်လိုက်မှာလား”

“ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်လား”

“ခန့်သတ္တုတွေ ရှားပါးနေတယ်။ ရန်ကုန်မြို့ထဲတင်ပါဦး”

“အိုတေလေ။ ဒါဆို ငါ ရွပါရွှင်းလိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ စိုးစိုးဇော်ဇော်ထွက်သွားသော အိုးကြယ်လင်းကြောင့် သူ့ရှင်ထံမှာ အပြစ်မကင်းသလို မတင်မကျကြီးဖြစ်သွားရသည်။

“ရာသီဥတုပူတော့ အန်တီက သံပုရာရည်အေးအေးပဲ ဖော်လာခဲ့တယ်။ အဆင်ပြေလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြောလည်းပြောကာ သံပုရာရည်ခွက်ကို လူငယ်ထံလှမ်းပေးပေးလိုက်သည်။

“သမီးနဲ့ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရတာရော အဆင်ပြေရဲ့လား။ သမီးက စိတ်ရင်းကောင်းပေမယ့်လည်း နည်းနည်းဆိုးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ။ အဆင်ပြေပါတယ်”

“အန်တီက စိုးရိမ်နေတာကွယ်။ သမီး ဒီရန်ကုန်မှာအပေါင်းအသင်းမှရှိပါ့မလားလို့”

“အိုးကြယ်လင်းက ခင်မရာကောင်းပါတယ်”

“ဩရသနဲ့ မန်းဝတ်လွှာအကြောင်းကို သမီးတပြောပြထားလို့ လူ့ကိုမမြင်ဖူးပေမယ့် အန်တီက ရင်းနှီးပြီးသားပါ”

“ဗျာ!”

အိုးကြယ်လင်း ဘာတွေ့ရှားပြောထားသေးလဲဟု စိတ်မလဲလဲဖြစ်မိသွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အိုးကြယ်လင်းက အိတ်လေးထိုင်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

“မေမေက ရသနဲ့အဖွဲ့ကျနေတာကိုး။ ဒါဆို အိုးက အတွေ့အထူးစိတ်ဆက်ဖို့မလိုတော့ဘူးပေါ့”

“အပြင်သွားမလို့လား”

“ဟုတ်... အိုး၊ ရသနောက် ဒဏလိုက်သွားဦးမယ်”

“ကျွန်တော်၊ အိုးကြယ်လင်းကို အပြင်ခဏခေါ်သွားလို့ရလားခင်ဗျ”

“အားနာစရာတော့ဖြစ်ကုန်ပြီ။ အန်တီက အဲ့လိုသဘောမျိုးပြောတာမဟုတ်ပါဘူး”

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုလွဲစွာ အားနာနေကြသောမေမေနှင့်ရသကို သူမ ရယ်ချင်လာရသည်။

“ကဲ... ဒါနဲ့ပဲ ဒီနေ့အပြင်ထွက်ဖြစ်ဦးမှာလား။ ရသလည်း သွားမယ်။ မေမေရေ... တဲ့တာ။ ပြန်ရင် ဘာဝယ်ခဲ့ရဦးမလဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“တဲ့တာမေမေ”

“တာတာမိရင်”

ဩရသ နည်းနည်းတော့ ရယ်ချင်သွားရသည်။ တစ်ခါတစ်
မှာ အိုးကြယ်လင်းစာ နည်းနည်းကလေးဆန်တတ်လို့ပါ။ သမီးဖြစ်
သူကလည်း လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် တလေးတစ်ယောက်လို နှုတ်
ဆက်နေသလို၊ အလေ့ပုံသို့ကလည်း ဝရန်တာဘတ်ထွက်ရပ်ပြီး
ကို မျှော်ကြည့်နေပါသေးသည်။

သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အပြစ်
ရှိသူတစ်ယောက်နဲ့ အနေတူ သွားရပါ၏။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့မျက်စိရှေ့မှာ မြင်ရရုံလေး၌တင်
ထိုသားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်ကို ခန့်မှန်းမိသွား၍ပါ။ အလေ့
လုပ်သူရဲ့ မျက်ဝန်းမှာလည်း သမီးကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အရည်
တို့ ယှက်သန်းနေသလို၊ သမီးဖြစ်သူရဲ့ မျက်ဝန်းမှာလည်း အလေ့
သိပ်တွယ်တာပါတယ်ဆိုတဲ့ အရိပ်တို့ ဖူးလွမ်းနေခဲ့သည်။

သူ လက်ပြင်းမောက် မသိမသာလေးမိုးချစ်လိုက်စဉ်...

“ဩရသ... နင် ဒီနေ့ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဒီတစ်ကြိမ်နဲ့ဆို နင်သက်ပြင်းချကာ (၅) ကြိမ်ရှိသွားပြီ”

သူနည်းနည်းတော့ ရယ်ချင်သွားသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ တကယ်တင် တင်းကြပ်ပိတ်ခိုက်နေပြီလား။

“အိုးကြယ်လင်း”

“အင်း”

ပြောသင့်မပြောသင့်ဆိုတဲ့ သင့်မဆင့်စိတ်နှစ်ခုက သူ့ရင်ထဲ
မှာ ဒွန်တွဲနေရသည်။

“အိုးကြယ်လင်း၊ တကယ်တော့ ငါ”

“ရည်းစားစကားပြောမှာတော့ မတုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

“ဟာ... နင်ကလည်း အဲ့ဒါက နောက်မှပြောရမလို့ကိစ္စ
လေတာ။ နင်နောက်တာနဲ့ပဲ ငါတောင်ယောင်သွားပြီ”

“ဟားဟား... နင်က အဲ့ဒီလိုလေးကျတော့လည်း ရယ်ရ
တယ်။ သိလားရသ”

သူမလေးရဲ့ ရယ်သံရွှင်ရွှင်လေးကြောင့်လည်း သူ့စကားကို
ရွှေဆက်မတတ်ပုံတော့ပြန်ပါ။

“နင်၊ နင့်အမေတို့အရမ်းချစ်လားဟင်”

“အင်း... ချစ်တယ်။ အရမ်းချစ်တယ်။ ငယ်ငယ်ထုန်းက
တော့ ဟောဒီလောက်ကြီးချစ်တယ်လို့ လက်လေးကို စေ့မှာပဲပြီ။

ပြခဲ့ဖူးတယ်။ အခုတော့ စကားနဲ့ပဲ ချစ်ကြောင်းပြောလို့ရပြီ”

“ပြောကြည့်လေ”

“အသင်္ချေချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ချစ်တယ်လေ”

“အဲ့ဒါ နင့်ဆွေမျိုးက ကမ္ဘာပေါ်မှာတစ်ယောက်တည်းမို့နေခဲ့လို့ပေါ့နော်”

“အင်း... ဟုတ်မှာပေါ့”

“နောက်တစ်ယောက်ပေါ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်ရော”

“မရှိနိုင်ဘူး”

“တကယ်လို့”

“မရှိနိုင်တော့ဘူး။ ဒီလိုကိစ္စမျိုး မရှိနိုင်တော့ပါဘူး”

“အိုးကြယ်လမ်း”

“ငါနားထောင်နေတယ်”

“တကယ်တော့ နင့်ကို ငါ လူတစ်ယောက်နဲ့ပေးတွေ့မလို့”

ထူးဆန်းတဲ့ဩရသရဲ့စကားကြောင့် သူမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်

သွားရသည်။

“သူက နင့်ကိုအရမ်းတွေ့ချင်လို့တဲ့။ ငါ့ကိုအတူအညီတောင်

ထားတယ်”

“ဩရသ... နင် ငါ့ကိုနောက်နေတာလား”

“အတည်ပါ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဟိုးအရှေ့မှာရပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးလေ”

ဩရသ ညွှန်ပြရာသို့ သူမ ကြည့်မိလိုက်စဉ်မှာ သူမရင်ထဲ

ထွက်ဖူးစွာတို့ တုန်ခါသွားရသည်။

“ဩရသ... ငါ”

“ရှောင်လွှဲ ကွေ့ဝိုက်နေမှာထက်စာရင် ဒဲ့ခိုးရင်ဆိုမိခြင်းက

ထက်သာဆုံးနည်းလမ်းပါ။ တစ်နေ့နေ့တော့ ရင်ဆိုင်ရမှာ။ ကန်

ဆိုတာ သိနေနှင့်ပြီးမှတော့ စိတ်ပင်ပန်းခဲ ကွေ့ဝိုက်မနေချင်ပါနဲ့

ကြယ်လမ်း။ နင့်ရင်ထဲကအကြောင်းအရာကို နင်ကလွဲရင် ငါ

မသိနိုင်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ အခုချိန်မှာ အဆင်သင့်ဖြစ်သေးဘူးနဲ့ မျှော်လင့်

ဘူးနဲ့လို့ပါ”

“မိခင်နဲ့သားသမီးကြားမှာ ကြိုတင်စီရင်တတ်တာတွေ ရွေး

သိစရာစကားလုံးတွေ မလိုအပ်ဖူးထင်တယ်”

“ဟင့်အင်း... ငါမတွေ့ချင်ဘူး ဩရသ”

“သူ့ထိပ်ခဲစားသွားရမယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူ့နားမှာ နှင်ရော၊ ပန်းဝတ်လွှာရော ရှိနေတာ”

“ဒါပေမဲ့ နှင်တမှ အိုးကြယ်လင်းလေ”

“နှင်ပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကားတစ်ခွန်းကို ငါမှတ်မိနေသေးတာ။
ဩရသ၊ ပန်းဝတ်လွှာကို ဒေါ်ပန်းနုရောင်က အရမ်းချစ်တာကို
အဲဒီတုန်းက ငါ ပန်းဝတ်လွှာကို သဘောကျခဲ့ဖူးတယ်။ ငါလုံးဝ
မထားခဲ့တာက ပန်းဝတ်လွှာရဲ့ပန်းနုရောင်ဟာ ငါ့အဝတ်က
နေခဲ့မယ်ဆိုတာပဲ”

“အဖြေညှိဖို့ခက်တဲ့ပစ္စည်းအဖြေကို... ငါက ခန့်မှန်းချက်
မိသလိုဖြစ်နေပြီ။ တောင်ပန်ပိတယ် အိုးကြယ်လင်း၊ ဓာတ်ကယ်
ငါ နှင့်စိတ်ကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်သလိုဖြစ်သွားခဲ့တယ်”

“ငါ နှင်စေတနာကို နားလည်ပါတယ် ဩရသ။ နှင် ပန်းဝတ်
လွှာကို ဝရံစိုက်လိုက်ပါ။ သူ ဒီအကြောင်းတွေကိုမသိဖို့ ငါပျော်စရာ
ပါတယ်။ ပန်းဝတ်လွှာကို မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ခင်ပိုက်
သူဟာရေနှစ်နေတဲ့လူဆိုရင် အသက်ကယ်လောက် ဒေါ်ပန်းနုရောင်
ပါပဲ။ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း အံ့ဩသွားတယ်။ အာကြောင့် လောဘမရှိ
တော့တာလဲမသိဘူးနော်”

“အဲဒါဆို နှင် သာယာချမ်းမြေ့မှုကိုတွေ့ရှိမှာပါ”

“ငါ မေမေ့အတွက် ပန်းသီးဝတ်သွားဦးမယ်”

“ငါပို့ပေးမယ်လေ”

“မေမေက ပန်းသီးကိုအရမ်းကြိုက်တာ။ ပန်းသီးကိုစားရတာ
ငါ့ကိုချစ်ရတာနဲ့တူတယ်တဲ့။ လှူရင်လည်း ခွဲစားဝတ်ရတယ်တဲ့။ မေ
မေ့ငါနဲ့ အတူနေရတဲ့အချိန်က ရွားပါးတယ်လေး။ ငါ့ကိုသူ့ဘဝထဲ
ဆွဲခေါ်ချင်လို့တဲ့။ ငါ ဘယ်လိုခွန်အားမျိုးနဲ့မှ မေမေ့ကိုကျောခိုင်း
သွားရက်ဘူး”

ဩရသမှာ အိုးကြယ်လင်းနဲ့တွေ့မပဲ သက်ပြင်းဆိုတဲ့ခဲစား
ကို လုံးလုံးသိရှိသွားတော့သည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ အိုးကြယ်လင်းက ဩရသရဲ့စိတ်ကို ဖမ်းစားစပြု
တာခဲ့ပါပြီ။

အင်း (၁၈)

“ဒေါက်!... ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ချက်ပြုတ်ဖို့ပြင်ဆင်နေသော ဒေါ်မြ ဗွန်းခြယ်က တွန့်သွားရသည်။

ဘယ်သူလဲ။ အိမ်မှားပြန်ပြီလား။ သမီးပြန်လာတာတော့ ပြောနိုင်၊ သမီးက ဝိုက်ချုပ်စေ့သွားမယ်လို့ပြောပြီး ထွက်သွားခဲ့တာ မိနစ်ပိုင်းပဲရှိသေးတာပဲ။

ဒါဆို ဘယ်သူလဲ။ ဩရသဆိုတဲ့လူငယ်လားဟု တွေးဆဆလေးနှင့် တံခါးခွက်ကိုဖွင့်မိလိုက်စဉ် ဘွားခနဲပေါ်လာတဲ့ ပန်းနု

ရောင်ရဲ့မျက်နှာလှလှက သူမရဲ့စိတ်တွေကို ကစဉ့်ကလျားလှုပ်ရှား သွားစေပါသည်။

သူမ သိတာပေါ့။ ဘယ်လိုပုံစံ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးပဲ ပြောင်းလဲသွားပါစေ။ သူမရင်ထဲမှာ အမြဲတိန်းဝပ်နေခဲ့သော ပန်းနု ရောင်ကို သူမဘယ်သောအခါကမှမရခဲ့ဖူးပါ။

“မာမီလေး”

မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာစိုက်ကြည့်နေသော ဝေါ်မြို့မှန်းခြယ်ကို သူမတို့ယဉ်ကျေးရာ တံဘေးတကြီးနှင့်။

“ညည်းအာလုပ်လာလားလဲ၊ ညည်း... ညည်း”

“မာမီလေးက အရင်ဆိုလှတုန်းနဲ့တုန်းပဲ”

ထိုသို့နှုတ်ဆက်စကားက သူမရင်ကိုခါးသက်သွားစေပါ၏။ ဘာကြောင့် လိုရင်းမဟုတ်တာတွေပြောနေရတာလဲ။ သို့သော် ရုပ် နေသောစဉ်သည်မှာ အိမ်ရှင်ရဲ့ခွင့်ပြုချက်မရှိသေးပါဘဲနဲ့ အိမ်ထဲ သို့ ဝင်နှင့်နေပါပြီ။

စည်သည်မှာ သွေးအေးပြီး သေသပ်လှပတဲ့အပြုံးတစ်ပွင့်ကို ပန်ဆင်ထားသလောက် အိမ်ရှင်မှာ အတွေးတို့ ကစဉ့်ကလျားနှင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်။

“မာမီလေးက သိပ်အပန်းကောင်းတာပဲ။ ပန်းနုဖြင့် နေည်း ထိုက်ရှာလိုက်ရတယ်။ အမောပဲ”

“မင်းဘာပြောချင်တာလဲ ပန်းနုရောင်”

“မတွေ့ရတာ နှစ်ပေါင်းမှနေည်းတော့တာ။ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေပဲ”

“ညည်းဟာ အရင်က ပန်းနုရောင်မဟုတ်တော့သလိုပဲ”

“သဘာဝမြေစိုင်းမြေသားကြီးတွေတောင် ရေကြောင့်၊ လေ ကြောင့်၊ ကမ္ဘာမြေရဲ့ဖိအားကြောင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ အတွင်း အပြင်ပြောင်းလဲဓာတ်ကြသေးတာပဲ။ မာမီလေးပေးလိုက်တဲ့ခက် ရာတွေက ပန်းနုရင်ထဲမှာ ပြည့်တုပ်နေပြီ”

“ဒက်ရာဟောင်းကိုတူးဆွဖို့ဆို ငါ့အဖက်က အဆာမိုးပဲ ပန်းနု ရောင်”

“လှည့်စားရက်သူကြီးအကြောင်း ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ပြောပြ လို့ပါ”

“အနှစ် (၂၀)ဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်က နေည်းတော့ဘူး။ ညည်း စည်း... လူသားတစ်လောက်ဆိုရင် စာနာဆင့်တယ်။ ညည်းနဲ့ သံယောဇဉ်က အလွန်ဆုံးရိုစု တစ်လ၊ ဆယ်ရက်လောက်ပါ။”

“မာမိလေးက အခုချိန်ထိ ရက်စက်နိုင်သေးတာပဲ။ ပန်းနုက အမေရင်းပါ။ အိုးကြယ်လင်းလေးက ပန်းနုရင်ထဲကဖြစ်တဲ့ ပန်းနု ရဲ့သွေးအရင်းပါ။ မသက်သာလွန်းလို့ မာမိလေးနဲ့ထားပစ်ခဲ့ရတာ ကို မာမိလေးကိုယ်ချင်းစာသင့်တယ်”

“ညတိုင်းညတိုင်း အိပ်မရအောင် ငိုလွန်းလို့ အိပ်ရေးပျက် ခဲ့ရတာ ညတိုင်းပါပဲ။ ညည်း ငါ့ဘက်ကိုလည်း ငဲ့ကြည့်ပါဦး”

“ပန်းနုရင်ထဲမှာ မဆန့်အောင်ခံစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာလည်း မာမိလေး ထည့်တွက်ပေးစေချင်တယ်”

“ကံကြမ္မာရဲ့ရိုက်ခတ်မှုလို့ခံယူပြီး ရေမီးကြောင်းအတိုင်း ငြိမ် သက်နေကြစို့လား”

“ပန်းနု မကြည့်ရက်ဘူး။ အထူးသဖြင့် မာမိလေးတို့အိမ် နေရာမျိုးမှာ ပိုပြီးကြည့်မနေရက်ဘူး”

“ညည်းတရော ဘယ်ဘဝက လာတာမို့လဲ”

“ခြင်္သေ့မင်းဟာ ဘယ်လောက်အသားစားကြနကြန ခြေသား တော့မစားဘူး။ ဒါကို မာမိလေးနားလည်သင့်တယ်”

“ငါက အနှစ် (၂၀)လုံးလုံး အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ချစ်ခဲ့ရ လို့ပါ”

“ဒါကြောင့် ပန်းနုကို တစ်ပန်ချစ်ခွင့်ပေးစေချင်တယ်”

“ငါ့ရင်ခွင်ကို ဓားရဲရဲနဲ့သာ ခွဲပစ်လိုက်ပါတော့လား”

“ပန်းနုရဲ့ရင်ထဲမှာလည်း မာမိလေးထက်မလျော့တဲ့ ခံစား ချက်နဲ့ပါဆိုတာလည်း မာမိလေးခံစားသင့်တယ်”

ထိုအခါမှာတော့ မျက်ဝန်းအိမ်အတွင်းမှာ ပြည့်အိုင်နေတဲ့ မျက်ရည်ပေါက်တို့က အတားအဆီးမဲ့ ဝလဟောသွန်ကျလာသည်။

ဒါ ခြေမှန်းခြယ်တဲ့လား။ ခြေမှန်းခြယ်ဟာ မျက်ရည်ရိုတဲ့အမျိုး သမီးတဲ့လား။ သို့သော် မီးကျလာတဲ့မျက်ရည်ဥများကို သူမမြင်ခင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ပစ်လိုက်ပါ၏။

“သမီးကိုခေါ်သွားဖို့ကလွဲရင် ညည်း ငါ့ဆီက ကြိုက်တာကို တောင်းခွင့်ရှိတယ်”

“ပန်းနုကလည်း သမီးကလွဲရင် ဘာမှအလိုမရှိဘူး”

“သံယောဇဉ်ကိုဖြုတ်နိုင်တဲ့ဓား နှင့် မကိုင်းဆောင်ထားနိုင် သရွေ့ ငါ့ရင်ထဲကသမီးကို နှင်ဆွဲထုတ်လို့မရဘူး”

“မာမိလေး မေ့နေတယ်နဲ့တူတယ်။ ပန်းနုက အမေရင်းလေ။ ဒါဟာ တစ်ခုတည်းသောလက်နက်ပဲ”

“ငါတောင်းပန်ပါတယ်ပန်းနုရောင်း။ ငါ့ကို သမီးနဲ့ခွဲသွားပါ

နဲ့။ သမီးလေးပေါ်ထားတဲ့ သံယောဇဉ်က သိပ်နက်စွိုင်းလွန်းသွားပြီ”

“သံယောဇဉ်သက်တမ်းစေ့ရင်ခင် လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်တုန်းက စည်းနဲ့ အလွယ်တကူလက်လွှတ်လိုက်သင့်ခဲ့တာ”

“ငါဟာ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲဆိုတာ ညည်းသိပါတယ်။ ညည်းလည်း ငါ့ရဲ့စိတ်ကိုသိသလို၊ ငါ့ရဲ့ဘဝကိုလည်း ငါ့မာသာငါ့ဖိတ်တယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဝန်ခံရရင် အခုချိန်မှာ ညည်း... ငါ့ကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်ကိုပါ ငါနားလည်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝန်းတိုင်းမှာ သူတန်ဖိုးနဲ့သူတော့ ရှိကြပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ သမီးကို ခေါင်ရုန်းပန်းတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“ဖြစ်နိုင်ရင် သမီးကို ဝိမာန်နန်းနဲ့ ထားချင်ခဲ့တာပါ။ ငါဟာ စစ်တပ်ပုံဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် ခြေဆီမြေနှစ်အနေနဲ့ သမီးကို အလှဆုံးပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်အောင် ထောက်ပံ့သွားမယ်”

“ဘုဒါတွေကို ပန်းနုလုပ်ဆောင်နိုင်ပါတယ်။ ပန်းနုမှာ ဘုဒါလိုလှုပ်ဆောင်နိုင်တဲ့ပါဝါတွေရှိနေတယ်”

“ကွဲပြားတဲ့ဘဝနှစ်ခုကို ငါသဘောပေါက်ပါတယ်။ ငါ့မာနကို မနှိမ့်ချမိနဲ့”

“သမီးဘဝကို ပိုတင့်တယ်စေချင်ရင် ပန်းနုနဲ့ထည့်လိုက်ပါ”

“သမီးလေးနဲ့ပတ်သက်ရင် သိမ်ငယ်နေရတဲ့ ငါ့ဘဝကို ငါကိုယ်တိုင်ခါးသက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အလုပ်ကိုငါ သိမ်ငယ်တယ်လို့မခံစားမိဘူး။ ငါ့အလုပ်ထဲက အချို့မိန်းကလေးတွေဟာ ညည်းတို့ထက် မြင့်မြတ်သူတွေဖြစ်နေလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့ဘဝကို ငါ့စိတ်ကူးထဲမှာ အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်။ အမုန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်တုန်းက သမီးကို မင်းထက်ထဲထည့်ဖို့ကြိုးစားခဲ့ပါသေးတယ်။ ဗုဒ္ဓါ ငါ သမီးကိုမချစ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ သိပ်ချစ်လွန်းလို့ပါ။ ငါ့လိုမိန်းမမျိုးထက်စာရင် ကားစီးနိုင်တဲ့မင်းလိုမိန်းမမျိုးကမှ သမီးရဲ့ဘဝကိုတင့်တယ်စေနိုင်မလားလို့ခါး။ သမီးကိုလိုက်သွားဖို့ပြောခဲ့တဲ့အချိန်တုန်းကဆို ငါဟာ ငါမဟုတ်တော့သလိုပဲ။ သမီးကမလိုက်ဘူးလို့ငြင်းဆန်သကြားရတိုင်း လောကကြီးမှာ ငါအသက်ရှင်ချင်စိတ်တုန်သွားတယ်”

သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ စကားဆိုသံတို့က ကြေကွဲဆိုနှစ်တဲ့အသံတုန်တုန်အောက်မှာ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်မြစွန်း ခြယ်ထဲမှအသက်ရှူသံပြင်းပြင်းနဲ့ ဒေါ်ပန်းနုရောင်ထဲမှ အသက်ရှူသံဖျော့ဖျော့ကသာ ကြီးစိုးမင်းမူနေခဲ့ပါသည်။

“ငါဟာ မိခင်ဖြစ်နေခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် မိခင်မိတ်တစ်
ယောက်ပါ။ သမီးရဲ့ သိတတ်နားလည်မှုကို အခွင့်အရေးယူပြီး သမီး
ကို အလုံခြုံစောင့်သိရှက်ထားခဲ့တယ်။ သမီးနဲ့ဝေးရမယ်ဆိုတဲ့ခဲစား
ချက်ကို ထပ်ပြီးမခဲစားနိုင်တော့လို့ပါ။ ငါ့ကိုကိုယ်ချင်းစာပါ”

“သမီးကို မာမိလေးဆီမှာထားခဲ့တည်းက တစ်နေ့နေ့မှာ လာ
ခေါ်မှာမဲဆိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပါ”

“မင်းထားခဲ့တာ မွေးကင်းစတည်းက ဆယ်နှစ်လုံးလုံးနော်”

“သွေးနုသားနုနဲ့ ခြေဦးတည့်ရာထွက်ပြေးခဲ့ရတဲ့ ပန်းနုက
ဘယ်လောက်ထိဒုက္ခရောက်ခဲ့သလဲဆိုတာ မာမိလေးမှမသိတာပဲ။
ပန်းနုကို တစ်မျိုးမတွေးပါနဲ့။ သမီးကို ပန်းနုခေါ်လာချင်ခဲ့တာပါ။
ဒါပေမဲ့ ပန်းနုလာမခေါ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ မာမိလေးအပြစ်ပြောလည်း ခံ
ရမှာပဲ။ အဲဒီတုန်းက ပန်းနုကိုယ်ပန်းနု ဘယ်သူလဲဆိုတာတောင်
မေ့သွားခဲ့တယ်”

“ဘာ... ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်။ ပန်းနုအဝေးဆုံးကို ခြေဦးတည့်ရာပြေးတယ်။
ပန်းနုအထင်တော့ တောလမ်းအတိုင်း ပြေးမိသွားတယ်ထင်တယ်။
နောက်ဆုံး ပန်းနုသိလိုက်တာက လေဟာနယ်ထဲရောက်သွားတော့

တာပဲ။ ပန်းနုသတိရတော့ ဆေးရုံပေါ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့... ကိုယ်
ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ သတိမရတော့ဘူး။ ပန်းနုကိုတယ်ခွဲတဲ့လူ
ပြောတာတော့ တောင်ခြေရင်းက ရေအိုင်စပ်မှာတွေ့တာတဲ့။ ပန်းနု
ဆိုလို့ကိုယ်ကိုသတိရရချင်း သမီးဆီပြေးလာခဲ့တော့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့
ပန်းနုနောက်ကျသွားခဲ့ပါတယ်။ ငှက်ဆိုတာ အသိုက်ရိုက် တင့်တယ်
တာပါ။ အိုးကြယ်လင်းသာ ငှက်ကလေးဆို ပန်းနုက ပင်မအဆိုက်
ပါ”

“မင်းဆီကို မပေးနိုင်ဘူး”

“မာမိလေး အတ္တမကြီးချင်ပါနဲ့”

“ကြိုက်သလိုထင်နိုင်တယ်”

“ကံကုန်သေးလို့ ကြံဖန်ဆိုလာပြီးမှတော့ ပန်းနုက အသာ
ကြည်လှည့်ပြန်မသွားနိုင်ပါဘူး”

“ပြန်ချင်တဲ့ဧည့်သည်ကို ငါကလည်း ခပ်ရိုင်းရိုင်းဆက်ဆံ
တာပဲ။ ငါ့မှာ အလုပ်ရှိသေးတယ်။ ညည်းပြန်တော့”

ထိုစဉ်မှာ တံခါးမကြီးက ဝုန်းသန့်ပွင့်သွားခဲ့သည်။

“တင်! သမီး”

“တင်!”

ခြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းက သူမရင်ကို ထိတ်လန့်သွားစေ
သည်။ သူမအိမ်အံ့ဩသွားရသည်။ ဘယ်လိုမှတော့ထင်မထားခဲ့
ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ မထမအမေ့ဒုတိယအမေက နှစ်ယောက်တူတူ
နေရတာလဲ။

ပြီးတော့ တင်းထန်နေကြတဲ့ အပေနှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်
တော့ ဒုတိယအမေရဲ့မျက်ဝန်းမှာလည်း မေကလက်စမျက်ရည်
လက်ကျန်လေးက ပိုးတဝါး၊ အခြေအနေကို သူမခန့်မှန်းမိလိုက်
သည်။ ထိုသို့ ခန့်မှန်းမိလိုက်ခြင်းနှင့်အတူ မထမအမေအ
လည်း ခါးထက်သွားရသည်။ သို့သော် ရင်ထဲမှာတော့ စူးနစ်
နာကျင်မိသွားသည်။

အခုမှ သူမတို့ ဖခင်ကြွယ်လင်းမှန်း သိသွားပြီး ဒုတိယအ
မေလာတာပေါ့။ ဒါ မိခင်ရင်းတဲ့လား။ သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ငွေ
ဆိုရောက်နေတာတောင် သမီးမှန်းမသိတဲ့အမေက သူမရဲ့ ငါး
ရင်းတဲ့လား။ သူမ နာကျင်ခံစားခဲ့ရပါလိမ့်။ သူမလည်း သူမနှလုံး
တစ်ခုလုံးနေရာမလပ် နာကျင်နေရပါပြီ။

“သမီးလေး ဟိုးကြွယ်လင်း”

ထိုအသံလေးက သူမ အကြားခွင်ဆုံးဖြစ်နေစေမယ်ထင်

အခါးသက်ဆုံးဖြစ်နေပြန်သည်။

“သမီးလေး... မေမေလေး၊ မေမေ့ကို သမီးမုတ်မိနေတယ်
မတုတ်လား”

“အန်တီက ဘိုးတို့အိမ်ကို ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ၊ မန်းဝတ်လွှာ
ဘိုးဆီမလာတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိသွားပြီ”

သူမ စိမ်းစိမ်းကြိုးကြည့်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သမီး
ရဲ့ပြတ်သားလှပတဲ့ထိုစကားကြောင့် ဒေါ်မြမှန်းခြယ်ရင်ထဲ အပြစ်
မတင်းသူတစ်ဦးနယ် ဓလုံစလံခံစားလိုက်ရသည်။

“မေမေ... ဒါ၊ ဘိုးသူငယ်ဘုန်း မန်းဝတ်လွှာနဲ့ဩရသရဲ့
အပေလေး၊ ဒေါ်ပန်းနုရောင်တဲ့၊ အန်တီ၊ ဒါက ဘိုးရဲ့မေမေ ဒေါ်မြ
မှန်းခြယ်တဲ့၊ အန်တီက မန်းဝတ်လွှာကိုနှစ်သလိုပဲ မေမေကလည်း
ဘိုးကိုသိပ်ချစ်တာ”

“သမီးရယ်... မေမေလေး မေမေ”

ဒေါ်ပန်းနုရောင်နှုတ်ဖျားထတ်က စကားလုံးများသည် မေ
မေဆိုသောစကားသံအောက်၌ပင် လည်ချောင်းမဟာ အတိုးအနိုး
ကျွန်းကုန်၏။ စကားလုံးတွေအား မျက်ရည်များသာ ဒလယော
သွန်ကျလာပါတော့သည်။

၁၉၅ ☆ ဝယ်ပိုင်

မုက်ရည်ပေါက်တွေကသာ အလေးနက်ဆုံးပြောင့်ချက်တစ်ခုဆိုရင် အနက်ရှိုင်းဆုံးမေတ္တာတရားအတွက် အယူခံဝင်ခြင်းမည်ပေ၏။

“အိုးအိ၊ ဩရသလည်း ရောက်မလာသလို ပန်းဝတ်လွှာလည်း ပေါ်မလာပါဘူး”

“အဲ့ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးသမီးရယ်”

“ပန်းဝတ်လွှာနဲ့ဩရသကြောင့်မှလွဲရင် အန်တီနဲ့အိုးတို့ကြားမှာ ဘာအကန့်မှမရှိဘူး။ အန်တီတို့အိမ်ကို အိုးရောက်လာတည်းက အန်တီရဲ့မုက်ဝန်းကို အိုးဖတ်တတ်ပါတယ်။ အန်တီရဲ့သားနဲ့သမီးတို့ အိုးလိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့မပေါင်းသင်းအပ်ဖူးလို့ယူဆရင် အိုးမပေါင်းပါဘူး။ မေမေ့ကိုတော့ ဘာစကားနာမှမထိုးပါနဲ့။ အိုးမေမေက ခိုနားစရာမရှိဘူး”

ရက်စက်လှချည်လားသမီးရယ်။ မေမေ့ကို ဘယ်လိုငေါ့လို့တွေနဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်တာလဲ။ ဒီအချိန်မှာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ဖြစ်သွားသူကတော့ တိုက်ဆိုင်မှုများကို အံ့အားတကြီး မှင်တက်နေသော မြေမှန်းခြယ်ပုံဖြစ်တော့သည်။

“အဲ့ဒီသဘောမျိုးမဟုတ်ပါဘူးသမီးရယ်။ မေမေ တကယ်

သိလို့ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ”

“မေမေ... ဟုတ်လား”

“သမီးရယ်... မေမေ့ကိုမလှောင်ပါနဲ့။ မေမေ့ကို သမီးမှတ်မိတယ်။ ဒါကို မေမေသိတယ်”

“အိုးမှာ မေမေ့ဆိုတာတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်။ အဲ့ဒါ ခေါ်မြေမှန်းခြယ်ပါ။ အိုးဟာ ဘယ်ပုံစံဖြစ်ဖြစ် မမေ့မလျော့နဲ့ အိုးပုံစံကို အလွတ်ရနေမယ့်သူတလည်း ခေါ်မြေမှန်းခြယ်တစ်ယောက်တည်းပဲ”

“သမီးရယ်... အမှန်တရားကိုလက်ခံလိုက်စမ်းပါ။ သမီးရယ်ထဲမှာ အမှန်တရားက ရာခိုင်နှုန်းပြည့်လှန်းရှိနေပါတယ်”

“မွေးကင်းစ၊ လူ့လောကဆိုတာ ဘာမှန်းပသိသေးတဲ့အရွယ်မှာ တခြားလူတစ်ယောက်လက်ထဲ ထိုးကျွေးသွားတဲ့လူဟာ မိခင်ခေါ်သလား။ ဝမ်းလက်နှစ်လုံး ဖဝါးလက်နှစ်သစ်အရွယ်ကစပြီး စင်တွေကအစ မရွံ့မရှာနဲ့ နေ့မနားညမအား အပင်မန်းခဲစောင်ချောက်ခဲ့ရတာကို မိခင်ခေါ်သလား။ ဘယ်သူဟာ မိခင်ဖြစ်ထိုက်သလဲ။ ဘယ်သူဟာ အမေပဲ”

“သမီးရယ်”

“သမီးလေး”

“ဖြေလေ... ဖြေပါ၊ အဖို့မသိလို့ တစ်ဆိတ်လောက်ဖြေ
ပါ။ ဖြေပါ”

သမီးရဲ့ မကျေမနပ်နှင့် အော်သံများအားဆုံးမှာတော့ ဇာ
ရည်တွေအတုံးအနုံးနဲ့ပြေးထွက်သွားသူက ဒေါ်ပန်းနုရောင်ပဲ
နေတော့သည်။ ဒေါ်ပန်းနုရောင်ပြေးထွက်သွားပြီးသည့်နောက်မှာ
မှာလည်း အိပ်ခန်းထဲ ဒါလဟောပြေးစင်သွားသူက အိုးကြယ်ထဲ
ပဲနို့ သက်မြင်းချသူမှာ ဒေါ်မြပန်းခြယ်ပဲ ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ထူးဆန်းတဲ့စိုက်ဆိုင်မှများကြောင့် အံ့ဏားသင့် မှင်ထာ
သွားခဲ့ရတာပါ။ ဒါကြောင့် သမီးက အခုတလော သူမကိုထူးဆ
တဲ့စကားတွေဆိုနေတာပါလားဆိုတာ လုံးဝသဘောပေါက်သွား
သည်။

အိပ်ခန်းထဲမှထွက်ပေါ်လာတဲ့ သမီးရဲ့ ရွိုက်သံသဲ့သဲ့ဖြော
သူမမှာ အလိုလိုနေရင်း ကျန်းသျှော်ပြီးဖြစ်သွားရကာ ဆိုဟန်
ပုံပျက်ပန်းပျက် ဝန်းခနဲထိုင်ချလိုက်မိပါတော့သည်။

အခန်း (၁၇)

“မေမေ့ကို ဆေးရုံတင်ထားရတယ်”

ဆိုတဲ့ ဩရသရဲ့ အမှတ်တမဲ့စကားက သူမရဲ့ စိတ်နဲ့ခန္ဓာကို
ခပ်စစ် လွင့်ပျံ့သွားပေပါင်း၊ စိုးရိမ်သွားမိ၍ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ
မသိဘဲ မေးပစ်လိုက်ချင်ပါသော်လည်း နှုတ်မမှထွက်ဝံ့။

သို့သော် အကင်းပါးတဲ့ဩရသက သူမရဲ့ မှတ်နှာကံကိုကြည့်

“အိပ်တော့ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဝတ်လွှာကတော့
အိမ်လွန်ပြီး မေမေ့နားက မခွာတော့ဘူး။ ဝတ်လွှာ စိုးရိမ်ရင်

၁၉၈ ☆ မယ်နိုင်

လည်း ဖိုးရိမ်စရာပဲ။ မေမေက ဝတ်လွှာလိုမဟုတ်ဘူး။ သိပ်ကျွန်းတာ”

ဒါဆို ဒီတီဇွန်က သူမကြောင့်ပါ။ သူမပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေက မေမေအပေါ် သိပ်လွန်ကဲသွားပြီလား။

“ငါ ဒီနေ့စောစောပြန်ဖြစ်မယ်။ အေးရုံဝင်ဦးမယ်လေ။ မလိုက်ဦးမှလား”

“ငါက ဘာကိစ္စနဲ့လိုက်ရမှာလဲ”

“သိဘူးလေ။ နင်များလိုက်ချင်မလားလို့ပါ။ တဲ... ငါ့မယ်။ နင်လည်းစောစောပြန်ဦး။ လျှောက်လေမနေနဲ့”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပီပေမယ့် အတွေးတို့က ထွက်လာတာတွေက အမှန်တကယ်တော့ သြရသနဲ့ ပန်းဝတ်လွှာက မေမေသွေးသားမကော်ဝပ်ကြသူတွေ။ သံယောဇဉ်သက်သက်လူသားသား။ သူမကသာ လောကမှာ တစ်ဦးတည်းသောမေမေသမီးအကြီးဖြစ်ပါရဲ့နဲ့ သူမဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ။

ပန်းဝတ်လွှာကတောင် စိတ်ပူပြီး စောင့်ရှောက်နေပါတယ်တော့ မေမေရဲ့အခြေအနေမှာ သူမဘာမှမဆုံးဖြတ်နိုင်ခင်မှာပဲ တက္ကစိတစ်စီး ငှားပြီးနေပါပြီ။ အခြေအနေကို သြရသက ချက်ခတ်

သိလိုက်သည်။ ဒါကြောင့်ပင် ပြတ်ကျန်လုလု တက္ကစိတစ်စီးကို အရောက်ဆွယ်ကာ ခေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာတော့ သြရသနဲ့နှုတ်ခမ်းစွန်းမှာ ကျေနပ်ပြုံးကြီးမင်းမူလျက်ပင်။ သူတားပေါ်ကဆင်းပြီးချိန်ထိ ထိုတက္ကစိထဲမှ ဘာအရိပ်အယောင်မှ ထွက်ဝေါ်မလာသေး။ သူ မသိလိုက်မသိမှာသာပင် အဆောက်အဦကြီးထဲ လှမ်းဝင်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုအချိန်ထိ သူမမှာ သြရသနောက်လိုက်ရန်သင့်မသင့် မဆုံးဖြတ်နိုင်သေး။

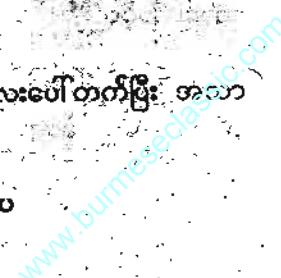
“အစ်မ... အစ်မ၊ ဒီအတိုင်းထိုင်နေတော့မှာလား”

“အင်း... အဲ... ခြေ”

ဟု အိုးတိုးအမ်းတမ်းလေးဆိုကာ တားကံခါးဖွင့်ဆင်းမည်အပြု၊ အဆောက်အဦကြီးထဲမှ ဘွားခနဲပေါ်လာခဲ့တဲ့ပန်းဝတ်လွှာရဲ့ ဗျက်နှာလှလှကြောင့် သရဲတွေ့လိုက်သူတစ်ဦးနယ်။ သူမက စောစောကကားထဲ အလှင်အမြန်တိုးဝင်သွားပြန်သည်။ စာမိယောက်တည်းချိတ်ချတိုနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသောသူမကို ကာအာရာက စိတ်မရွည်နိုင်တော့၍ ကျွတ်ခနဲစုပ်သပ်လိုက်သည်။

“ခဏလေးပါရှင်... ခဏလေး”

ပန်းဝတ်လွှာက သူမ၏ကားနိနိလေးပေါ်တက်ပြီး အသာ

မောင်းထွက်သွားတော့မှ သူမက ကားပေါ်မှ တုတ်ချောင်းချောင်း
လေး ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။ ဆင်းလာခဲ့မိမေမယ့် သူမဘယ်သွားလို့
ဘယ်လာရမန်းမသိနိုင်သေး။ ရွှေဆက်သွားရကောင်းမိုး နောက်
ကြောင်းပြန်ခေါက်ရကောင်းမိုး ဒီတုတ်ချတုတ်နှင့်။

ထိုစဉ် သူမရွှေမှာ ဘာစားရောက်စွဲမုန်းမသိ ဝိုးတဝါးပြတ်
လျှောက်သွားတဲ့ဒြရသရဲ့ အခိုင်သဏ္ဍာန်ကြောင့် ဩရသထွက်လာ
ခဲ့သော အခန်းတံခါးကို မှရဲတရဲလေးချောင်းကြည့်လိုက်စဉ် သူမ
ထိတ်လန့်သွားရသည်။

အကြောင်းမှာ ဆေးပိုက်စာန်းလန်းနှင့် အိပ်ရာပေါ်မှာ ခွေ
ခွေလေးငြိမ်သက်နေသော ဒေါ်မန်းနုရောင်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ မြင်
ကွင်းကြောင့် သူမရဲ့စိတ်တွေ ဘယ်လောက်တောင်ပြောင်းဆန်သွား
မုန်းမသိ။ သူမခြေလှမ်းတို့ ခုတင်ဘေးနားရောက်ခဲ့တာကိုပင် သူမ
ကိုယ်သူမ မသိလိုက်။ သူမက အန်တီလို့သာ စွဲစွဲမြဲမြဲခေါ်နေသော
အဖို့သမီးတစ်ယောက်အတွက် နှုတ်ပျက်ဝန်းက အရည်ကြည်တို့
ဘာကြောင့်လျှံထွက်နေရတာလဲ။

စွမ်းလျှော့ပြေကုနေသော လက်ချောင်းဖွေးဖွေးလေးတွေ
ကို သူမ မရဲတရဲလေးတို့ထိမိလိုက်ပြီးမှ လက်ဖျားကိုပြန်ရှုပ်သိမ်း

သိုက်သည်။ ဖျော့သောစွာ မေးစက်နေသော ကျက်သရေရှိတဲ့ မျက်
နှာညှိုးညှိုးကိုသာ စိတ်ကြည်ရင်း မျက်ရည်ဥကြီးများသာ စာသွင်
သွင်ဖိကျနေပြန်တော့သည်။ သူမသတိလတ်လွတ် တစ်မိန့်သိမိခွဲစိတ်
ငိုနေပြန်သည်ထင်ပါ၏။

“အိုးကြယ်လင်း”

အသံတိုးတိုးလေးခေါ်သံက သူမကိုချောက်သွားသွားစေပါ
၏။ သူမက အခန်းထဲခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ နှိုးဝင်ခဲ့မိတာတို့ပဲ။

“ရသ... ငါ”

ခွဲက်ကြီးတင် ငိုခွဲက်နေသော သူမလေးက သူ့ရင်ခုန်သံ
စောင်းကြီးတွေကို အညင်သာဆုံးနှင့် အမြင်းရှုဆုံး ခြိတ်ခတ်သွားခဲ့
ပါတော့သည်။ မျက်ရည်ဥတွေတို့ခိုနေတဲ့ သူမမျက်ဝန်းလှလှကြီး
တွေကို သူ့မရွှေရင်နိုင်တော့။ သူမမျက်ဝန်းမှတစ်ဆင့် သူမရဲ့ရင်
တွင်းခံစားချက်များက သူ့နှလုံးသားတို့ အလိုလိုကူးစက်လှလှသလို။

“အဲဒါ ငါ့ကြောင့်ထင်တယ်”

အသံတုန်တုန်လေးနဲ့ မှတ်မရဲလေးပြောလာချိန်မှာတော့ သူ
နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ပြီ။ သူမခန္ဓာကိုယ်လှလှလေးကို
သာ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ ဆွဲသွင်းထားမိပါတော့သည်။

စကားသံသို့သို့ကြောင့် မွေးစက်နေသော ဒေါ်ပန်းနုရောင်
နိုးထနေခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် မပီပီတဝါးတွေ့လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းလည်း
ကြောင့် ပွင့်ချင်နေခဲ့သောမျက်ဝန်းများကို ပြန်ပိတ်ချပစ်လိုက်
သည်။

...သေချာသည်။ သူမနှုတ်ခမ်းစွန်းလေးမှာ အပြန်လေး ထေ
သွားလိမ့်မည်။

အနု (၂၀)

“အိုးကြယ်လင်း... နင်ကို မေမေက တွေ့ချင်လို့တဲ့”
ဩရသရဲ့ စကားသံက သူမအတွေးစတိုကို ကန့်ကွက်လျား
ဖြစ်သွားစေပါသည်။

“နင်လိုက်ခဲ့မယ်မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း... ငါမတွေ့ချင်ဘူး”

“နင်မလိမ်ပါနဲ့၊ နင်တွေ့ချင်နေပါတယ်။ သာကြောင်း
ကြောင်း နင် ငါ့ကိုမေးချင်နေတာပါ”

“ဟင့်အင်း ငါကကယ်မတွေ့ချင်တာပါ”

www.burmeseclassic.com

“ရပါတယ်၊ နင်ညှာပါ။ ဒါပေမဲ့ နင့်စိတ်ကိုနင်တော့ မညှာ
မိစေနဲ့။ အဆိုးမှာ နင်သိပ်ခံစားရလိမ့်မယ်”

“ငါ့ဘဝက ခံစားရတာတွေကြားထဲမှာ နေသားကျပြီးသား
ပါ။ ထပ်ခံစားရမှာကိုလည်း ငါမကြောက်တော့ဘူး”

“အိုးကြယ်လင်း”

“နင်သဘာဝကျကျပဲ တွေးပေးကြည့်ပါ။ သူ့မှာက နင်တို့တွေ
နဲ့တယ်။ မေမေ့မှာက ငါတစ်ယောက်တည်း။ ငါနဲ့ဝေးခဲ့ရတဲ့သက်
တမ်းက မနည်းတော့ပါဘဲနဲ့။ သူ နင်တို့တတွေနဲ့ ကောင်းကောင်း
အသက်ရှင်နေထိုင်ခဲ့တာပဲ။ မေမေ့မှာသာ ငါမရှိရင် ငွေရလိမ့်မယ်။
အဲဒါတာဖြစ်လို့လဲလား။ သူထက် မေမေ့က ငါ့ကိုပိုချစ်လို့ပဲ။
ငါ့ရင်ထဲမှာ အေအောင်ကြေကွဲဝမ်းနည်းသွားပါစေ။ ငါ မေမေ့ကို
တယ်တော့မှ ကျောခိုင်းမသွားဘူး။ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်က ငါ့ရင်ထဲမှာ
ဆယ်နှစ်လုံးလုံးရှိခဲ့တာပဲ အမြစ်တွယ်နေခဲ့ပါပြီ”

သူ့ရင်ထဲ အနေခတ်လှပါပြီ။ အရင်တလို သွတ်လတ်မြို့ကြ
နေတဲ့အိုးကြယ်လင်းက အယ်ဆီရောက်သွားခဲ့ပြီလဲ။ သူမချက်မှာ
မှာ တွေဝေမှုတွေ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေပါသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ သူမ
လေးအပေါ် လေးနက်စွာကရုဏာသက်သွားမိသလို။

“ငါ နင့်ကိုပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ပထမအပေကိုချစ်တယ်။ ဒါ
ပေမဲ့... စိတ်နာတယ်လို့”

“သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာ နိုင်လုံတဲ့အကြောင်းပြချက်က ခွဲ
ကြစမြဲပဲ”

“ငါ့အတွက် အကြောင်းပြချက်မလိုဘူး။ အဲဒီအကြောင်းပြ
ချက်တွေကိုလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး”

“နင့်စကားလုံးတွေထဲမှာ မေမေ့ကို နာကြည်းနေတာတွေ
ငါတွေ့နေရတယ်။ မေမေ့ကို မနာကြည်းပါနဲ့။ ငါ့ကိုသာ နင်အမြစ်
တင်လိုက်ပါတော့”

“ဟင်၊ဘာလဲ ဘာကြောင့်လဲ။ ဒါတွေက နင်သဘောမပေါက်
ခင်တုန်းက ကိစ္စရပ်တွေပါ”

“ငါ့နင့်ကိုပြောခဲ့ဖူးတယ်မယုတ်လား။ မေမေ့က ငါ့ကိုမဝါ
လက်နှစ်လုံး၊ ပန်းလက်နှစ်သစ်ကရွယ်တည်းက စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ
ပါလို့။ အဲဒီတုန်းက မေမေ့က အတိတ်မေ့ရောဂါလည်းမပါ။ သူ့အတိတ်
ကိုလည်း သတိရသွားရော။ ငါ့ခွဲဝေပေးနားက မေမေ့နဲ့သူ့ထွက်
ပြေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့စာယ်။ နင့်ဆီသွားဖို့ကြိုးစားတဲ့အချိန်တိုင်းလည်း
ငါ့ကြောင့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ အမြစ်တင်မယ်ဆိုရင် အင်္ဂါ့ကရား

ခဲက ငါပါ။ ငါကပဲ အပြစ်ရှိဆုံးလူပါ။

“ငါစိတ်ကို ငါနားမလည်ဘူးဩရသေ။ ငါစိတ်ကို ငါ မသိနိုင် သေးသရွေ့ ငါဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့ချင်ဘူး။”

“နင့်ကို ငါ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင် မှန်မှန်ကန် ကန်ဆုံးဖြတ်နားလည်ဖို့ ငါမျှော်လင့်တယ်။”

သူတို့နှစ်ဦး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လေးနက်စွာစိုက်ကြည့်ဖြစ် သွားကြသည်။ ထိုအချိန်လေးအတွင်းမှာ လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်သို့ ဖြာ စေကူးယက်သွားရပါသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို အဝေးတစ်နေရာမှ ငေးကြည့်နေသူမှာ ပန်း ဝတ်လွှာပုံဖြစ်တော့သည်။ သူမရင်ထဲမှာ နိုးကြီးများစွာတို့ ဖြိုခွဲပစ် ခွင်းနေပါပြီ။

သူမသိပ်ကြိမ်ချင်ခဲ့သောမေမေရဲ့သမီးရင်းက အိုးကြယ်လင်း တဲ့။ သူမရင်ထဲ နာကျင်သွားရသည်။ သမီးရင်းကိုရှာဖွေမျှော်လင့် ခဲ့သောမေမေက အခုဆို သူမကိုအရင်လိုချစ်ဦးမှာလား။

အရင်က ဘာမှမသိသေးခင်တုန်းကတည်းကတောင် အိုး ကြယ်လင်းအပေါ် ငြိတွယ်နေသော ဩရသေကရာ မေမေသမီး ရင်း အိုးကြယ်လင်းထက် သူမကိုခင်တွယ်ဦးမှာလား။

သူမရဲ့ဘယ်ဘက်ရင်စုံတစ်ဖက်က နာကျင်လာရသည်။ နာ ကျင်လွန်းတဲ့ဝေဒနာကြောင့် ရင်ဘတ်ကို လက်ကလေးနှင့်အသာ အသာဖိကပ်ထားလိုက်သည်။

သူမမျက်ဝန်းထဲမှာတော့ မျက်ရည်တို့က ဒလတောသွန်းကျ နေပါ၏။ ကံကြမ္မာဟာ သူမအပေါ်ရက်စက်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ ယက်ဆောင်လေးတော့ ပေးသင့်ပါသေးတယ်။ အခုတော့ သူမဘဝ က ဗလာချည်းသက်သက်။

အမေပါလို့ ခံယူထားမိသူကလည်း စာခြားလူရဲ့အမေတဲ့။ စွယ်တာသူပါလို့ခံယူထားမိပြန်သူကျတော့လည်း တွယ်တာသူနဲ့ ဖိတ်ဟာ တခြားလူတစ်ယောက်ထဲပဲပေးမှာ။ ဒါဆို သူမရဲ့အသက်ရှု ခြင်းက ဘာတဲ့လဲ။ သူမရဲ့ရှင်ဆန်ခြင်းက ဘာတဲ့လဲ။

အလကားသက်သက် လူတွေရဲ့ခံစားချက်ကို ကန့်လန့်တိုက် ခိုလား။ ပြီးတော့ သူမတွယ်တာရပါတယ်ဆိုသော သိပ်ချစ်တဲ့မေ မေ၊ မေမေရဲ့မျက်ရည်တွေ၊ ကြိတ်ငိုနေတဲ့မေမေရဲ့မျက်ရည်တွေ ထာ သူမနုလုံးသားကိုနာကျင်စေပါသည်။ သူမဘာလုပ်သင့်သလဲဆို တာ ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်တော့။

အိုးကြယ်လင်းနဲ့ဆုံစည်းစေခြင်းတို့လည်း ကံကြမ္မာ ကိုအပြစ်

၂၀၈ ☆ ဖယ်ဒိုင်

တင်မိသလို၊ ဘိုးကြယ်လင်းကို ခင်မိမင်မိတဲ့ သူမရဲ့စိတ်ကိုလည်း
သူမအပြစ်တင်မဆုံးတော့။

ဘိုးကြယ်လင်းကို သူမခင်ပါသည်။

သို့သော် ဘိုးကြယ်လင်းကို မုန်းသည်။

သူမ မချိုင်တော့တာမှန်သမျှကို စိုင့်ဆိုင်ထားလို့လား၊
မေပေ့ကိုမျက်ရည်ကျအောင်လှုပ်ပြီး ရသကို သောတတွေ

ပေးလို့လား။

ဒါကို သူမမသိ။

သူမသိတာ ဘိုးကြယ်လင်းကိုမုန်းမိတာပါပဲ။

အနား (၂၅)

“မေမေ”

“ဟင်... သမီး၊ လာလေ”

ခေါ်သံတစ်ခုကိုသာ အသံဖြင့် တံခါးဝမှာရပ်နေသူ
တော်လွှာတို့ ခေါ်ငင်လိုက်သည်။

“တော်လွှာကိုပြောပြနေကျ ပုံပြင်ထဲက နတ်သံ
အယ်သူလဲဟင်”

သူမမျက်ဝန်းများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရုံသာ
ဘာ ဘာမှန်းမသိသေးခင်မှာပင်...

www.burmeseclassic.com

“အိုးကြယ်လင်းမဟုတ်လားဟင်”

“သမီး”

“ရပါတယ် သမီးက ဘယ်လိုမှမနေပါဘူး။ ဝတ်လွှာ ခီမီသား စုထဲဝင်ကတည်းက အပြည့်ခံသက်သက် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ပါ။ မေမေ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရသရဲ့ အခြင်မှာ ဝတ်လွှာကို မေမေ သမီးရင်း လိုထင်ခြင်စေခဲ့လို့ပါ။ ဝတ်လွှာက ဧည့်သည်ပါမေမေ အိုးကြယ်လင်းက နေရာမှန်မှာ ရှိသင့်သူပါ”

“မဟုတ်ဘူးသမီး”

“မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သမီးပြောတာတွေ မှားနေတာလား။ ဒါကြယ်လင်းမဟုတ်တာလား။ အဲဒီလိုဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာနော် ဝတ်လွှာ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးတယ်။ မေမေသမီးရင်းက ဝတ်လွှာကြီး နေရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့”

“သမီးဟာလည်း မေမေသမီးပါပီ”

“မေမေပြောတဲ့ပုံပြင်ထဲက နတ်သမီးလေး ဝတ်လွှာသိပ်ကြီး ဖူးချင်ခဲ့တယ်။ ဝတ်လွှာ ဘယ်ကော့မှဖြစ်ခွင့်မရှိတော့ဘူးပေါ့နော်”

“သမီးရယ်”

“မေမေ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခြောက်သွေ့နေတဲ့ဝတ်လွှာ”

ရဲ့ဘဝက မေမေနဲ့မှ စိတ်ပြည်လာရလို့ပါ။ ဝတ်လွှာ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းမှာနေတုန်းက စာတစ်ပိုဒ်ဖတ်ဖူးတယ်။ သေသွားခဲ့ရင် လည်း မြေကြီး၊ ရှင်သန်ခဲ့ရင်လည်း ကောင်းတင်၊ စံစားခဲ့ရင်လည်း ဝိမာန်တဲ့။ မေမေက ဝတ်လွှာအတွက် ဝိမာန်ကြီးပါ။ ဆောင်းတင် အဖြစ်လည်း ခံစားခွင့်ပေးတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မေမေ”

သူမရဲ့ငိုခိုက်သံက ဒေါ်ပန်းနုရောင်ရဲ့ရင်ထဲက အနက်ပိုင်း ဆုံး နှလုံးသားတစ်လွှာကို ထိုးဖောက်ပစ်ခွင့်အူးပါင်း။

ဒေါ်ပန်းနုရောင်ရဲ့ရင်ထဲမှာ တွေ့စေ့တွေနှင့် လေးလံ ပိ တျပ်နေသည်။

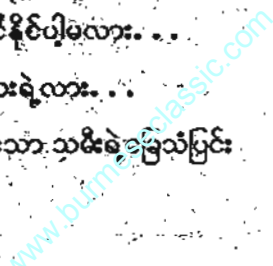
တစ်ခုခုကို ဆုံးရှုံးပြီးမှလည်း တစ်ခုခုကို ရယူလတ်ခံထား ချင်။

ရောဝါသည်သမီးလေးဝတ်လွှာကိုလည်း သိပ်ချစ်ပါသည်။ သို့သော် ရင်းမှဖြစ်သော သမီးအိုးကြယ်လင်းကိုလည်း ရင်ခွင် ထဲမှာ နွေးထွေးစေချင်လှသည်။

သူမနှစ်ဖက်လုံးကို မြဲမြံစွာဆုပ်ကိုင်နိုင်ပါ့မလား...

သူမကိုယ်သူမရော လှကြည်နေသေးရဲ့လား...

သို့သော် အခန်းထဲမှပြေးထွက်သွားသော သမီးရဲ့ခွဲခြားသံပြင်း

မြင်းက သူမနည်းသားကို တစ်ဆစ်ဆစ် နာကျင်အံ့ခဲ့သွားစေပါ၏။

အင်း (၂၂)

“သမီး”

ဒီအသံကို သူမအလွတ်ရနေပါသည်။ သို့သော် သူမလှည့်
မကြည့်ပါ။ သူမလှည့်ကြည့်လိုက်ရင် သူမနည်းသားတစ်ခုလုံး ကစဉ့်
တလျားနဲ့ ဆောက်တည်ရာမဲ့ဖြစ်သွားမှာပဲလို့ပါ။

“ကျွန်မနာမည် အိုးကြယ်လင်းပါ”

“သိပ်လှပါတယ်။ ဒီနာမည်က သိပ်လှပါတယ်။ ကြယ်လေး
တစ်စွင့်လို့တောက်ပနေတာပေါ့နော်။ အဲ့ဒီနာမည်ကို ဘယ်သူပေး
ခဲ့တာလဲသိလား”

သူမဘယ်တုန်းကမှ မသိခဲ့ဖူးတဲ့အကြောင်းအရာမို့ ရုတ်တရက်စူးစမ်းမိသွားသည်။

“သမီးရဲ့ဖေဖေ ကိုဖုန်းခိုင်းပေါ့”

ဖေဖေဆိုသောစကားလုံးကြောင့် သူမရင်ထဲ ထိရသွားရပါသည်။ ဖေဖေဟာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲဆိုတာ သူမနုလုံးသားထဲမှာ အမျိုးမျိုးပုံဖော်ကြည့်ခဲ့ဖူးလို့ပါ။

“သမီးက သမီးဖေဖေနဲ့သိပ်တူတာ။ သမီးငယ်လေးတုန်းက အိုးလေးလို လုံးဖောင်းဖောင်း ပြည့်ဝန်းဝန်းကြောင့် အနာဝတိမှာ ထွန်းလင်းတောက်ပအောင်လို့ အိုးကြယ်လင်းလို့နာမည်ပေးထားတာ။ သမီးမမှတ်မိလို့ပါ။ မီးတောက်မီးလျှံတွေကြား ကူးယှက်နေတဲ့ မေမေ့ကို သမီးမမှတ်မိလို့ပါ။ ငါ့သမီးလေးက ဘယ်လိုလုပ်မှတ်မိဦးမလဲ။ အဲဒီချိန်တုန်းက သိပ်ငယ်သေးတာကိုး”

သူမမှတ်ဝန်းထက်မှာ ပြည့်အိုင်နေသောမျက်ရည်မှန်လေးတွေကို လှူမြင်မခံပါ။ ခေါင်းကိုသာသွင်သွင်ငုံ့လျက်။

“မေမေသိပ်စမ်းနည်းခဲ့ရဖူးတယ်။ သမီးက မေမေ့ကို အန်တီကြီး ပြန်ပါတော့တဲ့ မေမေဟာ သမီးရဲ့အမေရင်းပါသမီးရယ်။ သမီးမေမေ့နောက်ပြန်မလိုက်ဖူးဆိုရင်တောင် အန်တီလို့မခေါ်ဖူး

မိနဲ့။ မေမေလေ၊ မေမေသိပ်ခံစားရလို့ပါ”

သူမထဲပါးမှ ငိုရွှက်သံသဲ့သဲ့က မထင်မှတ်ဘဲထွက်ပေါ်လာရသည်။ ဒေါ်ပန်းနုရောင်က ငိုရွှက်နေသောသမီးရဲ့ခေါင်းကလေးကို ဇွတ်ဖွတ်သပ်ပေးလိုက်သည်။ ကိုယ်မွေးခဲ့တဲ့သမီးပဲ။ သမီးရင်ထဲကခံစားချက်ကို သူမဖတ်တတ်တာပေါ့။

သမီးရင်ထဲက ခွန်တွဲနေတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်နှစ်ခုကိုလည်း သူမသိမြင်ခံစားရပါ၏။ ကံကြမ္မာ၏လှည့်ကွတ်တစ်ခုကို မနှစ်မြို့မိလေမယ့် သမီးရဲ့ဆုံးဖြတ်တစ်ခုကိုတော့ ငုံ့လင်စွာမျှော်ထင်နေမိပါ၏။

သမီးက သူမမေမြယ်ကိုလည်း သိပ်တွယ်တာနေတာပါလားဆိုတာလည်း သူမနာကျင်စွာခံစားသိရှိမိပါသည်။ သမီးရင်ထဲမှာ ငလောင်ဆူနေခဲ့မယ်ဆိုတာကိုသိသိကြီးပေမယ့် ဆွဲတဲ့လက်တစ်ဖက်ကိုမလွှတ်ချင်တော့။

သမီးကတော့ မျက်ရည်တွေအရွှံ့သားနှင့် သူမတို့မှင်လက်စွာကြည့်လာပါသည်။ သူမရင်ထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှမမြစ်ပေါ်ဖူးသောအင်အားတို့ဖြစ်ထွန်းလာရသည်။ သမီးရဲ့မျက်ရည်တွေက သူမကိုမမုန်းပါဘူး အသိအမှတ်ပြုပါတယ်ဆိုတာ သက်သေခံတော့မတုတ်ပါလား။

ကျေနပ်ပါတယ်သမီးရယ်။

ဒီလိုလေးနဲ့တင် မေမေရင်ထဲနေလို့ရနေပါပြီ။ ထိုအချိန်မှာ တော့ ကျွန်ုပ်ပါအောင်ငိုနေသောသမီးကို ဒေါ်ပန်းနုရောင် တွေ့ပွဲထားမိပါတော့သည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို အဝေးတစ်နေရာမှစောင့်ကြည့်နေသော ဒေါ်မြနှင်းခြယ်က တွေ့ရှိသွားခဲ့ပါသည်။

သူမရင်ထဲက သယ်လာတာတွေ ရောက်ပျက်ဆုံးရှုံးသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူမနှလုံးသားတစ်ခုလုံး အစိတ်စိတ်အစွာ ကွဲအက်ကြေမှုသွား၍ နေမရနိုင်တော့။ ထိုမြင်ကွင်းကို သူမနှလုံး သားနဲ့လည်း မကြည့်နိုင်တော့သလို မျက်ဝန်းနဲ့လည်း မကြည့်နိုင် တော့ပါ။

သူမဟာ တကယ်ပဲ သမီးရဲ့ပျော်ရွှင်မှုအတွက် ခလုတ်စာနံ သင်းဖြစ်နေပြီလား။ သမီးလေးသာ အပင်တစ်ပင်ဆိုရင် သူမက ကျိုးကျေပျက်စီးစေတဲ့ မှန်တိုင်းကြီးပေါ့။

သမီးရယ်... မိခင်ဆိုတာ အဖြည့်ခံပဲဖြစ်သင့်သူပါ။ မေမေ ရဲ့ဘဝကိုသာ သမီးက အဖြည့်ခံဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် ဘဝဆိုတာဆို ကို မေမေမရှိချင်တော့ပါဘူး။

သမီးသာ လိုရာကိုပျံသန်းချင်တယ်ဆိုရင် မေမေက တောင် ဝံတစ်ပုံပဲဖြစ်လိုက်ချင်တာပါ။ အခုတော့ ပျံတက်ဖို့ကြိုးစားတိုင်း လေးပင်စွာပြုတွယ်နေတဲ့ခဲတစ်လုံးပဲဖြစ်နေရပါလား။

သမီးသာ ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် မေမေအသည်းနှလုံးတစ်ခုလုံးတို့ နင်းချောသွားလိုက်စမ်းပါ။ မေမေရင်တော့ ထိုးကျွေးပြီး ပြုရယ်နေ ပါ့မယ်။

ထိုအခါမှာတော့ မျက်ရည်ပူစီးကြောင်းကြီးများက အတိုင်း အဆမဲ့ ဒလဟောသွန်ကျလာပါ၏။

သူမမျက်ဝန်းတွေကတော့ ခိုင်မာတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချ ပြီးနေပုံ။

www.burmeseclassic.com

အနား (၂၃)

“အိုးကြယ်လင်း... ငါ့ နှင့်တို့ပြောရောသိသော်
ဆိုသောစကားတစ်ခွန်းတည်းကြောင့်ပင် နောင်တစ်ခွန်း
သို့ရောက်လာခဲ့သည်။ သူမ သိပ်အံ့ဩသွားရသည်။ နောင်တစ်ခွန်း
ခိုင်းဆိုလိုက်သောနေရာက သူမဘယ်လိုမှတွေ့သောအခါ
ဖြစ်နေလို့ပါ။

အရိပ်အာဝါသကောင်းသောအပင်ကြီးများနှင့် သစ်ပင်များ
တည်ရှိနေသော သီလရှင်ကျောင်းတိုက်ဖြစ်နေသော သူမ
သွားတော့ သစ်ရွက်မြောက်များကို စောင်းတင်နေကြောင်း

သောပန်းဝတ်လွှာကို အဆင့်သင့်တွေ့လိုက်ရသည်။

ပန်းဝတ်လွှာက သူမကိုမြင်မြင်ချင်း ပြုံးပြုလာသည်။ ထိုအပြုံးက ဖျော့တော့လွန်းနေ၍ သူမအမှန်တကယ်ပင် သံသယဖြစ်သွားမိသည်။

“ပန်းဝတ်လွှာ... နင်နေကောင်းရဲ့လား”

“အခုတော့ ကောင်းတယ်”

“ဟင်း... နင့်စကားကြီးတလည်း”

“မတင်တကျဖြစ်သွားတာလား၊ ဒီလိုပါပဲဟာ၊ ဘဝဆိုတာ အပြုမတင်မကျက်စွရပ်တွေနဲ့ ဒွန်တွဲဖြစ်တည်နေတာပါ”

ထူးဆန်းလှတဲ့ ပန်းဝတ်လွှာရဲ့စကားကြောင့် သူမအမှန်တကယ်ပင် သံသယကြီးဝင်လာရသည်။

“ဘဝဆိုတာ တကယ်တော့ ဝင်ယက်ကြီးပဲ၊ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတာ၊ အတိမ်အနက်ကိုလည်း မခန့်မှန်းနိုင်သလို၊ ရင်ဆိုင်ဖို့လည်း ခက်ခဲလှတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မပြတ်ကျော်ပြန်ရင်လည်း ခရီးမပေါက်ဘူး”

အခုချိန်ထိ ပန်းဝတ်လွှာရဲ့စကားအနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သူမမသိနိုင်သေးပါ။ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။

“အိမ်ခြောင်တစ်ကောင်ဟာ သူ့သွားလာကျင်လည်ကျက်စား ဖို့ နဲ့ရဲတစ်ခုကို အမှီသဟဲပြုရတယ်၊ ငါက အိမ်ခြောင်တစ်ကောင် ဆိုရင် နဲ့ရဲက ဘယ်တာဖြစ်သင့်သလဲ”

“နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ ပန်းဝတ်လွှာ၊ ငါ ဘာမှနားမလည်ဘူး”

“နင် နားမရွင်းတာပါ၊ နားလည်နေပါတယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ဖိဝိန်ကြော့သွားပြီဆိုရင် ဘာမှလုပ်ခွင့်မရှိတော့ဘူး၊ အချစ်အမှန်းဆိုတာလည်း သူ့မှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဖိဝိန်မကြော့ခင်ကာလမှာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုတော့ လုပ်သွားသင့်တယ်”

“နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ မန်ဆတ်လွှာ”

“ငါက မိရင်းဖရူငါတွေကိုတောင်မသိတဲ့ မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေက ငါ့ကိုအသိုက်ခွဲဝေးခဲ့တယ်၊ ငါပျော်ရွှင်ခဲ့ရပါတယ်၊ အဲ့ဒီကာလလေးတွေဟာ ဘာနဲ့မှမထွက်နိုင်လောက်အောင်ဝါပဲ၊ တွယ်တာရာမဲ့ဘဝမှာလည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုနွှိတ်ခဲ့ဖူးသလို၊ အသိုက်အမြုံနဲ့ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ဘဝမှာလည်း ရယ်သံတွေ ဖို့လွင့်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဘဝဆိုတာ နိမ့်ချည်တစ်ဖန် သာ့ချည်တစ်လှည့်တဲ့၊ ငါ ထပ်ပြီးမငိုချင်တော့ဘူး၊ ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ အေးချမ်း

သွားချင်တယ်”

ဆိုလိုချက်ကို အခုမှ သဘောပေါက်စပြုလာသလိုတော့ လာသည်။

“မေမေ့ကို ငါသိပ်ချစ်တယ်။ လူမသိအောင် ကြိုတင်နဲ့ မေမေ့ရဲ့ မျက်ရည်တွေက ငါ့နှလုံးသားကို ဆွဲဆုတ်လွှင့်ပစ်နေသလိုပဲ။ နှင် မေမေ့ကိုလက်ခံလိုက်ပါအိုးကြယ်လင်း”

“ဟင်!”

“ငါ နှင့်ကိုတောင်းဆိုနေတာပါ။ ငါဟာ ဆူးညောင်ခလုတ် ဆိုရင် မာန်စွယ်ချပြီး လမ်းဖယ်ပေးပါ့မယ်”

“ဓဟုတ်ဘူး ပန်းဝတ်လွှာ”

“နှင်သာ မေမေ့ကိုလက်ခံလိုက်ရင် အရာအားလုံးက ဟုတ်နေပြီ။ ငါက မေမေ့ရဲ့ မွေးစားသမီးပါ။ နှင်က သမီးရင်း။ မေမေ့ နှလုံးသားကို ငါ့ထက် နှင်ပိုပြီးသိနိုင်မှာပါ။ နှင့်ကိုတမ်းတနေတဲ့ မေမေ့ကို ငါသနားတယ် အိုးကြယ်လင်း”

“အချို့အချို့ထိစွရပ်တွေကို ရင်ထဲမှာ သိုဝှက်ထားကာ အဆင်ပြေတာတွေလည်းရှိတတ်တာပဲ”

“ငါ နှင့်ကိုသိပ်မုန်းတယ် အိုးကြယ်လင်း။ ဒါပေမဲ့ ငါ အား

အကျရဆုံးလူလည်း နှင်ပဲ။ ငါစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးတာမှန်သမျှ နှင် အပိုင်ကြီးဖြစ်နေခဲ့တာကိုး။ နှင် မေမေ့ဆီလာခဲ့ပါ အိုးကြယ်လင်း”

“ဖြစ်တည်မှုအရာအားလုံးကိုသာ စိတ်တိုင်းကဖြယ်မှုန်ဖြင့် ဆင်နိုင့်ရင် သိမ်ကောင်းမှာပဲ”

“နှင်ဘာဖြစ်လို့ မေမေ့ကို အဲ့ဒီလိုမိမ်းမိမ်းကြီးဆက်ဆံနေရတာလဲ”

“ငါ မေမေ့ကိုမုန်းခဲ့ဖူးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်လောက်စာပေါ့။ ငါ့ကိုပစ်ထားခဲ့တယ်ဆိုပြီး၊ ဒါပေမဲ့ အခုချိန်မှာတော့ ငါ့ကို သိပ်ကောင်းပေးခဲ့တဲ့မေမေ့ခြယ်ရဲ့လက်ကို ငါလွတ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ နှင် ငါ့နေရာမှာ ခဏလောက်လေး နေကြည့်လိုက်ပါ။ နှင် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ။ နှင်က အဲ့ဒီရင်ခွင်ထဲမှာနေလာခဲ့တာ ဆယ်နှစ်သမီးလောက်ကမှပါ။ နှင် ဘယ်လောက်ထိ အဲ့ဒီရင်ခွင်ကိုနှိတ်ငင်သွားသလဲ။ ငါက မွေးတင်းစအရွယ်တည်းက အခုချိန်ထိ။ ဒါဆို နှင်သဘောပေါက်မှာပါ”

“ဒါပေမဲ့ နှင်၊ မေမေ့ကိုအသိအမှတ်တော့ပြုဆင့်တယ်”

“ငါ့ရင်ထဲကို သူမြင်မှာပါ။ သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာ ကန်ပြန် သက်ရောက်မှုဆိုတာရှိတယ်။ ရောင်ပြန်လာတာကိုတော့ နည်းနည်း

ပါးပါးထိခိုက်ခဲစားရမှာပေါ့။

“နင့်နင့်ထဲမှာ အာတွေဖြစ်တည်နေတာလဲဟင် အိုးကြယ်လင်း”

“ငါ့ကိုယ်ငါတောင် အာမုန်းမသိလို့ နင့်ကိုလည်း အာမှပြောမပြနိုင်ဘူး”

“ငါမယ်ပေးဖို့ လိုအပ်တာ”

“အဲ့လိုစေတနာမျိုး ငါ့မှာမရှိပါဘူး။ ငါလာချင်ရင် နင်နဲ့ သည်ဖြစ်စေမရှိသည်ဖြစ်စေ ငါမြင်မှာမထုတ်ဘူး။ ငါ့ဦးနှောက်ထဲမှာ အမြဲစွဲထင်နေတာက မေမေခြယ်ပဲ။ မေမေလက်ကို အယ်တော့ မုလွတ်မှာမထုတ်ဘူး။ တစ်ခုခုကိုပိုင်ဆိုင်ချင်ရင် တစ်ခုခုကိုတော့ စွန့်လွှတ်ရစေခြင်းပဲ။ ငါ မေမေခြယ်ကိုပဲ ခိုင်ဆိုင်ချင်တယ်”

“နင်မေနေမှာစိုးလို့ ငါအသိပေးလို့မယ်။ ငါတို့အရွယ်က မိခင်ရင်ငွေထက် ထုံခြုံမယ့်ရင်ခွင်နွေးတဲ ဝိုင်းဖြစ်သင့်ဘူးလား”

“ဆိုအခါမှာတော့ ပန်းဝတ်လွှာက အိုးကြယ်လင်းရဲ့မျက်လုံး ပြူးကြီးတွေအောက်မှာ မလွှဲသွားမလွန်သွား”

“နင့်ဆုံးပြတ်ချက်သာ မှန်ကန်ခဲ့ရင် အားလုံးငြိမ်းအေးသွားမှာ”

“ငါ နင့်မျက်ဝန်းကိုသိနေတယ် ပန်းဝတ်လွှာ”

“ငါလည်း နင့်မျက်ဝန်းကိုသိနေတယ် အိုးကြယ်လင်း။ ရသရဲ့စိတ်ကိုလည်းသိနေတယ်”

“နင့်ကိုယ်နင်သိဖို့က ဝိုင်းအေးကြီးတာပေါ့”

“ငါ့အကျင့်က မရနိုင်မှန်းသေချာရင် မတပ်မက်စာတ်ဘူး။ ရသက ငါ့ကိုသဲလောဇဉ်ပို့နေတာ။ ငါ့ကိုသနားနေတာ။ အဲ့ဒါ အချစ်မဟုတ်ဘူး။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ငါက ရသဆီက အချစ်ကိုပဲ ရချင်တာ”

“ငါ နင့်စကားကိုနားမလည်ဘူး”

“သဲယော်ဇဉ်ပို့တိုင်း ကြင်နာထိုင်းကသာ အချစ်ဖြစ်ရင် အယ်လောက်ကောင်းမယ်။ အနားလို့ကြင်နာလို့ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြချစ်ကို ငါသိပ်မုန်းတယ်။ မုန်းစရာကောင်းတဲ့အဝတ်မှာပဲနေလာခဲ့တာကြာပါပြီ။ နင့်အနွေးတွေပြည့်လိမ့်မယ် အိုးကြယ်လင်း။ ရသက နင့်ကိုချစ်နေတယ်လေ”

ပန်းဝတ်လွှာရဲ့အက်ရှင်စကားသံက အူမ၏နှလုံးခနဲသံကို တရွှိန်ထိုးပြန်ဆန်သွားစေပါသည်။ အူမခန္ဓာနှုတ် တခြားတို့ဖြစ်သွားရသည်။

အာကြောင့်မှန်းတော့မသိ။ အမှန်တရားဆိုတာလည်း အမှန်းမသိနိုင်တော့သလို၊ ဘယ်လမ်းကိုလျှောက်သင့်မှန်းလည်း မခွဲတတ်တော့။

သေချာသည်။

သူမကမ္ဘာလေး မှောင်မိုက်နေလိမ့်မည်။

အန်း (၂၄)

“မေမေကြီး... ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

ဆိုသော ပိန်သေးရဲ့စကားကြောင့် သူမတွေးဆဆလေး စဉ်းစားမိလိုက်သည်။ ဘယ်က ဧည့်သည်လဲ။

သို့သော် ဧည့်ခန်းထဲအရောက်မှာတော့ လိပ်ပြာလွင့်မထုတ်အံ့ဩသွားရသည်။

“မာမီလေး”

သူမခေါ်သံကြောင့် မြူးပြီးကြည့်လာတဲ့မာမီလေးကြောင့် ဗိုမိုအံ့ဩလာမိသည်။ ဘာတွေလဲ။

တကယ်ပင် နားမလည်နိုင်တော့ပါ။ ဒါ သူမ့သိတဲ့ မြို့နယ်
ခြယ်မဟုတ်တာတော့ သိပ်သေချာလှသည်။

“မင်းတို့အိမ်က အကျယ်ကြီးပဲ။ ဧည့်ခန်းကလည်း ခမ်းခမ်း
နားနားပဲနော်။ ဒါ မင်းနေချင်ခဲ့တဲ့ဘဝတစ်ခုပေါ့။ မင်းကကောင်
ပါတယ် ပန်းနုရောင်။ မင်းမှာတော့ တံကောင်းခြင်းတွေ အများပြား
ရှိတယ်နော်။ မင်းထမိပြီးကကောင်းဦးမှာပါ”

“ရှင်!”

“ငါ့မှာရှိတဲ့တံကောင်းခြင်းကိုလည်း မင်းကို လက်ဆောင်ပေး
ဖို့ ရောက်လာတာ”

“ဟင်! မာမိလေး”

“ငါ့ကို အခုချိန်ထိ မာမိလေးလို့ ရိုရိုသေသေခေါ်ပေးတာ
အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . အဲဒီလိုမခေါ်ပါနဲ့တော့။
မင်းက အထက်ဆုံးက လူတန်းစား။ ငါက အောက်ဆုံးက လူတန်း
ယောက် ငါ မခံယူဘူး။ မင်းရဲ့ပဏာသနတွေက ငါ့ရဲ့နာမ်ပုဒ်ကို
သေးငယ်ပျောက်ကွယ်စေတယ်။ ငါ့မသိလို့မဟုတ်ပါဘူး။ လွန်ခဲ့
(၁၀)နှစ်လောက်တည်းကသိပါတယ်။ ငါ့မိတ်မဲ့ခဲ့မိတယ်။ ငါ့ကိုခွင့်
လွှတ်ပါ ပန်းနုရောင်။ အခုချိန်မှာတော့ ငါ့မှာ ဆက်မိတ်ဖို့အင်အား

တွေ ကုန်ဆုံးနေပါပြီ”

“မာမိလေးရယ်”

“သမီးရဲ့မျက်ရည်တွေအောက်မှာ ငါ့ရဲ့တစ်ဖွတ်ထိုးစိတ်တွေ
အတုံးအဖျားကျွန်းတုန်ပါပြီ။ ငါ့ သမီးကိုဘယ်လောက်ပဲချစ်ပါစေ။
ငါ့စိတ်တွေကိုအလွတ်မပေးတော့ဘူး။ မနက်ဖြန် နှင့်သမီးကို လာ
ခေါ်ပါတော့”

“ဘာ! ဘယ် . . . ဘယ်လို့ . . . တကယ်”

“သမီးက အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့အမျှ သိပ်လှလာတယ်။
ငါလည်းမိခင်တစ်ယောက်ပဲမို့ သမီးကို ပူပန်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
သမီးရဲ့ဘဝဟာ ငါ့ရင်ခွင်ထဲမှာလျှံခြုံနေရမယ်ဆိုတဲ့မာနရဲ့ ထားခဲ့
တယ်။ ငါ့သတိလွတ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းဘတ်ဝေးသွားခဲ့လို့
ကျေးဇူးတင်တယ်။ ဟုတ်တယ် . . . ခြင်္သေ့မှန်ရင် ခြင်္သေ့ကို စား
ဖို့ထုံးစံပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ ငါ့မေ့သွားတယ် ပန်းနုရောင်”

“ပန်းနု ရှိင်းပြခဲ့ဖူးလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ငါကပဲ မင်းကိုတောင်းပန်ရမှာပါ။ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ငှား
ထားခဲ့တယ်ဆိုမှတော့ ပိုင်ရှင်တောင်းရင်ပေးရမှာပေါ့”

“မာမိလေး . . . ပန်းနုလေ . . . ပန်းနု”

“ငါ့ မင်းကိုနားလည်ပါတယ်။ မင်းကိုထက် သမီးကိုပိုနားလည်တယ်။ သမီးက ငါ့ကိုမစွန့်ခွာရက်နေတာပါ။ သမီးက သိပ် ဉာဏ်ရည်ထက်မြတ်တယ်။ ငါက အထီးကျန်ပန်းမို့ သူ့ မပစ်ပယ်ရက်နေတာပါ။ ငါက နားလည်ပေးရမှာပေါ့။ သမီးရဲ့စေတနာကို သိတတ်ရမှာပေါ့။ ငါ့မိတ်မဲ့ခဲ့ပါတယ်။ ငါ့ကိုနားလည်ပေးကြပါ။ ငါဟာ ဘာလဲဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါသိပါတယ်။ ငါသမီးကို မင်းလက်ထဲ ထည့်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားခဲ့ဖူးပါတယ်။ စိတ်ကူးထဲမှာ စွန့်လွှတ်နိုင်သလောက် လက်တွေ့မှာ ချက်ခဲလွန်းနေပါတယ်။ စွန့်လွှတ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း မိတ်မဲ့ချင်မိတာ။ ငါလေ... ငါ”

တအိအိအိချလာသောဒေါ်မြမှန်းခြယ်ကြောင့် သူမနှလုံးသွေးကြောပေါက်လှမှုတတ် ခံစားရပါသည်။ ဒေါ်မြမှန်းခြယ်အင်္ဂါအလံဖြူပြလာပြန်သော်လည်း သူမက လေးလံထုံရီနေမိသည်။ သူမကပဲ အပြစ်တစ်ခုနှင့် ဒွန်တွဲနေပြန်သလို။

“သမီးကို နှင့်လက်ထဲအပ်ပါတယ်။ ငါလေ... ငါအဝေးဆုံးကိုထွက်သွားတော့မှာပါ”

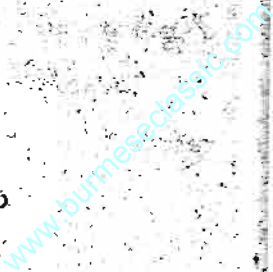
“တားသင့်ပေမယ့်လည်း မတားနိုင်တဲ့အတွက် ပန်းနုကိုခွင့်လွှတ်မိ”

“ကြိတ်ငိုနေတဲ့သမီးရဲ့ရွက်သံက ငါ့နှလုံးသားကိုအရည်ပျော်စေခဲ့တာပါ။ ငါရင်တွဲရကျိုးနပ်အောင် သမီးရဲ့အဝကို အကောင်းဆုံးမွမ်းမံပေးပါ ပန်းနုရောင်။ တစ်ခုခုသာဆို ငါ့ မင်းကိုခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အပြစ်ကြီးကြီးသာပေးလိုက်ပါ မာမိလေး။ မာမိလေးကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရင်ထဲကပါ”

ထိုစကားအဆုံးမှာတော့ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရခက်တဲ့အပြုအမူတို့ ဒေါ်မြမှန်းခြယ်က ပြုလိုက်သည်။ မာမိလေးရဲ့အပြုအမူက တစ်ခုခုကို အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်ထားပြီဖြစ်ကြောင်း သူမချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

သူမ ဝမ်းနည်းရမှာလား။ ဖျော်ရွှင်ရမှာလား။ ရတက်မအေးဖြစ်မိနေတာကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

အင်း (၅)

“သမီး

မေမေ့ကို လိုက်လာပါနဲ့။ မေမေက ဝမ်းနည်းနေသလို ရှာရင်လည်း
တွေ့နိုင်မှာပေမယ့်တော့။ မေမေ ပျော်နေပါတယ်။ သမီးမိတ်ကိုင်ပြသိပ်ပါ
ကြောင် ပန်းနုရောင် ရောက်လာလိမ့်မယ်။ သမီး ပျော်ရွှင်စွာနေရပါ။

မေမေ”

ထိုစာခေါင်းလေးကြောင့် သူမ ဝမ်းနည်းစွာ ခိုကြွေးလိုက်ပါ
သည်။

သူမရင်ထဲမှာ အသည်းနှလုံးမရှိတော့သလို ကူကယ်ရာမဲ့စွာ အမှောင်ထုကြီးထဲ ရောက်ရှိသွားသလိုခံစားလိုက်ရသည်။

“ဘာကြောင့်လဲမေမေရယ်။ ဘာကြောင့်လဲ”
သူမစိတ်လွတ်လက်လွတ်ငိုကြွေးလိုက်မိသည်။
သို့သော် ခံစားချက်တွေက လျော့ပါးမသွားခဲ့ပါ။
“ဒေါက်!... ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် သူမမျှော်လင့်ချက်ရေးရေးလေးနှင့် မျက်ရည်တို့ကို ကမိုက်မိုက်သုတ်လိုက်မိသည်။ မေမေဟာ သူမကို မခွဲနိုင်ပါဘဲနဲ့ ဗွန်... အပြန်လာတာနေမှာပေါ့ဟု လိုရာဆွဲတွေး လိုက်မိသည်။ မေမေကို အပြတ်စိတ်ကောက်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုသော အတွေးနှင့် တံခါးပေါက်ကို ဘုဆတ်ဆတ်ဖွင့်လိုက်စဉ်မှာ...

“ဟင်! ရသ”

ရသက ပန်းခြင်းလေးကိုပိပြီး ဝင်လာခြင်းပါ။ သူမက ရသ ကို မထင်မှတ်ဘဲတွေ့လိုက်ရတော့ အားကိုးရှိသွားသူနယ်။ နှုတ်ခွဲ ငိုချလိုက်မိပါတော့သည်။ သူမကိုမြင်မြင်ချင်းမှာ ရွှက်ကြီးတင် ငိုကြွေးသွားသောအိုးကြွယ်လင်းကြောင့် သူ မြေမကိုင်မိလက်မတိုင် မိဖြစ်သွားရသည်။

“အိုး... အိုးကြယ်လင်း”
“ဟင့်... ဟင့်... ဟင့်”
“ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း”

စကားမေးမရလောက်အောင် ငိုရွှက်နေပါသော အိုးကြွယ် လင်းရဲ့ခန္ဓာလှလှလေးကိုသာ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းထားမိတော့သည်။ သူမရင်ထဲမှာ နားမလည်ခြင်းများစွာတို့ ဖိစီးနေခဲ့ပါ၏။

“မေမေလေ... မေမေ၊ ငါ့ကိုထားသွားပြီ”

“ဟာ... နင်ကလည်း အဲဒါဝမ်းနည်းစရာလား။ ရှမ်းပြည် နယ် ခဏပြန်တာနေမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုထားပစ်ခဲ့တာ။ မေမေ ဒီစာစီခါတော့ ငါ့ကို တကယ်ထားသွားပြီ။ ငါ့အိတ်နယ်။ ငါ့ကို တခြားလူလက်ထဲအပ် သွားခဲ့တာ”

“အဲဒါဆို နင့်အမေဆန္ဒကို နင်ဖြည့်ဆည်းသင့်တာပေါ့”

“မေမေက ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တာကို ငါကောင်းကောင်းသိတယ်။ မေမေအသည်းနှလုံးကို နင်းချေပြီးမှတော့ ငါ ဘယ်ကိုမှသွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ မေမေနှလုံးသားတွေ ကွဲအက်သွားလိမ့်မယ်။ မေမေ

မိတို့သိရုံနဲ့ အကြောင်းသွားရတာလဲ။ မေမေ မရှိရင် ငါအယ်သွား
နေရမှာလဲ”

“ငါရှိနေတာပဲ အိုးကြယ်လင်း”

“ဟင်!”

“ငါ... နင့်ကိုချစ်တယ်”

“ဟင်!”

“နင်ကလည်း (၁၀)နှစ်သမီး မဟုတ်တော့သလို ငါကလည်း
အရွယ်ရောက်နေတဲ့လူလင်ပျိုပါ။ နင်မေ့နေတယ်နဲ့တူတယ်။ အခု
ချိန် နင်ခိုနားသင့်တဲ့ရင်ခွင်ဟာ ဒေါ်ဖြူဖန်းခြယ်လည်း မဟုတ်သလို
ဒေါ်စန်းနုရောင်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ပန်းရယ်လို့ဖြစ်တည်လာရင်
ဥယျာဉ်မှာဆိုတာ ရှိရမှာပဲ။ ငါ နင့်ရဲ့ဥယျာဉ်မှာဖြစ်ချင်တယ်”

“ဟင်! ရသ... နင်”

သူမရင်ထဲ ခံစားချက်တို့ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်တည်နေတာ
ကြောင့် ဘာတစ်ခုမျှပြန်မပြောနိုင်တော့ပါ။

“ငါ့ကိုလက်ခံနိုင်ရဲ့လား”

“ငါ... ငါ”

“နင့်ဆံနွယ်တွေ ငါ့အကိုကြယ်သီးနဲ့ ကပ်ငြိခဲ့တည်းက နင်

မျက်ဝန်းလှလှတွေက ငါ့ရင်ထဲစွန်းထင်းခဲ့တာပါ။ ငါ့အချစ်ကို
သံသယဝင်မိချိန်မှာ နင့်ကိုတော်တော်ချစ်မိနေပြီ။ သနားတဲ့စိတ်နဲ့
အချစ်ကို ရောမချချင်ဘူး။ နင့်ကိုချစ်တယ် အိုးကြယ်လင်း။ ငါ့ကို
ချစ်ခွင့်ပေးပါ။ နင့်မျက်ရည်တွေက ငါ့ကိုသောတဖြစ်စေတယ်။ နင့်
အပြုံးတွေက ငါ့အဝကို နိုးကြားပေးတယ်။ နင့်အမြဲတမ်းပြုံးနေ
ပါလား။ ဒါပေမဲ့ နင့်အမြဲပြုံးနေဖြစ်အောင် ငါတာဝန်ယူပါတယ်။
ငါ့ကိုလက်ထပ်ပါ အိုးကြယ်လင်း”

သူမရဲ့စိတ်အစဉ်က ဝမ်းနည်းခြင်းမှ အကြံပြုခြင်းသို့ တူးဖော်
လာရပါ၏။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ခွန်းတို့မပြန်နိုင်လောက်
အောင် ဖုံးကြွသွားမိသည်။

“ပန်းဝတ်လွှာ”

“နင် ဝတ်လွှာကိုစိတ်ပူနေတာလား”

သူမ ပြန်မဖြေပါ။

“ဝတ်လွှာက သနားစရာကောင်းမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချစ်နဲ့
ရောမချချင်ဘူး။ နင်ပေါ်လာခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ ထိခိုက်ခံစားနေရ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝတ်လွှာက မပျော့ညံ့တော့ပါဘူး။ ဆိပ်ပြီးလျှင်
ရင့်ကျက်သွားပြီ။ မယုံနိုင်လောက်အောင်မိပဲ”

“ဟင်! ”

“အခုချိန်မှာ သနားဖို့ကောင်းနေတာက မေပေပါ။ အိမ်ရာ
ထဲမှာ လူးလို့မိနေရတယ်။ ဒေါ်မြမှန်းခြယ်အပေါ်ကိုလည်း စိတ်
မကောင်းဖြစ်မိတယ်ဆင်တယ်။ နှင့်ဆီပေါ်မလာပုံကိုကြည့်ရှင် ငါ
ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်စာယ်”

“ဒါကို နင်သိနေတယ်”

“ဒေါ်မြမှန်းခြယ် အိမ်ကိုရောက်လာတယ်”

“ဟင်! မေမေတ နင်တို့အိမ်ကို”

“ငါ နှင့်ကိုချစ်တယ်အိုးကြယ်လင်း၊ တစ်နေနေမှာတော့ ငါ
နှင့်ကိုကျိန်းသေလတ်ထပ်ဖြစ်မှာပဲ”

“ဟင်! ”

“နင်ငါ့ကိုလက်ထပ်လိုက်ပါအိုးကြယ်လင်း၊ အားလုံးကောင်း
သွားမှာပါ။ နင်နဲ့ငါ ခင်းရည်ကြီးကို... လက်တွဲပြီးလျှောက်ကြ
စောင်”

“အပြောင်းအလဲမြန်လွန်းတဲ့ နိယာမတရားကြီးကြောင့် ငါ
ရင်ထဲမှာ အတွေးတွေပြေးလွှားနေပြီ”

“နှင့်ကိုယ်နှင့် ဘာဖြစ်နေတာမှန်းမသိပေမယ့် နှင့်အတွေး

ငါသိနေတယ်”

“ဘာတွေလဲဟင်”

“ငါ ဦးနှောက်နဲ့ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာမတုတ်ပါဘူး။ နှလုံးသားနဲ့
ကြည့်ခဲ့တာပါ။ ဦးနှောက်နဲ့ဆုံးဖြတ်ရင်လည်း အပြေအ ခါး၊ နှလုံး
သားနဲ့ကြည့်လည်း ဒါပဲကို၊ ငါအချိန်ဆွဲသင့်သလား”

“ဩရသ... ငါလေ၊ ငါ”

“ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆိုတာလွဲရင် ဘာမှမကြားချင်ဘူး”

“ဖြစ်သင့်ရဲ့လား”

“အဲ့ဒါ ငါသိတဲ့အိုးကြယ်လင်းမှမဟုတ်တာ”

“ငါလည်း နှင့်ကိုချစ်နေဖြိုးသားပါ”

“ဒီတစ်ခွန်းကလွဲရင် ဘာမှမလိုပါဘူး၊ ငါမြင်နေချိန်၊ အပြေ
ရောင်နေသစ်တွေတို့ပေါ်”

သူမဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကြည်နူးရမည့်အချိန်မှာ ငိုချစ်
ချင်နေမိသည်။ သို့သော် သူမမှာ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးရှိနေပြီလေ။
သူမ ဘာလိုသေးလို့လဲ။

အန်း (၂၆)

“မောင်၊ ဒီနေ့ အလုပ်ကတော့စောပြန်လာခဲ့နော်”

“သိပါတယ်”

“အိုးက မောင်မေ့နေမှာမှတ်လို့”

“မောင်မမေ့ပါဘူး၊ ဒီနေ့ ယောက္ခမကြီးကိုသွားတွေ့မယ်။

ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“မောင်က အလွတ်ရသားပဲ”

“တစ်လမှာ တစ်ရက်ပုံမှန်ပဲ။ မောင်ဘယ်မေ့ပါ့မလဲ”

“အဲ့ဒါလေးတွေကြောင့် မောင်ကိုချစ်နေရတာ”

“အဲဒီလိုမျိုးဆိုတော့ မောင်က ဘယ်ကိုမှတောင် မသွားချင် တော့ဘူး၊ အဲဒီလိုအခွဲကောင်းတဲ့ပိန်းမနားမှာပဲ နေချင်တော့တာ”

“ဟာ... ဘာကြီးမှန်းမသိဘူး”

“သားရေ... သားဩရသား မွဲချိန်နီးနေပြီ”

“ဟော... မေမေအော်နေပြီ”

“အဲဒီမေမေတစ်ယောက်တာ အလိုက်ကမ်းဆိုးကိုမသိဘူး”

“ကြည့်... လူကြီးကို”

ဟု မျက်စောင်းလေးရွယ်ကာ ပြောလိုက်မိသည်။ အခုတော့ လည်း သူမအဝက ပျော်ရွှင်ဖွယ်အတိနှင့် လှပလို့ရယ်ပါ။ ချစ်ဖို့ တောင်းပြီး အလိုက်သိတဲ့ဩရသကလည်း သူမနားမှာ တံတိုင်းကြီး သဖွယ် ရပ်တည်လို့ရယ်ပါ။

သူမခင်စွန်းဩရသတို့ သူမသိပ်ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ အခု ချိန်မှာ ပထမအမေကိုလည်း မေမေတုတ်တုတ်ရှင်းရှင်းနဲ့သန့်ရို့ခဲ့သည့် အတိုင်း ခေါ်ဆိုနိုင်ခဲ့သလို အရာအားလုံးက ခင်ပွန်းသည်၏ဆုံး ဖြတ်ချက်နောက်မှာ သာယာချမ်းမြေ့နေခဲ့ပါပြီ။

ဒုတိယအမေလည်း မေမေ၊ သူမမှာ ဘာလို့သေးလို့လဲ၊ အရာအားလုံးထက် သာယာရွှင်ဖြူဖို့ကောင်းတာက တရားရိပ်မှာ

ခိုလှုံသွားသော ဒုတိယအမေကြောင့်ပါ။

အခုတော့ မေမေက ဒေါ်မြစွန်းမြတ်လည်း မဟုတ်တော့ သလို၊ ညဉ့်ငှက်ထိန်းလည်း မဟုတ်တော့။ အေးချမ်းတဲ့ဘဝမှာ ဘုရားရှင်ရဲ့သမီးတော်အဖြစ် တည်ငြိမ်စွာရပ်တည်နေပေပြီ။

သူမ ကျေနပ်ပါသည်။ သူမရဲ့ကျေးဇူးရှင်မေမေဘဝက ဆိပ် စိုက်ကောင်းသွား၍ပါ။ အရာအားလုံးဟာ ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာအတိဆို ပေမယ့် သူမလည်း လူသားတစ်ယောက်စို့ ပြီးပြည့်စုံမှုတ ရှိမနေခဲ့ ပါ။

ပန်းဝတ်လွှာကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။ ပန်းဝတ်လွှာက ငယ်ရွယ် သေးပေမယ့်လည်း မေမေလို ဘုရားရှင်ရဲ့သမီးတော်အဖြစ် ခံယူ သွားပါသည်။

တစ်သက်စာတုဆုံးဖြတ်သွားသော ပန်းဝတ်လွှာ၏စိတ်ကို နည်းသူကမှ နားမလည်လိုက်ပေမယ့် သူမကတော့ သိနှင့်နေပါ သည်။ ပန်းဝတ်လွှာ တံမှတ်တမဲ့ကျကျနဲ့ခဲ့တဲ့ဒီင်ယာရှိစာအုပ်လေး ကြောင့်ဖြစ်သည်။ အချို့စာမျက်နှာမှာတော့ ရသကိုချစ်ကြောင်း ထောက် တခမ်းတနားဖွဲ့ညွှန်းထားတာတွေ ရသည်။

ထိုအချိန်မှာ သူမရှင်ထံ မတင်မကျခံစားရသည်။

သို့သော် ပန်းဝတ်လွှာဆိုကြင်နာမိသည်။ အိုးကြယ်လင်းဆိုသောမိန်းကလေးပေါ်လာချိန်မှာ သူ့ဘဝဟာ အကြိမ်ကြိမ်ခွဲခဲ့ဖူးသည်တဲ့။

သူမ၏ ဘဝဖြစ်တည်မှုက ပန်းဝတ်လွှာရဲ့ ခံစားချက်ကို စတေးခဲ့ရသည်ကိုး။ ပန်းဝတ်လွှာရဲ့ ဘဝ မှောင်မိုက်ခဲ့ပါကြောင်းကို ရေးထားသည်တွင် သူမပင် မျက်ရည်ကျခဲ့ရပါသေးသည်။

ခွင့်ထွက်ပါ။ ပန်းဝတ်လွှာ... နှင့် အဲဒီလောက်ခံစားနေခဲ့ရမှန်း ငါတကယ်မသိခဲ့လို့မဟုတ်ဘူး။ အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်နေခဲ့မိတာပါ။ သို့သော် ကျေးဇူးစရာကောင်းတာက ဒိုင်ယာရီထဲမှာ သူမကိုကျေးဇူးတင်ကြောင်း ရေးသားထားလို့ပါ။ သူမကြောင့်သာ အေးချမ်းတဲ့အရိပ်ကိုတွေ့သွားတာပါတဲ့။

ထွက်ပြေးရင်း ရောက်ရှိသွားတဲ့အရိပ်က သိပ်ကိုအေးချမ်းပါစွယ်တဲ့။ အဲဒါ သူမအတွက် ကျေနပ်စရာအကောင်းဆုံးသောစာသားလေးပင်။

သို့သော် ဝမ်းနည်းဖို့တောင်းတာက ထွက်ပြေးသွားခဲ့တာပါဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်နဲ့ စာမျက်နှာရှည်ကြီးပင်...

“သိပ်ချစ်ခဲ့ဖူးသောလူနဲ့ တော့ချင်းတစ်နေ့ရခြင်းကို ဝမ်းနည်းမိတယ်။ မေ့ရဲ့သမီးရင်းကို ယောက်မအဖြစ် ဘယ်လိုနှလုံးသားနဲ့သတ်မှတ်ရမှာလဲ။ ပြီးတော့ သူက ချစ်သူရဲ့လန်းပယား။ ဒီလိုဆက်ခွယ်မှုနဲ့ ချက်နှာတွေကို တစ်ဆက်တာ ဘယ်လိုခံစားချက်နဲ့ရင်ဆိုင်ရမှာလဲ။ အဖေးဆုံးကို ထွက်ပြေးရလောက်တဲ့ထိလည်း မေ့မေ့ကိုဒုက္ခပေးပေးချင်ဘူး။ သိပ်ကိုရောက်လာမယ့် သူငယ်ချင်း အိုးကြယ်လင်းရဲ့မျက်နှာတိုလည်း ရင်မထိုင်ဝံ့သလို အဲဒီပင်လာပွဲကြီးကိုလည်း အားလုံးနဲ့ ထူစိမ်းလှူခြင်းပဲ။ တကယ်လိုနှလုံးသားနဲ့ တက်ဝံ့မှာတဲ့လဲ။ နားလည်ပေးကြပါ။ မှောင်မိုက်နေခဲ့လို့ပါ။ ရသ... နှင့်ပျော်ရွှင်အောင်နေပါ။ အိုးကြယ်လင်းနဲ့ လူပတ်ဆီပိုက်အပြုံကိုဝံ့စည်းပါ။ မေပေ... မေပေသိပ်ချစ်သောလူများနှင့် ပျော်ရွှင်ပါစေ။ အိုးကြယ်လင်းလည်း ပျော်ရွှင်ပါစေ” တဲ့။

သူမ ကြေကွဲခံစားရပေမယ့်လည်း အလုံခြုံဆုံး သို့ဝက်ထားခဲ့မိသည်။ ပန်းဝတ်လွှာရဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝခဲ့ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓအိမ်မှာ အားလုံး သာယာချမ်းမြေ့မှုကိုယ်စီနဲ့ ရင်ဝယ်ပိုက်ထွေးနိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ရသတို့နှင့် ပြည့်စုံပါစေ

မေမေ